

MỤC LỤC

Chương 1.....	2
Chương 2.....	17
Chương 3.....	26
Chương 4.....	37
Chương 5.....	46
Chương 6.....	55
Chương 7.....	65
Chương 8.....	74
Chương 9.....	84
Chương 10.....	94
Chương 11.....	106
Chương 12.....	117
Chương 13.....	126
Chương 14.....	136
Chương 15.....	145
Chương 16.....	158
Chương 17.....	171
Chương kết	182

CHƯƠNG 1

Bùi Tuyết Kha đứng trước nhà hàng cử hành hôn lễ, rối loạn nhìn tám biển đỏ lớn trước cửa, bên trên dán chữ vàng nổi bật:

”TỪ LÂM PHỦ LIÊN NHÂN”

Nàng nhìn trừng trừng chữ vàng, dù cho đã đến cửa nhà hàng, nàng vẫn do dự có nên vào hay không. Nhìn đồng hồ tay, đã gần bảy giờ, sáu giờ hành lễ, bảy giờ nhập tiệc, thế thì hiện giờ chắc đã cử hành hôn lễ rồi.

Nhưng không, có người ra đốt pháo. Một tràng tiếng nổ lẫn với khói mù và mùi thuốc pháo xộc vào mũi nàng, nàng mới chợt hiểu ra hôn lễ vừa mới bắt đầu. “Đến trễ” là “thói quen” của người Trung Quốc. Nàng ưỡn thẳng sống lưng, vô thức hít sâu một cái. Vào đi! Bùi Tuyết Kha! Nàng lầm bầm nói với mình. Đây là “Từ Lâm phủ liên nhân!, không có gì khiến cho mày, họ Bùi phải lính quỳnh! Từ Lâm phủ liên nhân! “Từ Viễn Hàng lấy Lâm Vũ Nhạn”. Vũ Nhạn, chim nhạn trong mưa, cái tên mang ý thơ man mác, cô gái mang ý thơ man mác! Lâm Vũ Nhạn, Lâm Vũ Nhạn, sao cô lại lấy Từ Viễn Hàng? Bài hát kết hôn vang lên ồn ào, tiếng lan đến phía ngoài cửa. à, đó là hôn lễ!

Bùi Tuyết Kha thấy mắt mình nóng lên vì tủi thân. Bên ngoài lễ đường hôn lễ, rơi nước mắt là quá xoàng, quá bẽ mặt. Vào đi, Bùi Tuyết Kha! Mày nên có dũng khí dự hôn lễ này!

Nàng cúi đầu, dùng xác che cằm, chen vào lối đi đầy những khách, ánh mắt lén nhìn thăm dò. Ở chiếc bàn góc phòng khách vẫn

chưa ngồi đầy, mà cả bàn đều là người lạ. Nàng chen đến. Cuối cùng, nàng tìm được một chỗ ngồi dựa tường. Nàng ngồi xuống.

Nàng coi là đã đến, nàng coi là đã ngồi yên chỗ. Nàng dứt khoát ngẩng đầu lên, nhìn đôi tân nhân. Hôn lễ cử hành được nửa, người chứng hôn người chủ hôn sớm đã ký tên, chú rể cô dâu sớm đã vô số lần cúi chào. Bây giờ, người chứng hôn đang phát biểu một mớ lớn lời cũ điệu nhàm nào là “bách niên hảo hợp” nào “tương kính như tân”. Bùi Tuyết Kha gắng sức nhìn chú rể cô dâu. Từ góc độ này của nàng, chỉ có thể nhìn thấy mặt nghiêng của họ hai người đều cúi đầu. Cái mũi nhỏ xinh của cô dâu hơi hếch lên, dưới áo cưới lụa trắng là thân hình xinh xắn thon thả. Chú rể đang lặng lẽ đăm đăm nhìn cô dâu. Chết tiệt! Bùi Tuyết Kha cắn chặt môi, bất giác nắm tay lại, móng tay lút vào trong thịt.

Cách xa như thế, Bùi Tuyết Kha vẫn có thể cảm thấy được trong đôi mắt, chập chờn của chú rể, nóng bỏng tình cảm, vẫn có thể nhìn ra hạnh phúc chứa đựng ở đầu mày cuối mắt. Có hạnh phúc như thế ư? Quả có hạnh phúc như thế ư? Từ Viễn Hàng, đó là cái mà trong một đời ông cần ư? Cái tìm kiếm duy nhất ư? Từ Viễn Hàng? Thật thế ư? Thật thế ư?

Nàng dùng tay đỡ cằm, ngây người, quên hết tất cả, nhìn chằm chằm chú rể cô dâu. Lời phát biểu dài đằng đặc của người chứng hôn cuối cùng chấm dứt. một hồi tiếng vỗ tay lầy lòng vang lên. Sau đó người giới thiệu nói mấy câu pha trò, người chủ hôn lại nói những gì gì, khách khứa còn nói những gì gì... Bùi Tuyết Kha đều nghe không rõ. Những lời ấy đều không quan trọng. đều là tẻ nhạt. Nàng chỉ nhìn xói vào chú rể cô dâu, nhìn cảm giác hạnh phúc chập chờn trôi nổi giữa họ rất trừu tượng, rất vô hình, rất phiêu diêu... nhưng nàng lại nhận ra được! Nàng mang một nỗi buồn bực, ghen ghét, sự thỏa thuận ngầm và dịu dàng giữa họ. Dịu dàng, phải, không có chữ nào hay hơn hai chữ ấy để hình dung tấm áo choàng vô hình mà Từ Viễn Hàng toàn thân khoác lên. Dịu dàng. Khách khứa nhiều, quang cảnh rầm rập, tiếng người huyên náo... đều không ảnh hưởng đến ông.

Ông đứng thẳng ở đây, vững vàng thung dung, trang trọng trấn tĩnh, mà còn dịu dàng.

Bùi Tuyết Kha nhìn, nhìn sống, trong mắt quả là có một lớp sương mù mịt.

Một tiếng “Lễ Tất”, sau đó là tiếng pháo vang trời dậy đất, tiếng nhạc, tiếng vỗ tay... Đôi tân nhân quay người lại, trong xác pháo hồng bay đầy trời đi đến phòng nghỉ. Bùi Tuyết Kha theo bản năng rụt người lại đằng sau, không muốn để chú rể cô dâu nhìn thấy nàng. Lập tức, nàng nhận thấy động tác của mình là thừa. chú rể cô dâu dắt nhau, đi trên vầng mây thuộc về hai người họ. Họ không nhìn đến khách đầy nhà. Họ càng không nhìn đến nàng bé nhỏ, cô độc, co rụt ở góc nhà.

Tân nhân lui vào, tiệc rượu lập tức bắt đầu. “Bưng món ăn từ trên đặt xuống, xách hồ rượu đến rót kê bên”. Người đầu bàn đều là diễn viên nghề hạng nhất, đĩa lớn tô lớn tới tấp lướt qua đầu người đặt xuống bàn. Nước ga, cocacola, nước quả, rượu Thiệu Hưng... rót đầy ly của từng người. Bùi Tuyết Kha nhìn ly trước mặt, thần trí vẫn bay bổng chơi vơi trong dư âm bài hát kết hôn. Có một thứ sức mạnh nào đó đốt nhói người, giống như một ngọn lửa nhỏ, đốt bỏng bộ phận nào đó trong trái tim nàng, đốt đến nỗi nàng đau ê ẩm.

- Xin lỗi. - Bỗng nhiên, bên tai nàng có một tiếng nói vang lên - Cô uống gì? Nước ga Nước quả? Hay là rượu?

Nàng sực tỉnh, giống như bị người ta gọi từ trong mộng. Nàng quay đầu lại, lần đầu tiên nhìn thấy người ngồi bên cạnh mình. Lập tức, nàng thấy mắt mình sáng lên, làm sao bên cạnh mình có một “nhân vật” “xuất sắc” như vậy! Đó là một người đàn ông, có mái tóc rất rậm, một khuôn mặt có góc cạnh, cằm vuông vuông, lông mày đen mà rậm, mắt rất to, tròng mắt trong khói thuốc cuộn cuộn tỏa ra mờ mịt, mũi không cao, sống mũi lại rất thẳng, miệng rộng mà có cá tính. Chàng đang nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt có phần thâm trầm mà mang chút vẻ dò xét. Chàng không che giấu sự chú ý của

mình đối với nàng, không che giấu chút nào, quả là không che giấu. Nàng bỗng nhận thấy, mình mất bình thường quá lâu, đây nhà toàn là những người vui vẻ dự hôn lễ, chỉ một mình nàng im lìm. Người đàn ông ấy rõ ràng đã nghiên cứu dữ dội nàng một hồi, mới mở miệng nói với nàng. Nàng có phần luống cuống, có phần bất an. Nhưng, nàng trấn tĩnh được rất nhanh. Trước mặt người lạ, nàng rất có thể tự vũ trang cho mình.

- Côạ - Nàng mỉm cười, lễ độ cười. - Cám ơn ông.

Người đàn ông rút đầy ly cho nàng, cũng lễ độ cười. một mặt, chàng lấy cho nàng một thìa hạt thông và hai viên tôm.

- Ăn một chút đi! - Chàng nói, dường như mình là chủ nhân - Tiệc rượu kết hôn rất khó ăn nọ Huống chi, không ăn cũng mang tiếng ăn.

- Cám ơn, để tôi tự lấy - Nàng vội nói. Lạ lùng nhìn chàng một cái. Đối với câu “Không ăn cũng mang tiếng ăn” lại rất đồng cảm, nếu đã đến, thì cứ ăn. Nàng lướt nhìn cả bàn, không có một người quen, không ăn cũng mang tiếng ăn! Nàng lấy cho mình mỗi một thứ món ăn. Quay đầu lại, niềm nở muốn hỏi chàng ăn gì, lúc đó mới phát hiện, chàng tuy bảo nàng “Không ăn cũng mang tiếng ăn”, trong đĩa của chàng lại trống trơn. Mà chàng hiện giờ vừa không cầm đĩa, vừa không rót đồ uống, trái lại chậm chạp đốt một điếu thuốc lá. ánh mắt chàng không nhìn nàng nữa, cũng không nhìn mặt bàn, lại nhìn thẳng đơ, xuất thần về phía trước. Khói mù từ mũi chàng lả lướt phun ra, lập tức vẩn vít lan tỏa. Trong mắt chàng có một vẻ chuyên chú, khiến nàng không thể không bám theo đường nhìn của chàng nhìn tới. Lập tức nàng hơi chấn động. Chú rể cô dâu đã thay phục trang, từ trong phòng nghỉ đi ra.

Khách khứa lại một hồi xao động, tiếng đĩa bát lách cách kèm theo tiếng vỗ tay Bùi Tuyết Kha nhìn cô dâu. Cô ta thay một chiếc kỳ bào dài màu hồng tươi trước ngực thêu một đôi nhạn bạc, vạt dưới

thêu một khóm lan màu bạc, kiểu đẹp biết bao! Bùi Tuyết Kha cơ hồ muốn reo lên ca ngợi, làm sao lại nghĩ được ra, Lâm Vũ Nhạn (nhạc mưa rừng). Nàng đem tên mình ngấm chứa trong kỳ bào, lại bao hàm ý “Tự dục song phí (đôi chim bay liền cành), mà đoạn màu hồng tươi phối hợp với chỉ ngân tuyến, nói không hết vẻ trang nhã, nói không hết vẻ thoát tục! Lại thêm thân hình dong dỏng, eo lẳn, vai hẹp và làn tóc dài như mây xõa xuống vai. Trời! Cô ta quả là đẹp! Khuôn mặt cô ta cũng đẹp một cách thoát tục! không trang điểm nồng đậm như cô dâu thông thường, cô ta trang điểm rất nhạt rất nhạt, càng nhạt, càng tỏ ra thanh xuân, càng nhạt càng tỏ ra non mịn. Cô ta xem ra càng trẻ tựa hồ chỉ mới mười sáu tuổi. Tuy Bùi Tuyết Kha biết Lâm Vũ Nhạn sinh cùng năm với nàng - Năm nay hai mươi bốn tuổi.

Nàng rất tốn sức mới dời được ánh mắt từ người Vũ Nhạn sang chú rể. Trước cái đẹp trong trẻo xinh xắn của Lâm Vũ Nhạn, chú rể dường như không có chỗ nào đặc biệt xuất sắc ngoài cái dịu dàng say đắm người của ông. Ông là rượu! ông là ly rượu vừa ngon vừa đủ vị. Toàn thân ông đều tỏa ra sức mạnh của thứ rượu ấy. Rượu. Bùi Tuyết Kha chưa chát nghĩ, sức mạnh của rượu rất thần kỳ. Từ xa xưa đến nay, trong ghi chép của lịch sử đều có rượu. Rượu khiến người say, rượu khiến người mê, rượu khiến người yêu thích. Sức mạnh của rượu vượt thời gian không gian, không nơi nào xa không thể tới.

Đôi tân nhân khoan thai đi qua lối đi qua lối đi đến bàn tiệc hàng đầu ở chỗ xạ Bùi Tuyết Kha cuối cùng thu tầm mắt lại, trong lòng chua xót, rối loạn. Nàng gắng gượng tập trung tinh thần, nhớ đến người đàn ông bên cạnh. Quay đầu lại, nàng muốn nói gì, lại bỗng phát hiện trong đĩa trước mặt chàng vẫn trống trơn, mà ánh mắt thâm trầm của chàng vẫn u tối xa xăm dõi theo đôi tân nhân ấy, chìm lặn dưới ánh nền hồng ở phía xạ Chàng hút thuốc, không ngừng hút, nhả khói mù lan tỏa đầy bàn. Dưới hàng lông mày rậm của chàng trong mắt chuyên chú chứa đầy sự trống vắng khiến người

kinh lạ. Đây nhà người vui vẻ dự hôn lễ, làm sao chỉ một mình chàng hiu quạnh.

Món lạnh dọn đi, chiên nóng bưng ra.

Chiên nóng dọn đi, vây cá bưng ra.

Vây cá dọn đi, vịt quay bưng ra.

Bùi Tuyết Kha không nhìn chú rể cô dâu nữa, nàng nhìn người lạ bên cạnh. Khi vịt quay được dọn đi, đổi cá chim chua ngọt, nàng nhìn không nổi mở miệng:

- Ông quả thật định hút đầy một bụng thuốc lá, bỏ hết gà vịt thịt cá ư?

Chàng thu ánh mắt về. Khó khăn lắm, chàng mới nhìn đến nàng:

- Đừng nói tôi - Chàng hầm hừ - Cô cũng không ăn!

- Thật thế. Chàng nhắc nhở nàng. Trong đĩa của nàng vẫn chỉ có mấy món ăn ấy, mà đều không đụng đến. Nàng nhìn đĩa, nhìn chàng. Nhìn chàng rồi nhìn đĩa, trong lòng có phần mê mẩn, có phần kinh lạ, có phần rối loạn.

- Cô họ gì? - Chàng bỗng hỏi, dựa lên tường, dang chân, lại phun ra khói thuốc đậm đặc - Cô là khách bên nhà trai hay là khách bên nhà gái?

- Tôi họ Bùi - Nàng sáng khoái đáp, nhìn chăm chăm chàng - Tôi là khách bên nhà trai, còn ông?

- Bên nhà gái - Chàng trả lời ngắn gọn.

- Ồ, - Nàng uống một ngụm côca, thấy mình không đói chút nào cả, chỉ là miệng khô, muốn uống nước. không khí quá xấu, huống hồ,

có người ra sức hút thuốc, không khí mù mịt. - Cô dâu rất xinh đẹp - Nàng khẽ nói.

- Không chỉ là xinh đẹp - Chàng nói, một làn khói mù nhỏ từ miệng chàng phả ra, chậm chậm, nhẹ nhàng, dường có dường không lướt qua đầu người tản đi - Nàng rất có khí chất, rất thuần khiết, rất tinh tế, rất thoát tục... Chỉ có điều, cái nàng theo đuổi, vẫn là cái thế tục, rất bình thường!

- Ủa. - Nàng sửng sốt, có phần sửng sờ. Nàng nhìn trân trân người đàn ông này sâu xa biết bao, u ám biết bao, hàm súc biết bao, lại trấn định biết bao. Ở giữa đám khách khứa đông đảo thế này, sao vẫn có cái “biệt lập ở đời” vượt lên tất cả như vậy? “Cái” ấy là cái gì, gọi nó là gì? “Cao quý”? Là “Cao Quý” ư? Nàng không thể khẳng định. Cái duy nhất khẳng định, là chàng có chỗ hấp dẫn người, chỗ khác với mọi người khó nói ra được, nói thế là thế nào? - Nàng hỏi và nhìn chăm chăm đôi mắt trầm tư của chàng - Nói thế nào? Thế nào là quá thế tục và quá bình thường?

- Hôn nhân - Chàng không cần nghĩ ngợi buột miệng nói, ánh mắt từ trên người đôi tân nhân lướt đến đại sảnh, rất nhanh lướt qua khách khứa đầy nhà - Cô nhìn những khách đến hôm nay đi! Mọi người không quen biết nhau, chỉ vì hai người ngốc muốn buộc họ vào với nhau, chúng ta đến uống rượu mừng! Rượu mừng! Hừm! - Chàng khẽ khịt mũi một cái vẻ không hài lòng. Thiên hạ không có trò chơi nào tệ nhạt hơn hôn nhân. Rượu mừng, nó không nhất định là kết thúc của một kịch vui, rất có thể là bắt đầu của một bi kịch!

- Ủa! - Nàng có phần chấn động, đồng thời cũng có luồng phản nộ và bất bình từ trong lòng ngực trực tiếp trào ra. Nàng tức giận thay cho Từ Viễn Hàng và Lâm Vũ Nhạn, sao lại đi mời cái anh chàng buông lời diễu cợt như vậy trong hôn lễ, nói các thứ lời lẽ “Không tốt lành”, mục hạ vô nhân mà lại lỗ mãng? - Ông nếu chán hôn lễ thì ông bắt tất đến dự. Can cứ gì mà đi rửa người khác!

- à! - Chàng im lặng, sửa lại vẻ mặt, quay lại nàng. một thời gian, mắt và nét mặt chàng đều biến thành khá nghiêm túc, khá đứng đắn. Chàng chăm chú nhìn nàng, lại một lần nữa, dữ dội, kỹ càng, không chút kiêng dè, cũng không chút che giấu dò xét nàng, và tất cả những mâu thuẫn rối loạn của nàng đều không có cách nào trốn thoát ánh mắt của chàng - Tôi không muốn rửa bất kỳ người nào! - Chàng thẳng thắn, nghiêm chỉnh nói - Tôi chỉ là bàn bạc về bản thân hôn lễ. Cô biết chứ rõ không phải là lần thứ nhất kết hôn. Cô là khách bên nhà trai, đương nhiên biết!

- Hừm! - Nàng hầm hừ - Thế nào?

- Ông ta đã ly hôn! - Chàng nói lại

- Hừm! - Nàng lại hầm hừ - Thế nào?

Chàng hơi cúi đầu, xem xét khuôn mặt nàng.

- Đó là câu nói của miệng cô phải không?

- Cái gì?

- Thế nào? - Chàng nhắc lại hai chữ đó - Cô nói “thế nào” giống như nói câu nói của miệng. Đôi mắt và dạng vẻ của cô đã đồng ý với cái quan niệm của tôi. Cô chỉ là theo thói quen phải nói một câu thế nào? Thế nào? - Chàng lắc đầu - Không thế nào cả. Đóng dấu trên giấy giá thú không thể bảo đảm tình yêu. Từ Viễn Hàng lẽ ra phải hiểu, lại làm hết lần này đến lần khác. Lâm Vũ Nhạn ngây thơ ấu trĩ, ngốc nga ngốc nghếch khoác lên áo cưới... - Chàng lại lắc đầu quây quây - Trò chơi tẻ nhạt!

- Đừng tùy tiện phê bình! - Nàng bỗng nổi giận. Người lạ này là ai? Bất luận anh ta là ai, anh ta không có quyền trong hôn lễ châm biếm chú rể, càng không có quyền với một khách “Chưa từng quen biết” như nàng bàn đến quá khứ của chú rể. Huống chi, Từ Viễn Hàng không phải là “ma quỷ”, Lâm Vũ Nhạn cũng không phải là

thánh nữ “lỡ đi vào đường sai trái”. Hôn nhân là sự “chộp bắt” của hai phía. Từ Viễn Hàng mới là vật sẵn được của Lâm Vũ Nhạn! - Bớt bắt bình thay cho Lâm Vũ Nhạn đi! - Nàng bực bội nói - Cô ta có thể chộp bắt được Từ Viễn Hàng, là bản lĩnh của cô ta, có thể khiến Từ Viễn Hàng cam tâm tình nguyện đi đến lễ đường kết hôn, là sự thông minh của cô ta Trong cuộc đường kết hôn, là sự thông minh của cô ta Trong cuộc hôn nhân này, cô ta có tổn thất không? Có hay không?

- Ủa - Chàng sửng sốt, nhìn thẳng nàng - Cô nóng quá. - Chàng thẳng thắn nói, thẳng thắn đến lại hỏi hai chữ: “Thế nào?”

Nàng mở to mắt:

- Cái gì thế nào? Câu cửa miệng ư?

- Ô! - Chàng bỗng cười. Nàng sửng sờ. Lần đầu tiên nhìn thấy chàng cười, nàng phải thừa nhận, nét cười của chàng rất động lòng người. Người đàn ông này, người đàn ông gặp lần đầu tiên đã khiến nàng bị mê hoặc. - Cô đang tức giận - Chàng nói, và không cười nữa. - Từ khi cô len lén luồn vào lễ đường, tựa như kẻ trộm luồn đến chỗ này ngồi xuống, tôi đã chú ý đến cô, cô vẫn cứ lạc lõng kém vui, một cô gái... cô gái... - Chàng nghĩ ngợi muốn dùng một hình dung từ thích hợp - “xuất sắc” như cô... !

Nàng giật mình. Xuất sắc? Chà! Chàng sao có thể dùng hai chữ “xuất sắc” để hình dung nàng? Quá “nặng”! Hừ! Nàng thích hai chữ ấy! Hừ! Nàng là một cô gái ham hư vinh biết bao, sẽ bị một người xa lạ làm xúc động. Hừ! Nàng đắm đắm nhìn chàng, càng thêm chuyên chú.

- Cô không nên một mình đến đây! - Chàng tiếp tục nói - Cô đang tức giận, tại sao? Cô đang tức giận với Lâm Vũ Nhạn. Cô ấy có lỗi gì đối với cô - Chàng thẳng thắn đến khiến người không có cách nào kháng cự.

- Bởi vì cô ta lấy Từ Viễn Hàng! - Nàng không nghĩ ngợi buột miệng nói. Lập tức, nàng thấy hối hận, ngậm chặt miệng lại, nàng có

phần hoảng loạn nhìn chàng. Sao thế? Mình đâm ngớ ngẩn rồi ư? Câu đó không nên nói cũng không thể nói, huống chi trước mặt “khách bên nhà gái”. Nàng mở to mắt, tâm tư chạy đi rất xa Môn tâm lý học kỳ trước, giáo sư nói ngôn ngữ do đại não khống chế. Tầm bậy! Ngôn ngữ không liên quan đến đại não, nó do “tình tự” khống chế!

Chàng nhìn chòng chọc nàng, nhìn nàng rất kỹ càng, dường như muốn đọc ra câu chuyện phía ngoài câu nói đó của nàng. Nàng cho rằng chàng quả thật có thể đọc ra, lại càng thêm hoảng loạn. Nàng sống sờ ngời, một thời gian, óc từ chối tiếp xúc với cảnh trước mắt, cũng từ chối tiếp xúc với người trước mặt. Nhưng nàng biết thời gian sẽ không vì nàng mà dừng lại, hôn lễ vẫn từng bước một tiến hành.

Khách khứa lại xao động, tiếng vỗ tay lại nổi lên. Nàng đột nhiên sực tỉnh, phát hiện cô dâu lại đổi phục trang mới, một chiếc dạ phục dài quét đất, do lụa đỏ thẫm và kim tuyến đan dệt mà thành, rực rỡ như lửa. Mà chú rể dịu cô ta, đang ghé gần bàn mời rượu. Mỗi khi đến một bài lại có một hồi tiếng reo hò hoan hô Hiện giờ, sắp đến bàn mình rồi.

Người đàn ông bên cạnh bỗng dụi tắt mẩu thuốc. Rất nhanh, chàng nắm lấy cổ tay nàng:

- Tôi xem, trước khi họ đến mời rượu, chúng ta chuồn trước đi!

- Đúng đấy! Hoàn toàn đồng ý! Nàng lập tức đứng lên. Nên chuồn thôi, nên chuồn trước khi đôi “tân nhân” này đến mời rượu. Nàng không biết cái lưới mình do không chế không được sẽ phun ra những câu thất lễ gì. Nàng nhìn chàng một cái, trong cái chớp mắt này, thấy được người lạ mặt đó quả thực rất “hiếu người”. Chàng nắm lấy cổ tay nàng dẫn nàng xuyên qua đám người cụng ly với nhau, cười nói ồn ào, cẩn thận kéo những ghế đầu ngăn đường ra cho

nàng, dẫn nàng một hơi ra khỏi nhà hàng, dẫn nàng đến đầu phố đèn đường rực sáng.

Đón ngọn gió đêm mát mẻ mà thanh tân, nàng nhin không nổi hít hơi thật sâu, thật sâu. Uốn thẳng sống lưng, thấy được rằng hôn lễ vừa rồi, giống như là một tai nạn, nàng coi như là đã lánh khỏi hiện trường tai nạn. Nàng đi, đi trên vỉa hè lát gạch đỏ, bước chân dần dần thả chậm.

- Bui gì? - Chàng bỗng hỏi

Nàng giật mình, mới nhận ra chàng vẫn nắm cổ tay nàng, chỉ là nắm rất nhẹ, nắm rất có lễ độ. Không, không phải là “nắm” mà là “vịn”. Nàng quay đầu lại tò mò nhìn chàng. Trong sắc đêm, trên sống mũi chàng có một đường ánh sáng, mắt lóe sáng, đèn đường lóe sáng trên đỉnh đầu chàng, chiếu sáng cả mái tóc chàng. Chàng có một mái tóc rất đen, rất rậm. Đôi mắt... chà! Chàng có đôi mắt rất sinh động rất sáng sủa! Chàng quả thật hết sức hết sức “xuất sắc”!

- Bui Tuyết Kha! - Nàng máy móc trả lời - Các bạn đồng học đều gọi tôi là “Tiểu Bui”.

- Còn đi học không?

- Năm thứ hai đại học. Hệ thông tin đại chúng - Nàng nói tuốt tuốt ra, thiếu điều nói ra cả số bát tự giờ sinh.

- Bui Tuyết Kha, Tiểu Bui - Chàng lẩm bẩm đọc.

Nàng đứng yên, ngẩng đầu nhìn chàng. Chàng cao hơn nàng một cái đầu, nàng thấy mình rất là nhỏ bé.

- Còn ông?

- Diệp Cương - Chàng nhìn thẳng nàng - Diệp của thụ diệp, Cương của cương cứng. Đã nghe thấy cái tên đó chưa? Cô có thể đã từng nghe!

- Ông là danh nhân ư? - Nàng có phần giật mình, có phần hổ thẹn, nàng áy náy vì sự vô ý của mình. hai chữ tách ra, thường thường nghe thấy xem thấy hai chữ ấy ghép với nhau không biết mấy.

Chàng nhìn càng sâu nàng, đáy mắt lấp lánh ánh sáng.

- Không quan hệ, cô hiện giờ đã biết tôi rồi - Chàng ôn hòa nói, ôn hòa mà độ lượng, dường như tha thứ cho sự vô ý của nàng.

- Tôi tại sao nên nghe thấy tên ông? - Nàng thẳng thắn truy hỏi

Chàng đứng lại, dựa lưng vào cột đèn. ánh mắt chàng thâm trầm. Dưới ánh đèn, làn da ngăm đen bị nhuộm thành trắng. Khóe môi chàng hiện lên một nét cổ quái, tựa cười, mà không phải cười, là một vẻ gần như chua chát và tự trào.

- Bởi vì hai chúng ta cùng tham gia một cơn tai nạn - Chàng nói, chàng dùng hai chữ “tai nạn” khiến tim nàng đập mạnh một hồi. Đối với chàng, hôn lễ ấy cũng là một “tai nạn” ư? - Tôi cho rằng, cô có thể đã nghe thấy tên tôi, không phải là nói cô nên biết tên tôi.

- Tôi vẫn không hiểu - Nàng hoang mang.

- Người biết Lâm Vũ Nhạn đều biết tôi.

- Tôi không biết Lâm Vũ Nhạn.

- Cô chỉ biết Từ Viễn Hàng?

- Phải - Nàng buồn rầu liếm môi. - Ông rõ ràng cũng chỉ biết Lâm Vũ Nhạn.

- Tại sao?

- Bởi vì... Người biết Từ Viễn Hàng đều biết tôi.

Chàng hơi nhíu mày, người cứng đờ Sau đó họ lại nhìn nhau, lại đánh giá lẫn nhau, lại đoán phỏng về nhau, cũng lại nhận thức về nhau... Lát sau, chàng mới khàn khàn nói:

- Chúng ta tốt nhất đều nói rõ ra! Từ Viễn Hàng là người thế nào với cô?

- Trước hết trả lời tôi, Lâm Vũ Nhận là người thế nào với ông?

- Cô sớm đã đoán được rồi - Chàng trầm giọng nói - Cô ấy... là... bạn gái của tôi

Nàng chăm chú nhìn chàng, nghiêm chỉnh nhìn chàng.

- Ông nói là... - Nàng không tin nhìn trân trân chàng - Từ Viễn Hàng cướp cô ấy từ tay ông đi?

- Có thể là như vậy.

Nàng ngạc nhiên, trong tiềm thức cũng đoán như vậy, trong ý thức lại không sao thừa nhận nổi. Nàng ngẩng đầu, nhìn chàng từ trên xuống dưới, từ mái tóc lóe sáng trên đỉnh đầu chàng, nhìn đến mũi giày đã mòn cả lớp da của chàng. Sau đó lại từ mũi giày của chàng nhìn lên đến mặt chàng. Chàng bao nhiêu tuổi, nhìn không ra, nàng chưa hề nhìn không ra lứa tuổi của đàn ông! Nhưng, chàng còn trẻ, sẽ không vượt qua quá ba mươi tuổi! Vai chàng rộng, sống lưng vươn thẳng, vùng bụng bằng phẳng, chân dài... Nàng tuy nhìn không ra nội tâm của chàng, ít nhất cũng nhìn ra bề ngoài của chàng. Chàng là người ưu tú mà Từ Viễn Hàng lại cướp được Lâm Vũ Nhận từ tay chàng đi. Từ Viễn Hàng là rượu, rượu có thể khiến người say, vượt khỏi thời gian, không nơi nào xa mà không đến được!

- Đến lượt cô - Chàng cắt đứt suy nghĩ của nàng - Đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy! Tôi chịu không nổi - Chàng nhướn lông mày lên, ánh mắt nghiêm chỉnh nhìn nàng.

- Hừm! - Nàng hằm hừ - Ông chịu không nổi, tôi cũng nhìn được ra.

- Còn cổ Chàng truy hỏi - Chẳng lẽ là bạn gái của Từ Viễn Hàng?

- Không - Nàng nói rành rọt - Hoàn toàn không phải.

- Hả - Chàng nghi vấn - Không phải? - Chàng ngỡ người.

- Không phải.

- Thế thì, cô... thầm yêu ông ta?

- Không phải.

- Không phải? - Chàng cắn môi... - Thế thì...

- Tôi là con gái ông ấy! - Nàng nói càng rõ ràng.

- Cái gì? - Chàng nảy người lên - Không phải! Chàng kêu.

- Phải! - Nàng rần rỏi đáp - Từ Viễn Hàng là cha tôi! Nếu ông biết ông ấy đã ly hôn, sao lại không biết ông ấy có một con gái học năm thứ hai đại học! Tôi từ nhỏ theo má, cho nên cũng theo má họ Bùi. Tôi phản đối Lâm Vũ Nhận, bởi vì cô ấy quá nhỏ, cô ấy bằng tuổi tôi! Tôi không thể tiếp nhận việc này...

- Hừm - Chàng hằm hừ - Tôi cũng không thể tiếp nhận việc này! Đừng nói với tôi, Từ Viễn Hàng đã có một con gái lớn bằng cô! không thể nào!

- Tuyệt đối có thể - Nàng khẳng định nói. - Bởi vì tôi ở đây! Chẳng lẽ ông không biết, ba tôi đã bốn mươi lăm tuổi!

Đầu chàng ngửa lại sau, dựa trên cột điện bên đường.

- Hiện giờ, tôi có phần chịu thua - Chàng nói.

Nàng đứng trước mặt chàng, nhìn đắm đắm chàng.

Họ đắm đắm nhìn nhau.

Sau đó, bỗng đứng thẳng người lên, quẳng mẩu thuốc trong tay đi. Chàng ngẩng đầu uốn ngực hít sâu một ngụm không khí. Chàng lấy lại tinh thần gượng làm vẻ tươi tỉnh, chàng cười cười nói:

- Cô đoán thế nào? Tôi muốn tìm một nơi uống rượu!

- Sao? - Nàng cau mày, lại nhún vai - Vừa mới rời khỏi tiệc rượu, ông muốn uống rượu?

- Phải.

- Vừa hay - Nàng gật gật đầu - Tôi cũng muốn tìm một nơi, ăn thỏa thuê một bữa.

CHƯƠNG 2

Cửa hàng ăn đó rất dễ chịu.

Chỉ hai mươi phút, hai người họ không nói câu nào, chỉ vui đầu ăn. hai người đều ăn được rất nhiều chàng ăn hết một suất ăn nhanh, nàng ăn hết một đĩa lớn cơm gà cà-rì. Sau đó khí sắc và tinh thần họ đều khá lên nhiều. Bùi Tuyết Kha lại một lần nữa chứng thực cách nhìn của mình. Thì ra sự uể oải của tinh thần cũng chịu ảnh hưởng của xác thịt. Hèn chi người mắc chứng ưu uất, mười người thì có đến chín người gầy.

Cà phê đưa đến. Cà phê thật ngon, hương vị cà phê có tác dụng làm tỉnh người và lấy lại tinh thần. Nàng máy móc bỏ vào ly cà phê hai miếng đường, đổ sữa bò vào, dùng muỗng khuấy. Nàng chăm chú nhìn gợn lăn tăn và xoáy nước trong ly, không cần ngẩng đầu, nàng biết chàng lại hút thuốc, khói mù chậm chậm bay tới quện với hơi nóng cà phê, hai thứ hương vị trộn lẫn: cà phê và khói. Nàng chun mũi ngửi, kỳ quái, hai thứ hương vị đó lại có một thứ hòa điệu nào đó, một thứ hòa điệu khiến người yên ổn.

- Tôi quả không hiểu nổi cô - Chàng bỗng mở miệng, tiếng không lớn, lại vẫn làm nàng sợ đến nảy người lên - Cô làm gì mà đi dự cái hôn lễ ấy? Tôi đánh cuộc... cha cô, à quên, vị Từ lão tiên sinh ấy không mong cô có mặt để nhắc nhở ông ta già bao nhiêu! May, mà tôi dẫn cô đi, nếu không, cô chuẩn bị làm gì ở đấy? Đợi gọi Vũ Nhạn một tiếng má à?

- Không được phép gọi ba tôi là lão tiên sinh! - Nàng gay gắt nói, tròn tròn mắt - Ông cũng biết, ba không già. Ông chín chắn, vững vàng, phong độ thanh thoát, thân thiết, nho nhã, mà lại dịu dàng, hết sức hết sức dịu dàng, khiến ông giống như một vị quốc

vương. Ông là người thành công trong sự nghiệp, người thành công trong tình trường - Nàng trừng mắt nhìn chàng. - Ông đừng có lại “thua không nổi”!

Chàng trừng mắt lại với nàng, phun khói thuốc trong mắt như có điều gì nghĩ ngợi.

- Cô là một cô gái mâu thuẫn mà cổ quái.

- Thế nào?

- Cô mang đầy bụng oán hận đi dự hôn lễ. Cô hận cha cô, cô hận Lâm Vũ Nhạn nhưng cô cũng chịu không nổi người khác mắng họ.

- Phải - Nàng nhìn thẳng chàng - Tôi chịu không nổi.

Chàng cau mày, nhìn xéo nàng, bỗng chồm đến gần nàng, nhìn kỹ đôi mắt và khuôn mặt nàng.

- Đây, Tiểu Bùi - Chàng nói - Cô xác định vị Từ Viễn Hàng này là cha cô ư? Cô có lộn không? Nếu cô nói ông ta là bạn trai của cô, tôi còn dễ tiếp nhận hơn.

- Ông là cha tôi! - Nàng nghiêm chỉnh nói - Nhưng tôi sáu tuổi đã rời xa ông. Nguyên nhân chủ yếu má và ông ly hôn, là bởi vì ông lúc nào cũng có bạn gái, lúc nào cũng được người khác phái hoan nghênh. Má thường nói, ông là không nên kết hôn, nhưng, ông lại kết hôn! Đó là nguyên nhân sự không hiểu nổi của tôi! ông có thể giao du, ở chung với Lâm Vũ Nhạn, chỉ cần không kết hôn...

- Vũ Nhạn không phải là loại cô gái ấy! - Diệp Cương giọng trầm thấp nói. - Cô ấy không phải. Cô ấy xuất thân từ nhà thư hương, có sự giáo dục rất tốt đẹp, quá nhiều giáo dục truyền thống, lại thêm đầy đủ óc quan niệm đạo đức vô cùng ngu ngốc! Nếu cô ấy chịu ở chung với đàn ông, thì không đến lượt cha cô đi cưới cô ấy!

- Ông đang ám chỉ cái gì?

- Tôi không ám chỉ, tôi nói rõ ràng. Nếu tôi chịu lấy Vũ Nhạn, nếu tôi chịu cùng cô ấy đến lễ đường kết hôn, cũng sẽ không có Từ Viễn Hàng!

- Hả? - Nàng chuyển động tròn mắt, nhướng mi mắt lên - Thì ra Lâm Vũ Nhạn là cô gái ông không yêu là cô gái ông không chịu lấy, cô ấy không biết làm thế nào, muốn lấy chồng đến phát điên lên, liền túm lấy ba tôi lấp vào chỗ trống? - Nàng nhấp cà phê, rất đáng

yêu thổi tan hơi nóng trên ly cà phê- Diệp Cương - Nàng lần đầu tiên gọi cái tên này, lại rất thuận miệng. Ông đoán thế nào?

- Thế nào?

- Ông nếu không phải là A Q ông sẽ căn bản không thua!

- Giải thích một cái xem.

- A Q bị đánh, liền nói: “Cứ coi như thằng khốn khiếp nó đánh mình! ông không muốn đánh lại, nếu ông đánh lại...”.

- Bất tất nói với tôi A Q là thế nào, cái đó tôi vẫn hiểu - Chàng nghịch hộp quẹt máy trong tay, dựa nghiêng trong xô pha, ánh mắt u tối dừng trên mặt nàng - Giải thích câu bên dưới.

- Nếu ông không phải là A Q thì cái ông nói đều là sự thật. Bởi vì ông không chịu lấy Lâm Vũ Nhận cho nên cô ấy chọn người khác mà lấy. Thế thì, ông thua mất cái gì? một cô gái ông đích thực không yêu?

Chàng cau mày.

- Khoan chút đã! - Chàng nói - Cô đem “yêu” và “hôn nhân” trộn làm một chuyện, đó là sai lầm thông thường nhất. Chẳng lẽ chỉ có hôn nhân mới biểu thị anh đích thực muốn yêu một cô gái?

Nàng có phần bối rối.

- Chẳng lẽ không phải? - Nàng hỏi lại

- Đương nhiên không phải! - Chàng tiếp nói - Hôn nhân là trình tự pháp luật con người đặt ra, là đôi bên nam nữ ký một tờ hợp đồng tùy thời có thể xé bỏ. Yêu đương cần ký hợp đồng, vì đôi bên không tin cậy nhau. Nếu đôi bên không tin cậy nhau, kết hôn để làm gì? Mẹ cô từng là bà Từ Viễn Hàng, đúng không? Mà cô, tối nay dự một hôn lễ, mắt nhìn thấy một cô gái khác trở thành bà Từ... Ha! - Chàng lắc đầu mạnh - Coi! Loài người sẽ dùng bao nhiêu là phương pháp, biến quan hệ đôi bên thành phức tạp! Chế tạo mâu thuẫn, chế tạo vấn đề, chế tạo đau khổ, chế tạo phiền não! Cô! - Chàng nhìn nàng sâu sắc - là một thí dụ!

- Tôi nghĩ - Nàng liếm môi, nhíu mày - Chúng ta đang bàn về ông mà không phải bàn về tôi!

- à phải, phải! - Chàng cười tự chế nhạo. - Chúng ta đang bàn về tôi. Chuyện Diệp Cương thất tình.

- Ông không thất tình, ông không...
- Tôi không? - Chàng hỏi lại.
- Tôi thấy được là ông không thất tình.
- Cô thấy được? - Chàng lại hỏi lại, giọng rất nghiêm chỉnh.
- Ông... Nàng vươn về phía chàng, đẩy ly cà phê xa một chút.

Nàng bỗng có phần tha thiết, tha thiết muốn thuyết phục chàng, chứng minh chàng- Ông không đích thực muốn có Lâm Vũ Nhạn ư? ông không đích thực muốn có cô ấy ư? Tôi thấy được rằng... đàn ông giống như ông, nếu hạ quyết tâm đích thực muốn có một cái gì, ông sẽ không mất đi. Cho nên, tôi thấy được rằng, ông quả thực không mất đi cái gì cả.

Chàng lặng lẽ nhìn nàng. Hồi lâu không nói gì.

- Cô có biết hay không. - Cuối cùng chàng chậm chạp mở miệng
- Cô là một cô gái hết sức, hết sức đáng yêu và lương thiện.

Mặt nàng bỗng nóng lên. Lần đầu tiên trong đời được một người đàn ông khen ngợi cụ thể trực tiếp như vậy, khiến nàng lập tức thẹn thùng. Mà cùng với thẹn thùng đồng thời dâng lên trong lòng, còn có một thứ vui mừng và cảm giác thỏa mãn vi diệu.

- Cô có phần thuyết phục được tôi - Chàng khẽ thở dài - ít nhất cô khiến tôi thấy tương đối được an ủi. Tôi nghĩ, về một phương diện nào đó mà nói, là cô đúng... - Chàng nghiêng đầu trầm tư, ánh mắt bỗng biến thành sâu không thể lường, biến thành ngưng đọng biến thành xa xăm - Tôi chắc là không hề đích thực yêu Lâm Vũ Nhạn.

- Tôi nghĩ... - Nàng thẹn thùng mà thẳng thắn nói tiếp - Con người ông có phần cổ quái, ông chắc là không đích thực yêu một cô gái nào!

“Cạch” một tiếng, hộp quẹt máy trong tay chàng rơi xuống đất. Chàng cúi người để nhặt hộp quẹt máy lên. Lúc chàng lại thẳng người lên, toàn thể đường nét trên mặt chàng đều biến đổi. ánh mắt chàng bỗng lạnh lùng, khóe miệng trĩu xuống, lộ ra hai đường nhăn sâu sâu bên môi. Lông mày chàng nhíu lại, giữa khoảng lông mày dựng lên mấy vệt hằn. Mắt chàng dưới ánh đèn chiếu rọi, biến thành xám nhờ nhờ, trông mắt không đen láy nữa, mà chuyển làm một thứ màu nâu xám tối tối. Sống lưng chàng uốn thẳng. Cái điệu dàng, chân thành và thứ nhiệt tình mới gặp mà như đã quen trong sắc mặt

chàng, đột nhiên biến mất tăm. không biết tại sao, tựa như có một cái mặt nạ sắt chụp xuống đầu chàng, chàng bỗng vũ trang cho mình, toàn thân toàn tâm vũ trang cho mình. Tiếng chàng lạnh như sắt lạnh đụng vào nhau sang sảng:

- Cô muốn làm cái gì? Đối với một người lạ truy đến tận gốc tận ngọn? Cô vẫn có hứng thú nghiên cứu người vừa mới quen biết như thế ư? Cô không thấy rằng cô quá xuề xòa, xuề xòa đến quá mức ư?

Nàng giống như bị vụt một gậy. Mở to mắt, nàng không tin nhìn chàng chằm chằm. Nàng nói những gì? Chàng sao có thể mới phút trước khen ngợi nàng, lập tức lại trong phút sau sỉ nhục nàng? Chàng sao lại dễ biến đổi, dễ giận mà lại khó khăn bất như thế? Người lạ. Phải! Đây là một người lạ nàng hoàn toàn không quen biết, nàng lại theo chàng ra khỏi một cửa hàng ăn, lại vào một cửa hàng khác! Nàng quá xuề xòa! Quá dễ ngồi cùng người khác xuề xòa đến gần như tùy tiện! Nàng bỗng đỏ bừng mặt lên, phùng hai má. Nàng từ chỗ ngồi đứng thẳng lên rất nhanh, suýt nữa đánh đổ ly cà phê - Nàng cầm xác lên, không nói một lời quay người muốn đi ra phía ngoài. Chàng vội đi theo nói:

- Cô ăn no rồi muốn đi ư?

Nàng dừng bước, ngạc nhiên nhìn chàng. Chẳng lẽ chàng cho rằng mình muốn gạt chàng một bữa ăn uống? Trên đời sao lại có người đáng ghét như thế này? Nàng giang tay cướp lấy hóa đơn trong tay chàng, đầy nộ khí nói:

- Chúng ta ai trả phần người này.

- Tùy ý cô - Chàng bình thản nói, né người để cho nàng đi về phía trước. một vẻ lạnh lùng, ngạo mạn, làm cao.

Chàng là người thế nào? Kẻ ngông cuồng tự cao? Người điên? A Q? Đồ mặc dịch!

Nàng cắn răng, hất cao cằm, xông thẳng đến trước quầy. Chàng theo tới, cầm hóa đơn nhìn. Họ rất nghiêm chỉnh phân rõ số tiền, người nào trả phần người ấy. Cô gái ở quầy vẫn tò mò nhìn họ, lại cười hảo ý, chắc cho là một đôi tình nhân đang cãi nhau. Xúi quẩy! Quá là xúi quẩy! Nàng nghĩ dự cái hôn lễ xúi quẩy, gặp phải nhân vật xúi quẩy! Nàng quả thật muốn kêu to với cô gái ở quầy: Tôi

không hề quen biết người mắc bệnh thần kinh này! Nhưng, không quen biết sao mày lại cùng anh ta nói nói cười cười vừa ăn vừa uống!

Xông ra khỏi cửa hàng ăn, gió đêm lại dịu dàng cuốn tới. Đêm đầu thu Đài Loan, đúng là lúc “khí trời đã lạnh mà chưa rét” Thứ đêm ấy, là thuộc về người tuổi trẻ. Thứ đêm ấy là thuộc tri kỷ và tình nhân. Tiếc rằng đứng bên cạnh nàng một là người bệnh thần kinh! Bệnh thần kinh! Phải, nàng quay đầu lại nhìn, người bệnh thần kinh ấy quả thực đang theo đằng sau nàng! Cúi đầu, chàng lầm lũi đi theo nàng, vẻ lạnh lùng trên mặt không biết đã biến mất lúc nào. Chàng hơi cắn môi, trầm ngâm không nói. Có cái ử rữ và cảm giác cô quạnh khó hiểu, đè trên vai chàng, chất trên đầu mày chàng, chụp trên toàn thân chàng, dâng trong đáy mắt khóe môi chàng. Trong nháy mắt đi ra khỏi cửa hàng ăn như vậy, chàng lại biến đổi, biến thành một người khác. Nàng trừng mắt nhìn chàng, không bị cái vẻ ngoài của chàng mê hoặc, nàng bực bội.

- Ông theo tôi làm cái gì? ông không đi đường của ông ư?

- Ừa! - Chàng dường như chợt tỉnh khỏi giấc mộng lớn. Ngắc đầu chàng nhìn nàng, ánh mắt sâu sắc mà cổ quái. Sau đó, chàng cứng cỏi quay người đi, cứng cỏi ném ra một câu nói - Thế thì, tạm biệt!

Lưng chàng quay lại phía nàng, bước mạnh tới đầu phố sương mù ban đêm tràn lan, người có phần cứng đờ, bước chân có phần nặng nề. Đèn đường hắt bóng chàng dài dài xuống mặt đất, càng kéo càng dài. Đèn đường đó, mù đêm đó, bóng đó, làm nổi bật thứ không khí mà miêu tả: có phần trơ vơ, có phần hoang vắng.

Nàng đứng đấy, đưa mắt nhìn theo bóng chàng sững sờ. Lạ thật, vừa rồi nàng quả thực hận chết được cái khoảnh khắc khó hiểu đột phát của chàng. một lúc sau, chàng đã đi xa, nàng mới định thần lại. Thở dài, nàng bị cái hiu quạnh, lạc lõng và thê lương của chàng truyền sang, bỗng thấy có cái gì cô độc không nói ra được, cái âu sầu không nói ra được, cái chua chát và hoang mang không nói ra được. Nàng bắt đầu đi dọc theo vỉa hè, chậm chạp về phía trước. Đi không biết bao lâu, nàng nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, theo bản năng nàng quay đầu lại một cái, Diệp Cương dừng bước chân, dừng hẳn ngay trước mặt nàng, ánh mắt nhìn thẳng nàng:

- Tôi đuổi theo cô, nói với cô hai câu - Chàng nói tiếng khàn khàn, dịu dàng, giống như gió đêm.

Nàng mở to mắt, nhìn chàng, không nói.

- Câu thứ nhất tôi lấy làm tiếc. Tôi không phải là rắp tâm muốn làm cô khó chịu. Tôi đột nhiên không khống chế nổi mình. Cô nên hiểu, cô rất tốt - ánh mắt chàng êm đềm như nước - Tối nay, tôi rất thất thường, biểu hiện tồi tệ, cái đó đều là... Chàng dừng một chút bởi tại cái hôn lễ ấy.

Nàng tiếp tục nhìn chàng, có phần cảm động, trong lòng có thứ êm dịu nào đó đang rung lên, nhưng nàng vẫn cố chấp im lặng.

- Câu thứ hai, tôi rất vui được làm quen với cô - Chàng đứng một chút, đáy mắt lướt qua một vẻ gần như buồn khổ, vật lộn, mâu thuẫn. Chàng hít một hơi, gượng mỉm cười - Chúng ta tuyệt đối là đến từ hai thế giới khác nhau, lại gặp nhau trong một hôn lễ. Tôi có cái thất ý của tôi, cô có cái không hài lòng của cô Tóm lại, trong khoảnh khắc hiện tại, chúng ta tuyệt đối có cảm giác hoang vắng giống nhau, đúng không?

Nàng chớp mi mắt, mắt hơi ướt, vẫn không nói

- Cho nên, câu thứ ba...

- Ông nói,... chỉ có hai câu thôi! - Nàng nhin không nổi mở miệng, trong lòng đã hoàn toàn mềm đi. Sự khác biệt đột phát của chàng, bệnh thần kinh đột phát của chàng, đều không quan trọng. Cái quan trọng chỉ là cảm giác giây phút này, thứ cảm giác “gặp gỡ nhau lại sẵn quen nhau...”.

- Tôi đã nói chỉ có hai câu? Chàng ngạc nhiên hỏi, ngạc nhiên đến có phần khoa trương, khoa trương rất đáng yêu - Ồ, cô xem, tôi tối nay nói năng lộn xộn con số cũng tính không rõ, may mà tôi còn học máy tính điện tử đấy!

- Máy tính điện tử? - Nàng tò mò lặp lại một câu, máy tính điện tử là cái rất xa xôi, cái rất xa lạ.

- Máy tính điện tử là cái tốt hơn óc con người gấp trăm lần - Chàng nói - Máy tính điện tử là cái cơ giới hóa, không có cái cảm tính của óc người, cũng không có cái đau khổ của óc người. Nó sẽ không tự chuốc lấy phiền phức cho mình.

- Hả? - Mắt nàng mở càng to, có phần ngây thơ Nhưng máy tính điện tử vẫn là cần óc người điều khiển.

- Chà - Chàng hăm hừ, nét cười cười hiện trên khóe môi - Cô là một cô gái rất làm phiền người, phản ứng lại nhanh, nói năng lại thẳng thắn. Thôi được. dù tôi có nói mấy câu chẳng nữa, tôi đuổi theo, chủ yếu là để nói với cô, hiện giờ mới có chín giờ. Chúng ta mỗi người về nhà mình, có thể đều có một đêm dài dằng dặc khó mà chịu nổi. Tôi muốn trốn tránh nó, còn cô?

Nàng gật đầu, bị động nhìn chàng:

- Thế thì, đến “âm nhạc thành”, được không? Chàng thận trọng hỏi - Ở đây có thể khiêu vũ, có thể nghe âm nhạc. Chúng ta bắt tất bàn gì thêm nữa. Nếu cô cho rằng tôi là A Q. là người điên, là người bệnh thần kinh, là kẻ ngông cuồng tự cao, là gì cũng không quan hệ Chúng ta đi khiêu vũ, để chúng ta tạm quên những chuyện nên quên đó đi!

Nàng kinh ngạc nhìn chàng. Đó là người thế nào? Chàng đọc được ý nghĩ của người khác ư? “Người đọc được lòng người khác”, tên một cuốn tiểu thuyết dịch. Con người này cũng đọc được lòng người khác! Chàng đọc ra các thứ danh từ nàng thầm chửi chàng trong lòng. Đáng sợ!

- Thế nào? Đi không? - Chàng lại hỏi.

- Đi không? Đương nhiên muốn đi! Dù cho về sau không gặp lại nữa. Chỉ là để trôi qua cái đêm quanh vắng mà buồn bã này. Chỉ là mối duyên tương ngộ này. Chỉ là vì tám thành ý chàng đi rồi lại trở lại này. Chỉ là để chàng nói một câu, hai câu, ba câu, bốn câu... nhiều câu như vậy, cũng đáng đi! Đáng đi!

Thế là, họ đến âm nhạc thành. Thế là, họ khiêu vũ một đêm. Thế là, họ cùng cười với nhau, cùng vui với nhau, cùng quên đi những chuyện nên quên. Tóm lại, họ Ở trong tiếng nhạc, dưới ánh đèn qua một đêm, an lành, êm đềm, mang chút buồn thương nhẹ nhẹ, ưu sầu nhẹ nhẹ, men say nhẹ nhẹ.

Đêm ấy còn mang chút hơi thở lãng mạn, hơi thở lãng mạn nhẹ nhẹ.

Rất nhiều rất nhiều ngày về sau. Bùi Tuyết Kha vẫn thường thường nhớ lại cái đêm ấy. Nhưng bánh xe thời gian không ngừng

chuyển động, đời sống vẫn cứ trôi đi đơn điệu mà có quy luật. Diệp Cương biến mất trong đời sống của nàng. Vốn dĩ, cái đêm ấy họ biết giữa họ vừa không có quá khứ vừa không có tương lai. Bởi vì, họ quen nhau quá bất ngờ, quan hệ quá vi diệu. Họ cũng không người nào muốn hướng đến tương lai.

Đêm ấy tất cả đều thành quá khứ, vẫn không diễn biến chương tiếp theo nữa. Bùi Tuyết Kha thỉnh thoảng nhớ đến, cũng có chút cảm giác lạ lùng. Đêm ấy, họ có trao đổi tên họ.

Chàng còn đưa nàng về đến cổng chung cư Tuy chàng không gạn hỏi nàng ở số mấy lầu mấy và số điện thoại của nàng, nhưng nếu định tâm thăm dò mọi cái về nàng, quả thực là rất dễ dàng, rất dễ dàng.

Nhưng, chàng không thăm dò, chàng cũng không muốn hỏi.

Diệp Cương, cái tên đó dần dần nhạt đi trong cuộc sống của Bùi Tuyết Kha, cũng dần dần nhạt đi trong ký ức. Cuộc sống năm học thứ hai đại học là phong phú nhiều màu vẻ, bận rộn và lại dồi dào, vừa tràn đầy mộng ảo vừa tràn đầy lý tưởng. Nàng bận rộn, bận rộn quên cả Diệp Cương.

CHƯƠNG 3

Tuyết Kha và mẹ ở lầu sáu một cao ốc, là một phòng nhỏ gần ba mươi mét vuông. Mẹ sớm đi tối về, là một phụ nữ viên chức kiểu mẫu, một người mẹ rất hiểu con chăm sóc con. Tuyết Kha tan lớp về nhà, thường tranh làm cơm với mẹ. Giờ phút mẹ con cùng ăn là thời gian ấm áp nhất trong ngày. Bùi Thư Doanh, mẹ của Tuyết Kha, lắng nghe kỹ càng Tuyết Kha kể những chuyện thú vị trong trường, các thứ chuyện quý báu của các bạn đồng học, các thứ chuyện quái lạ của các giáo sư, các thứ chuyện ngốc nghếch trong đời sống... Người nghe tùm tùm cười, người nói tùm tùm cười. Cuộc sống trôi đi trong ngọt ngào.

Đương nhiên, Tuyết Kha mỗi tháng vẫn có một ngày đến ăn cơm với cha. Đó là thói quen kéo dài từ sáu tuổi đến nay, là quyền lợi và nghĩa vụ của đôi bên. Nhưng, Từ Viễn Hàng sau khi tái hôn, bữa cùng ăn ấy chỉ duy trì hai, ba lần thì không tiếp tục nữa. Lý do của Tuyết Kha là:

- Tôi không biết xưng hô với Lâm Vũ Nhận thế nào, thế nào cũng biến thành kỳ kỳ! Tôi chịu không nổi thứ không khí kỳ quái đó!

Nàng không đến ăn cơm với Từ Viễn Hàng nữa, đôi bên đổi thành liên lạc bằng điện thoại. Quan hệ máu mủ cha con ruột cuối cùng dựa vào một sợi dây điện thoại để duy trì. Đời sống thật là kỳ diệu!

Đời sống quả thật kỳ diệu, nhất là sau khi Đường Vạn Lý lọt vào thế giới của Tuyết Kha.

Đường Vạn Lý là bạn đồng học năm thứ ba đại học, trong trường vẫn là nhân vật nổi bật. Anh không chỉ có chiều cao 1m80, xem ra dường như vượt qua 1m80, bởi vì hai chân anh vừa gầy vừa dài, làn da bị mặt trời chiếu vừa đỏ vừa đen, bơi lội dưới hồ cũng là tay giỏi, khi bơi lội giống như con nhện lớn, rơi xuống chân tay dài vạch loạn quờ loạn trong nước, vẫn bơi được rất nhanh. Anh không đẹp trai, cằm quá vuông, miệng quá lớn, lại đeo một đôi kính cận thị. Nhưng anh sinh ra có bộ tướng hài hước, ăn nói giỏi, khiến người vui thích. Anh lại biết đàn ghi ta, sáng tác ca khúc, hát dân ca, thường lên truyền hình cũng thường có mặt trong tiết mục nghệ thuật tổng hợp. Mà anh còn là tay viết lách giỏi, sở trường hơn cả là làm thơ, biết châm chọc, giáo sư, biết quây phá, cũng thường đứng hàng đầu thi sát hạch hàng năm được tiền thưởng của nhà trường. Trong trường mỗi lần diễn kịch nói, anh nhất định tham gia diễn xuất, vẫn là đóng vai phụ nhưng lại cướp hết đất diễn của vai chính

Đường Vạn Lý là một nhân vật toàn trường đều biết. Bên cạnh anh cũng không ít các cô gái. Chỉ là anh việc ở bên ngoài quá nhiều, tuổi quá trẻ, anh đối với ai cũng không gắn kết được. Bùi Tuyết Kha từ khi vào năm thứ nhất đại học đã quen biết anh, lại không hề để tâm tới anh. Anh nhìn Bùi Tuyết Kha, cũng giống như nhìn một ngọn đèn nhỏ như muôn ngọn đèn khác không hề thấy được nó đặc biệt sáng. Nhưng, đời người rất nhiều việc, đều có thể trong ngày nào đó, giờ nào đó, khoảnh khắc nào đó có sự biến hóa, nhất là các chàng trai và cô gái.

Ngọn nguồn câu chuyện là nhà trường đột nhiên muốn tổ chức thi bơi. Thanh niên nam nữ hồi đó, có lẽ mười người thì có đến chín người rười biết bơi. Bùi Tuyết Kha lại ở trong số người không biết. Không biết không nói làm gì, Bùi Tuyết Kha còn rất sợ bơi. Phải thi thể dục, nàng cũng sợ đến đờ người ra. Bạn học nữ thân nhất của nàng - Trịnh Khiết Bân bơi lội đánh bóng lưới gì cũng thạo, cười trêu với nàng:

- Sợ cái gì? Cậu chỉ cần mua chiếc áo tắm mặc, đến hồ bơi ngâm mình xuống nước, mình đảm bảo cậu nhất định qua được! Thời buổi này chưa từng nghe nói người học khoa Văn vì môn bơi mà phải lưu cấp.

“Qua” là danh từ thay thế cho “hợp cách” trong kỳ thi sát hạch. Từ sau khi học đại học mọi người chỉ hỏi bài làm “qua” hay “không qua”, không hỏi “tốt” hay “không tốt”!

- Thật thế ư? Bùi Tuyết Kha rất lo lắng- Nếu không “qua” được ngay cả học lại cũng không xong!

- Thật đấy! Thật đấy! -Trịnh Khiết Bân nói liền một chập - Thầy giáo thể dục sẽ không làm khó dễ chúng ta, không tin, cậu đi hỏi A Quang.

A Quang là sinh viên năm thứ ba, với Đường Vạn Lý là cùng một bọn, cũng là tay giỏi đàn ghi ta hát dân ca, sớm đã lọt qua môn thi bơi.

- Bùi Tuyết Kha! A Quang vẽ đứng đắn hỏi - Đàng ấy có biết tắm không?

- Đồ khi! Bùi Tuyết Kha cười - Ai lại không biết tắm.

- Chỉ cần biết tắm, thì nhất định “qua” - A Quang nói - Đàng ấy mặc áo tắm cứ coi như là tắm trong bồn, xuống hồ bơi, quờ quờ tay quờ quờ chân là được, chỉ có điều, đừng có xát xà bông!

Mọi người cười to, Tuyết Kha cũng cười to.

Được, cứ coi như là tắm! Thi bơi không có gì ghê gớm! Dù sao chỉ cần ngâm mình vào nước, là nhất định “qua”!

Đến ngày thi, bên hồ bơi chen đầy bạn đồng học. Vốn dĩ nam sinh nữ sinh là phân ra thi, nhưng hôm ấy là cuối tuần, khí trời lại nóng, rất nhiều bạn đồng học không thi cũng đến rờn nước. Do đó, bên hồ nam nữ đồng học, lớp cao lớp thấp đều có. Giáo viên thể dục

muốn cho thi, một số bạn đồng học đang rớt nước liền né nhường hồ bơi, ngồi ở trên bờ xem. Trong số những người ngồi xem, có cả A Quang và Đường Vạn Lý, còn có một đám bạn cùng cánh với Đường Vạn Lý: A Văn, A Lễ, A Tư.

Bùi Tuyết Kha thay một chiếc áo tắm má mới mua cho, rất ưa nhìn, trên nền đen cặp viền màu hoa đào và tím nhạt. Bùi Thu Doanh chỉ biết lo mua áo tắm đẹp cho con gái, nhưng không lo nổi chuyện con gái có biết bơi hay không. Tuyết Kha xếp hàng trong đám bạn đồng học, nhìn thấy từng bạn đầu nhẹ nhõm nhảy xuống nước, nhẹ nhõm bơi, nhẹ nhõm cười đùa, nhẹ nhõm lọt qua cửa ải. Nàng không hiểu sao, càng lúc càng căng thẳng, càng lúc tay chân càng luống cuống.

Cuối cùng, đến lượt nàng.

Nàng đứng bên hồ, nhìn thấy sóng nước cuộn nổi, đầu liền choáng váng. Đừng nói xuống nước, còn chưa xuống nước, hai chân nàng đã run lên. Đứng ở đấy, nàng nhìn trân trân nước hồ, không động đậy. Bỗng nhiên, nàng thấy chung quanh biến thành yên lặng. Bỗng nhiên nàng thấy ánh mắt tất cả mọi người bên hồ đều dồn vào nàng. nàng thành tiêu điểm của sự chú ý. Nàng có phần bồn chồn, có phần buồn bực, nhìn bạn đồng học, lại nhìn mình, nàng bỗng hiểu rõ mọi người tại sao nhìn chăm chăm vào nàng. Dưới mặt trời, làn da mọi người đều được sấy thành nâu đỏ, chỉ có một mình nàng, da thịt trắng mịn, dưới áo tắm màu đen, trắng đến lạ lùng, trắng đến chói mắt, trắng đến khiến người chú ý. Nàng nóng ruột lúng túng, mặt đỏ bừng lên, đứng ở đấy, nàng lại vẫn không dám xuống nước.

- Nhảy xuống đi! Thầy giáo thể dục kêu.

Nàng run lên, không dám nhảy.

Có bạn huýt sáo mồm, nàng càng lúng túng, càng sợ, càng xấu hổ, mặt càng đỏ.

-Thôi được - Thầy giáo thể dục liền giải vây - Vịn lan can, đi xuống đi!

Đi xuống đi, nàng như trút được gánh nặng. Túm lấy lan can, nàng đi dần từng bước. Giống như tắm ư? Quý tha ma bắt! sao lại có bồn tắm lớn đến thế này Sóng nước xô cuồn cuộn trước ngực nàng, nước xanh trong vắt, nhìn thấy được cả đáy hồ, nhìn ngón tay bám cứng lấy thành hồ bơi, giống như một pho tượng nàng không chịu đi động một bước nào nữa.

- Buông tay ra, bơi một cái đi! - Thầy giáo gọi

Nàng không động, chết cũng không buông tay.

- Chỉ cần bơi một cái - Thầy giáo lại nói.

Nàng vẫn không động.

Bên hồ lặng ngắt. Nàng làm cho toàn thể không khí vốn nhẹ nhõm linh hoạt biến thành cứng đờ Nàng đứng sững, mặc chiếc áo tắm tuyệt đẹp, tấm thân da thịt trắng mịn non mướt, đứng trong hồ nước xanh, không động đậy giống như hóa thạch.

Mỗi một người trong đời đều sẽ gặp một số chuyện lúng túng, đối với Bùi Tuyết Kha, không có một buổi chiều nào dài dặc bằng giờ phút này. Thời gian dừng lại, trái đất ngừng lại, ngay cả chim trên ngọn cây cũng không kêu, gió không thổi, muôn vật đều ngừng lặng chỉ có nàng đứng trong nước run lên.

Sau đó, bỗng nhiên, “ùm” một tiếng, có người nhảy ào xuống nước. Tuyết Kha hồi hộp, mụ mẫm, cảm thấy sóng nước đang cuộn nổi. Sau đó, nàng nhìn thấy có một người bơi rất nhanh đến chỗ nàng, nhô lên mặt nước, người ấy đứng bên cạnh nàng, là Đường Vạn Lý.

- Nào! - Đường Vạn Lý nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt êm dịu, khuyến khích, và cũng như là mệnh lệnh. Anh chìa hai tay cho nàng, giản đơn nói - Đưa tay của cô cho tôi!

Nàng mở to mắt, bị động nhìn Đường Vạn Lý, hạt nước trên tóc anh, trán anh, đầu mũi anh lóe sáng, mỗi hạt nước đều được mặt trời chiếu đến lấp lánh, mắt anh cũng lấp lánh, lóe lên ánh sáng thanh xuân. Trong khoảnh khắc này, nàng thấy mình bị thôi miên, nàng nhìn anh, bị động đưa tay vịn chặt vào thành hồ ra, bị động nhìn anh, bị động đưa tay cho anh. Do đó, lập tức, hai cái tay ấy nắm chặt lấy nhau, khẽ kéo một cái, cả người nàng nhào vào trong nước. Nàng còn chưa kịp ý thức được đã xảy ra cái gì, liền cảm thấy hai cái tay ấy đã gỡ ra, mà từ vùng lưng nàng, vững vàng nâng cả người nàng lên mặt nước. Cái nhào này của nàng, tóc cũng ướt, mặt cũng thấm nước. Bên tai nàng, Đường Vạn Lý, đang nói khẽ:

- Cô cựa quậy tay đi, làm một điệu bộ gì đấy, yên tâm, tôi quyết không để cô uống nước.

Nàng cựa quậy chân tay. Sự thực, không động cũng không xong. Cả người bị nâng tới mặt nước, nước ở bên dưới người lay động dập dờn, nàng cũng không thể hoàn toàn không động. Nàng mới động một cái, Đường Vạn Lý đã kêu lên thắng lợi:

- Thưa thầy! Bạn ấy đã bơi!

A Quang ở bên hồ phụ họa kêu to:

- Thưa thầy! Bạn ấy đã bơi!! Bạn ấy biết bơi rồi!

A Văn, A Lễ, A Tư vỗ tay lên, càng kêu to:

- Thưa Thầy! Bạn ấy biết bơi rồi! Bạn ấy biết bơi rồi!

Càng nhiều tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô, tiếng reo hò, tiếng kêu:

- Bạn ấy biết bơi rồi! Bạn ấy biết bơi rồi! Thưa thầy, cho bạn ấy một trăm điểm! Thưa Thầy! cho bạn ấy một trăm điểm.

Thầy giáo cười, bạn đồng học cười, mọi người đều cười. Ngượng ngùng trút sạch, căng thẳng trút sạch, cái hay của tuổi trẻ là ở chỗ mọi người đều thích cười, mọi người đều có thỏa thuận ngầm. Do đó môn bơi của nàng “qua”. Trong đời nàng, cũng từ đó thêm một nhân vật Đường Vạn Lý.

Chàng! Đường Vạn Lý, chàng trai tay dài chân dài ấy, chàng trai hay cười hay nói ấy, chàng trai biết hát biết quây phá ấy, chàng trai dám làm dám chịu ấy, tràn đầy sức sống ấy, chàng trai sẽ mang lại niềm vui vô cùng vô tận cho bạn ấy.

Sau khi thi bơi không bao lâu, Đường Vạn Lý về đứng đắn nói với nàng:

- Tôi hồi nhỏ cũng từng chới bơi lội bởi vì tôi là quái thai.

- Anh nói thế nào? Nàng kinh ngạc hỏi.

- Quái thai? - Chàng đứng đắn nói - Tay chân tôi dài quá khổ, cô xem, không thành tỷ lệ - Anh đứng lên, cong lưng, hai tay vươn thẳng đến trước mặt, lắc lư, giống như con khỉ - Hồi nhỏ, bạn học đều cười tôi, tôi liền tự xưng là Lưu Bị chuyển kiếp đầu thai.

- Cái gì?

- Lưu Bị? Chàng cười hì hì - Cô không đọc tam quốc diễn nghĩa? Lưu Bị tướng mạo đường đường, hai tay dài quá đầu gối, hai dái tai rủ xuống tận vai! tôi không kém Lưu Bị bao nhiêu, chỉ có điều dái tai hơi ngắn.

Nàng nhin không nổi cười. Anh nhìn chăm chăm nàng nói:

- Tôi bơi rất khó coi.

- Tôi biết, mọi người nói anh giống con nhện rơi xuống nước!

- Cô biết cô giống cái gì không? - Mắt anh lóe sáng sau cặp kính.

- Tôi... - Nàng đỏ mặt - Giống cái gì? Nàng hỏi

- Giống cái tên của cô: Tuyết Kha. Chữ Kha đại biểu cho ngọc, Tuyết Kha là một thứ ngọc màu trắng, thuần trắng như tuyết, trắng trong như ngọc. Cô đứng đấy đẹp tựa như một bức tranh - Anh tiếp tục nhìn nàng, - Cô có thân hình đẹp như thế, sao cô lại sợ bơi?

Nàng nhìn sững anh, không tin lời anh nói là thật. Nhưng, vẻ lúng túng trong hồ nước, lại được mấy câu này của anh mỹ hóa cho, cái tự ti của nàng cũng được chữa khỏi. Liên tiếp một tháng, nàng ngày ngày sau khi tan lớp theo anh học bơi, đến kỳ thi chung khảo, nàng đã bơi thật sự, bơi được khá tốt.

Thế là, nàng và Đường Vạn Lý đột nhiên gần gũi, đột nhiên thành một đôi, đột nhiên cùng làm báo tường, cùng đi phỏng vấn, cùng diễn kịch nói, cũng cùng tham gia các thứ hoạt động bên ngoài trường học. Buổi tối nàng cùng Đường Vạn Lý đi xem phim. Nghỉ hè nàng cùng Đường Vạn Lý đi ngoạn cảnh núi, sông.

Đời sống bỗng bận rộn hẳn lên.

Đường Vạn Lý là một người bận rộn, anh có nhiều hoạt động biết bao, nhiều hứng thú biết bao. Bình thường, trong trường học, anh có một biệt hiệu là 747. một là bởi tên anh là “Vạn Lý”, có thể bay vạn dặm, không phải 747 là cái gì? hai là bởi vì anh làm việc gì cũng rất mạnh mẽ, dùng đầu xe lửa để hình dung còn chưa đủ, chỉ có thể dùng 747 để hình dung. ba là, bởi vì 747 là máy bay, và là bay lên không trung, nửa của đời sống, là ở trong mây trong mù. Đường Vạn Lý đúng là ở trong mây trong mù, liên đới, anh còn dẫn cả người bên cạnh anh vào trong mây trong mù.

Anh đến đài truyền hình quay tiết mục, Bùi Tuyết Kha ở bên dưới sàn quay làm khách.

Anh tham dự cuộc thi chụp ảnh, Bùi Tuyết Kha là người mẫu cho anh.

Anh thiết kế một bộ phim các-tông, Bùi Tuyết Kha bận tô màu giùm anh.

Đời sống không đơn điệu. Đường Vạn Lý vĩnh viễn không để người khác cảm thấy đơn điệu. Lúc học kỳ ấy sắp kết thúc, có một hôm, Đường Vạn Lý bỗng nhiên từ trong mây trong mù rơi xuống mặt đất, phát hiện Bùi Tuyết Kha bên cạnh. Anh dùng ánh mắt mới lạ nhìn nàng hỏi:

- Bùi Tuyết Kha, cô trước đây đã từng yêu đương chưa?

Bùi Tuyết Kha sửng sờ, đáp:

- Chưa, còn anh?

- Hình như cũng chưa.

- Thế nào gọi là hình như?

- Tôi thường thường động tâm vì nữ giới. Tôi không biết động tâm có được coi là yêu đương hay không - Chàng nghĩ một chút - Nên coi là không, đúng không? Yêu đương là cái của hai phương diện, là cái rất sâu rất tha thiết rất mạnh mẽ... - Anh đắm đắm nhìn nàng, đột nhiên sỗ sàng buột ra một câu - Cô có yêu tôi không, Tuyết Kha?

Nàng ngây người ra. Giã nửa học kỳ nàng theo anh, đi chơi với nhau, vui như điên với nhau, lại chưa hề suy tính đến chữ “yêu”. Nàng không có cách nào trả lời câu hỏi này. Nàng có phần hoang mang, có phần bối rối, có phần mê lẫn.

- Còn anh? - Nàng hỏi lại.

Anh dùng tay sờ tóc nàng, sờ cằm nàng, sờ làn môi mềm mại mà khô khan của nàng, anh khẽ nói:

- Tôi chưa từng yêu, không biết thế nào gọi là yêu. Tôi không dám dùng chữ đó, sợ tôi sẽ làm hư hại chữ đó. Tôi trước đây chơi với khá nhiều bạn gái, tôi cũng chưa dùng chữ đó. Hiện giờ, tôi vẫn không dám dùng nó. Tuyết Kha, tôi không biết, tôi cũng giống như cô, rất mê lẫn, rất hoang mang. Chỉ có điều, tôi muốn nói với cô, quãng thời gian ở bên cô, tôi rất dồi dào, rất vui sướng. Tôi muốn nói... - Anh nhắm mắt lại, chân thành đến giống như cầu khẩn - Để chúng ta cùng thử xem, được không?

Liền đó, anh khẽ ôm nàng vào lòng, khẽ vén tóc dài trên má nàng, khẽ bưng mép mặt nàng, lại khẽ đặt môi lên môi nàng. Nàng run rẩy, tim đập mạnh, mặt đỏ lên, hổ thẹn mà hoảng loạn... một cái hôn vừa xong, nàng hoảng loạn đến dường như không có cảm giác, khẽ dương mi mắt, nàng từ kẽ mi mắt dòm trộm anh, phát hiện anh cũng đỏ bừng mặt, mặt đầy vẻ căng thẳng và bối rối, bộ dáng rất hài hước, ngoài cái hài hước ra, còn có cái ngốc nghếch và thuần khiết khiến nàng động tâm. Nàng lập tức biết, Đường Vạn Lý sôi nổi, Đường Vạn Lý biết đàn biết hát, Đường Vạn Lý được bạn đồng học sùng bái, lại chưa từng hôn nữ giới. Lòng nàng vui hát lên. Trong khoảnh khắc này, nàng có thể lĩnh hội được ý vị của “hạnh phúc”. Nàng nép vào lòng anh trong đồng phục học sinh trước ngực anh, không hề động đậy. Kỳ nghỉ hè này, họ cặp kè bên nhau, ban ngày cùng đi ngoạn cảnh xem phim, buổi tối, anh ngồi dưới đèn, đàn ghi ta cho nàng nghe, hát hết lượt này đến lượt khác:

- Tôi không biết yêu là gì?

- Tôi cũng không muốn biết nó là gì?

- Tôi chỉ biết có em mới hạnh phúc

Tôi chỉ biết có em mới sướng vui

Nghe mưa nhỏ đập vào song đập vào cửa

Chúng ta dưới đèn phố một bài ca

Nếu bạn không biết hạnh phúc là gì

Thì nghe chúng tôi khẽ hát bài ca này!...

Phải, mùa đông ấy, hạnh phúc dường như đọng trong túi của Bùi Tuyết Kha, dường như cứ ngồi ở dưới đèn, dường như, dường như, dường như...

Nếu, Bùi Tuyết Kha không gặp lại Diệp Cương, nếu Bùi Tuyết Kha không bị cuốn vào gia đình Lâm Vũ Nhạn, nếu Bùi Tuyết Kha không gặp cha, nếu Bùi Tuyết Kha không có một người cha tên Từ Viễn Hàng... Nếu không có nhiều cái nếu đến như vậy, thì Bùi Tuyết Kha sẽ không phải là Bùi Tuyết Kha! Câu chuyện của cuộc đời đều là như vậy.

CHƯƠNG 4

Tháng ba.

Năm âm lịch đã qua Không khí ngày tết còn nán lưu lại. Kẹo, hạt dưa, nhãn, thịt bò kho, sô-cô-la còn đựng đầy đĩa trong phòng khách Bùi Thư Doanh chưa dọn đi. Hàng ngày chấp tối bà đi làm về, vẫn thích nhìn Đường Vạn Lý, chàng trai mà Bùi Tuyết Kha dẫn về, ôm đĩa kẹo ngón ngấu. Lứa tuổi hai mươi có chỗ hay như thế, ăn như thế nào cũng sẽ không mập. Tuyết Kha khỏe mạnh, không mập không gầy, eo lưng trước sau đều hẹp nhỏ, dù mặc váy hay mặc quần bò đều ưa nhìn. Trong mắt một người mẹ, Tuyết Kha quả thực tốt đẹp, tốt đẹp đến khiến người yêu thương khiến người tự hào.

Tháng ba là mùa hoa đỗ quyên, ngoài phố nở đầu hoa đỗ quyên. Chịu sự cảm nhiễm của mùa xuân. Bùi Thư Doanh cũng mua khá nhiều chậu đỗ quyên, đặt trên ban công, đặt trên kỷ trà phòng khách, đặt trong phòng ngủ của mình, đương nhiên cũng quyết sẽ không bỏ qua phòng ngủ của Tuyết Kha. Bà đem một chậu đỗ quyên tây cánh đẹp nhất màu hồng nhạt viền mép trắng, non mướt đến dường như rõ được nước ra đặt ở trên bàn trang điểm của Tuyết Kha. Tuyết Kha, mỗi khi nhắc đến Tuyết Kha, mỗi khi nhìn thấy Tuyết Kha, Bùi Thư Doanh đều cảm thấy tim đập mạnh của người mẹ, run sợ và vui mừng sự thần kỳ: Tuyết Kha được di truyền cái tinh tế của Thư Doanh, được di truyền cái nhiệt tình của Từ Viễn Hàng. Nàng đem tinh hoa của hai người tập trung vào mình, cao nhã mỹ lệ mà còn thông minh sáng dạ.

Bùi Thư Doanh không biết người mẹ khác có “yêu say mê” con gái như bà không. Nhưng bà vẫn thấy được rằng con gái bà mạnh hơn người khác, ưu tú như vậy, văn nhã như vậy, giỏi hiểu ý người như vậy đáng yêu mà động lòng người như vậy. Nhưng Tuyết Kha, thường thường cố chấp, có khi vui vẻ, có khi buồn rầu, có khi lòng dạ nhỏ hẹp, có khi lại hoàn toàn không có tâm cơ gì.

- Má! Tuyết Kha thường thường mở to mắt nói - Điện ảnh có thể tổng hợp nghệ thuật mới, má biết chưa?

- Biết rồi!

- Con là thể tổng hợp mâu thuẫn! - Nàng cười, cười gằn như ngây thơ.

- Thế nào gọi là thể tổng hợp mâu thuẫn?

- Tập trung các thứ mâu thuẫn vào một người! - Nàng khoa trương nói - Tốt a, xấu a, yêu a, hận a, thông minh a, ngu ngốc a, vui sướng a, buồn rầu a, đa sầu đa cảm a, vui đến vang trời chuyển đất a, nghĩ được quá nhiều a, nghĩ được quá ít a... Ô, má con có thể tổng hợp mâu thuẫn.

Thư Doanh cười. Thể mâu thuẫn tổng hợp, đúng, Tuyết Kha là thể tổng hợp mâu thuẫn, một “thể mâu thuẫn tổng hợp” đáng yêu.

Là bởi tại mùa xuân chẳng? Là người già rồi chẳng? Thư Doanh thấy lòng mình mỗi năm càng mềm dịu, càng hiền từ hơn trước. Có khi dường như mềm yếu, cũng dường như là quạnh quẽ. Thứ tình cảm ấy, Bùi Tuyết Kha không có cách nào lãnh hội được Tuyết Kha vẫn cho rằng, tất cả những “câu chuyện” đều là của người trẻ tuổi, người phụ nữ bốn mươi tuổi đã trở thành đồ cổ, nên cất vào trong lầu các. Có một buổi tối, Tuyết Kha kêu ồn lên nói với bà:

- Má, nếu má giở một cuốn tiểu thuyết, phát hiện nó viết về câu chuyện của ba chị em, chị lớn năm mươi ba tuổi, chị hai bốn mươi

bảy tuổi, em út bốn mươi tuổi. Cuốn sách ấy má còn xem tiếp được không?

Tuyết Kha là vậy. Nàng đa tình dễ cảm, tinh tế mà sâu sắc, nàng vẫn không có cách nào đem lứa tuổi hai mươi của nàng để tiếp xúc với tâm linh người bốn mươi tuổi. Thư Doanh không trách nàng. Đó là tự nhiên, nàng chưa từng có cái từng trải của bốn mươi tuổi, sẽ không hiểu cái nhạy cảm tuổi xuân trôi qua, năm tháng buồn tênh, càng không hiểu nỗi niềm “rượu mới lại thêm rượu cũ đau, xuân nay không giảm hờn xuân trước thuộc về Bùi Thư Doanh.

Bùi Thư Doanh sẽ không đòi hỏi gì ở Tuyết Kha, bà chưa hề đòi hỏi gì về Tuyết Kha. Từ khi chia tay với Viễn Hàng, bà thấy áy náy đối với Tuyết Kha, gia đình tan nát đối với con cái vẫn là chỗ thiếu sót. Nhất là sau khi bà phát hiện tình cảm, sự sùng bái và lưu luyến của Tuyết Kha đối với Từ Viễn Hàng, bà càng thêm áy náy. Người mẹ, dứt khoát không thể kiêm thêm chức trách của người cha. Người mẹ là sự tinh tế nữ tính, người cha mới có thể thỏa mãn cảm giác sùng bái anh hùng của con gái.

Bùi Thư Doanh biết Tuyết Kha vì hôn lễ ấy, sa sút một dạo. Nhưng Tuyết Kha lại tìm được tình cảm ở chỗ khác. Như vậy cũng tốt, Như vậy cũng tốt. Thư Doanh dùng mẫu tính của bà, nhạy bén quan sát Đường Vạn Lý, dùng nữ tính của bà, càng sâu sắc quan sát Đường Vạn Lý. Bà tiếp nhận cậu trai này, đèn đỏ duy nhất lóe lên ở đáy lòng bà là “quá trẻ”. Trẻ tuổi thường thường sẽ tạo thành rất nhiều sai lầm. Lúc bà lấy Từ Viễn Hàng mới mười chín tuổi, nhưng bà không có bất kỳ biểu thị nào. Đường Vạn Lý tuy không đủ đẹp trai thanh thoát, nhưng anh đúng là ưu tú mà quyền rũ người, nhất là giọng hát giàu sức gợi cảm của anh. Bà quả thật thích nghe anh dùng giọng hát dịu dàng, hát bài hát do anh tự sáng tác:

Nghe mưa nhỏ đập vào song đập vào cửa

Chúng ta dưới đèn phố một bài ca

Nếu bạn không biết hạnh phúc là gì

Thì hãy nghe chúng tôi khẽ hát bài ca này

Để cậu trai này hạnh phúc đi! Người đàn bà bốn mươi tuổi không có câu chuyện. Câu chuyện của người phụ nữ bốn mươi tuổi đều viết trên người con gái.

Hôm đó, sau khi tan lớp, Tuyết Kha phát hiện trong nhà hoa đỗ quyên đã nở. Nàng chưa từng biết hoa đỗ quyên có nhiều màu sắc như thế: trong phòng khách là đỏ thẫm, trên ban công là vàng kim, trong phòng ngủ của mình là hồng nhạt, trong phòng mẹ là thuần trắng. Đỗ quyên, ừ, nàng chạy đi chạy lại trong phòng, khắp nơi tìm thước, tìm bút chì, tìm mảnh dao, tìm compa, muốn vẽ một tờ quảng cáo. Đường Vạn Lý ngồi xếp bằng tròn trên sàn nhà, chỉ lo lựa dây đàn ghi ta của anh, hai chân xếp bằng tròn ở đấy vẫn tỏ ra chiếm quá nhiều đất, Tuyết Kha mấy lần phải bước qua chân anh, anh liền giơ ghi ta lên lớn tiếng la:

- Không được bước qua người tôi! Sẽ xúi quẩy!

Sao lại có những mê tín quái lạ đó? Trong thế giới hai mươi tuổi có khi cũng có mê tín trên trăm tuổi. Có hôm, Thư Doanh phát hiện hai người trẻ tuổi giở một cuốn “bút hoạch học” để đặt tên cho ban nhạc của mình. Trước khi đặt tên lại phải tính số nét bút có đại cát đại lợi hay không.

- Đỗ Quyên - Tuyết Kha lẩm bẩm trong miệng - Kẹo cao su Đỗ Quyên, thế nào? Tuyết Kha bỗng hỏi Đường Vạn Lý.

- Bớt ngốc đi, không ai lại dùng Đỗ Quyên làm tên kẹo cao su - Đường Vạn Lý nói - Kỳ kỳ làm sao đó.

- Kỳ kỳ thế mới hay! - Tuyết Kha nói - cái đó gọi là “xuất kỳ chế thắng” Trong trường đang dạy quảng cáo học. Tuyết Kha học về quảng cáo điện ảnh, cả ngày học những câu quảng cáo đến thuộc như cháo chảy.

- Tôi hỏi anh, sô-cô-la 77 chẳng phải cũng rất kỳ quái ư? Kẹo cao su Đàn chẳng phải cũng kỳ quái ư? Anh biết Mộng 17 là gì không?

- Là một bài hát - Đường Vạn Lý kêu lên.

- Thôi anh đi, là một thứ mỹ phẩm để trang điểm.

- Thôi được, cô cứ chế tác kẹo cao su Đỗ Quyên của cô đi! Tôi nghỉ giùm cô câu quảng cáo! - Đường Vạn Lý ngoẹo đầu, bật dậy, thuận miệng đọc: “Đỗ Quyên có hồng cũng có trắng. Đỗ Quyên có vàng, cũng có tím. Ăn Chiếc kẹo cao su Đỗ Quyên. Bảo đảm bạn sẽ tóc vành ngược!”

- Cái gì? - Tuyết Kha kêu lên, lao tới túm lấy cánh tay Đường Vạn Lý lay lắc loạn lên - Anh nói những lời quỷ quái gì thế?

- Ăn kẹo cao su Đỗ Quyên của cô, không trúng độc đến bím tóc vành ngược mới là lạ! - Đường Vạn Lý cười đến rung cả người lên, ngay cả kính trên sống mũi cũng lung lay muốn rơi. Anh cười được hả hê biết bao, cởi mở biết bao, khiến Tuyết Kha cũng nhin nể, cười lên, hai người cười lẫn cười lộn trên sàn nhà.

Sau đó, Đường Vạn Lý đẩy Tuyết Kha ra, và nói:

- Đừng quấy tôi nữa, ban nhạc Cự Long chúng tôi thứ năm tuần sau phải lên truyền hình, để tôi viết xong bài hát này!

Anh bật dậy, lại lăm nhăm hát. Tuyết Kha trải một tờ giấy vẽ lớn trên sàn nhà, bò xuống đất nghiên cứu dữ dội “kẹo cao su Đỗ Quyên” của nàng. Đường Vạn Lý soạn bài hát rõ ràng là soạn không mấy thuận lợi. một lúc, anh lại bỏ soạn nhạc, hát lên lời cạ Hát “Truyền nhân của Rồng”, hát “Ve Sầu mùa thu”, hát “Đường xưa núi nay”, hát “Người về, sa thành”

Mưa nhỏ khẽ thấm ướt sa thành,

Khẽ rỏ rơi rụng thời tuổi xanh

Quay đầu dăm dăm nhìn sa hà

Chầm chậm lau khô nước mắt nhòa...

Tuyết Kha không sao yên tâm làm bài tập, nàng bò lên mặt đất, dùng tay chống cằm, quay đầu nhìn chằm chằm Đường Vạn Lý.

- Đường Vạn Lý, tôi hỏi anh! Nàng nói.

- Cái gì? Đường Vạn Lý quay đầu nhìn nàng.

- Cái bài “người về sa thành”, quả thật rất hay - Tuyết Kha nói
- Nhưng nó rốt cuộc là nói những gì? Khẽ rỏ rơi rụng thời tuổi xanh, rỏ rơi rụng như thế nào? Tôi không sao hiểu nổi những câu chữ ấy. Anh hát từ sáng chí tối, cũng nên giải thích cho tôi nghe xem nào!

- Ờ, ờ à - Đường Vạn Lý dừng liền ba hư tự nhún vai - Ca từ chỉ có thể lĩnh hội, không thể ngôn truyền!

- Không được! Tuyết Kha cố chấp - Anh đem cái “lĩnh hội” được, nói cho tôi nghe xem!

- Được! Đường Vạn Lý gạt đầu, vẻ rất nghiêm túc - Bài hát này rất hoang vắng, nói hết lên cái bất lực của thời tuổi xanh.

Bùi Thư Doanh lách trong phòng ngủ ngồi không yên nữa, chỉ biết có cái hoang vắng và bất lực của “tuổi già”, càng không biết tuổi xanh cũng có cái hoang vắng và bất lực. Bà lặng lẽ đứng lên, lặng lẽ đi đến cửa phòng, lặng lẽ chú nhìn đôi thanh niên, lại muốn nghe sự giải thích của họ.

- Mưa nhỏ khẽ thấm ướt Sa thành, ngụ ý khí trời lạnh có mưa - Đường Vạn Lý nói cặn kẽ - Cái đó cô nhất định hiểu, tuổi xanh ngụ ý tuổi rất trẻ, tuổi rất trẻ tức là lứa tuổi còn nhỏ, lứa tuổi còn nhỏ tức là vẫn chưa khôn lớn...

- Thôi, thôi tôi hiểu thế nào gọi là tuổi xanh rồi - Tuyết Kha không chịu đựng nổi ngắt lời anh - Sau nữa thì sao?

- Sao nữa ấy à! - Đường Vạn Lý nói rõ ràng - Người chưa khôn lớn sức đề kháng đều rất yếu, bị gió lạnh thổi, mưa nhỏ dội liền cảm mạo, cảm mạo một cái là nước mắt nước mũi đều chảy ra, do đó rỏ rơi nước mũi, chùi khô nước mắt...

- Ô! Đường Vạn Lý! - Tuyết Kha kêu to, ngồi thẳng người lên, vừa thui vừa đẩy vừa lắc bả vai Đường Vạn Lý, cười đến gập cả lưng - Anh đang nói bậy nói bạ những gì thế? Anh muốn làm người soạn lời tức chết đi được hay sao? Câu của người ta hay như thế anh đem giảng thành thế nào? ối chao ôi, hỏng rồi, cười đến nỗi tôi đau cả bụng, ối chao ôi...

Bùi Thư Doanh đứng ở cửa phòng, quả thực nhìn không nổi, cái anh chàng Đường Vạn Lý hết biết này! Bà cũng cười theo đôi thanh niên này. Tuyết Kha ngẩng đầu nhìn thấy mẹ đang cười, nàng lại càng cười. Đường Vạn Lý nhìn thấy hai mẹ con họ đều cười, cũng cười theo. Rồi cả nhà đầy tiếng cười, vui vẻ, ngay cả những hoa đồ quỳên màu hồng màu trắng màu vàng cũng đang cười, mùa xuân cũng dường như đang cười.

Đúng trong cảnh vui vẻ ấy, chuông điện thoại reo. Văn minh hiện đại rút ngắn được khoảng cách giữa người với người, phát minh ra điện thoại là một công lao lớn. Văn minh hiện đại cắt đứt rất nhiều tiếng cười, phát minh ra điện thoại là một chỗ hỏng lớn! Bùi Thư Doanh đi đến nghe điện thoại, nét tươi cười trước tiên từ bên môi bà lặn mất. Bà bịt ống nghe, quay đầu nhìn Tuyết Kha.

- Tuyết Kha! - Bà khẽ nói - Con làm sao lại quên hôm nay là sinh nhật của ba con? ông đòi con nghe điện thoại.

- Trời ơi! - Tuyết Kha bật nảy người từ dưới đất lên như lò xo, nét tươi cười cũng biến mất. Nàng trách móc nhìn mẹ - Má, má làm sao cũng quên không nhắc con?

- Má? - Bùi Thư Doanh trừng mắt nhìn nàng - Má là nên quên, con là không nên quên! Nào, con đích thân nói với ba con!

Tuyết Kha đi tới, đỡ lấy ống nghe. Trong lòng muôn phần áy náy, quá lâu không liên lạc với cha, quá lâu không gặp ông, chỉ có mong một tết đến chúc tết ông Từ Viễn Hàng, người cha nàng vẫn kính yêu, sùng bái, thậm chí lưu luyến! Nàng lại quên bằng ngày sinh nhật của ông! Việc chưa từng bao giờ xảy ra! Nàng nắm ống nghe, tiếng lúng túng kêu:

- Ba!

- Tuyết Kha! - Tiếng Từ Viễn Hàng thân thiết, thành khẩn, mà dịu dàng. Dịu dàng đến giống như gió mát, không có chút ý lạnh nào. Tiếng gọi ấy đã đại biểu cho muôn ngàn lời nói, đại biểu cho tình thân máu mủ của loài người từ xa xưa đến nay - Tuyết Kha, nếu hôm nay con không đến, ba sẽ vô cùng vô cùng thất vọng. Ba biết con gần đây rất bận, má con đã nói với bạ Nhưng con vẫn phải đến, dẫn cậu ta cùng đến đi, cái cậu Đường Vạn Lý ấy. Ba có thể gặp được cậu ta không?

Trong giọng nói của Từ Viễn Hàng như có một chút khẩn cầu. Cái đó khiến Tuyết Kha càng thêm áy náy. Nàng nhìn đồng hồ tay, mới tám giờ tối, họ nhất định đã ăn cơm tối rồi, nhưng nàng ít nhất có thể đến dự cuộc vui náo nhiệt. Hàng năm cha mừng sinh nhật, đều có một số bè bạn họp mặt một phen.

- Được rồi ba! - Nàng nhanh nhẹn nói - Con lập tức dẫn anh ấy đến! Chúng con đã ăn cơm tối rồi, nhưng chúng con có thể đến ăn mừng sinh nhật của ba.

- Ba chờ con, Tuyết Kha! - Từ Viễn Hàng căn dặn - Đến thật nhanh nghe!

- Nhưng... Nàng sững sờ - Con quên tặng phẩm sinh nhật!

- Con đến, đó là tặng phẩm sinh nhật quý nhất!

- Được! Con đến liền!

Cắt điện thoại, nàng vẫy tay gọi Đường Vạn Lý.

- Đi, Đường Vạn Lý, đi gặp ba tôi!

Đường Vạn Lý nhảy nhồm lên, đôi cánh tay dài lay lắt loạn xạ, giống như một con đười ươi lớn.

- Không! không! Tôi phải luyện hát. Không! Bác mừng thọ, tôi lại không chuẩn bị lễ thọ không, tôi là loại tép riu rất sợ cảnh long trọng...

- Thôi cái cảnh long trọng của anh đi! Thôi cái bác mừng thọ của anh đi! Tuyết Kha túm lấy cánh tay anh - Ba tôi nhìn xem ra còn trẻ hơn anh! Đi đi đi.

- Thế nào, đi hai tay không như thế này à?

- Đúng thế đấy! Anh hát chúc ông sinh nhật vui vẻ là được rồi.

Đường Vạn Lý dùng tay túm tóc, tóc anh vốn đã bù, túm một cái lại càng bù, cái mặc trên người vẫn là áo ngoài đồng phục kaki vàng, một chiếc quần bò cũ giặt đã bợt màu. Bùi Thư Doanh rất muốn sửa sang giùm anh cho ra vẻ để anh xuất hiện trước mặt Từ Viễn Hàng. Bạn trai của con gái lần đầu tiên gặp người cha ấy, bà cũng có phần ưa sỡ diện. Nhưng, nhìn lại Đường Vạn Lý, bà thấy không có gì thích hợp với anh hơn là mặc đồng phục học sinh quần bò. Anh mặc đơn giản như vậy, lại có khí độ riêng của anh, dù không đẹp trai nhưng đầy người đầy mặt đều tỏa ra một thứ ánh sáng của tuổi thanh xuân, trong mắt lộ đầy vẻ thông minh trí tuệ và tài hoa. Anh sẽ không khiến Tuyết Kha mất mặt. Anh sẽ không! Anh tuyệt đối sẽ không!

Bà cười hài lòng, đưa mắt nhìn theo đôi thanh niên tay dắt tay ra đi.

CHƯƠNG 5

Chỉ nửa tiếng đồng hồ sau, Tuyết Kha đã dẫn Đường Vạn Lý vào phòng khách lớn của Từ Viễn Hàng. Nhà họ Từ tọa lạc ở Thiên Mẫu, là một tòa nhà tây có vườn hoa, ba tầng lầu, diện tích rất lớn. Trong vườn hoa, hoa bộc trúc hồng và tiên đan đang đua thắm, mà đồ quỳên cũng xôn xao nở rộ. Trong vườn hoa đèn lửa sáng bừng, trong phòng khách đèn đuốc càng rực rỡ, đầy nhà khách khứa, đầy nhà tiếng cười nói ồn ào.

Tuyết Kha mới bước vào, Từ Viễn Hàng đã ra đón nắm chặt lấy hai tay nàng. Ông nhìn nàng từ trên xuống dưới dò xét, yêu chiều cười, yêu chiều nhìn, yêu chiều ôm nàng vào trong cánh tay.

- Hừ - Tuyết Kha - Ông nói, tiếng nói hơi khàn khàn - Con chuẩn bị phớt lờ ba, phải vậy không?

- Đừng nói oan cho người - Tuyết Kha cười dẫu miệng - Con biết sinh nhật ba càng kéo dài càng phong phú, biết bên cạnh ba không có chỗ trống nào để dung nạp con, cho nên không muốn đến làm ba chán!

- Hừ! - Từ Viễn Hàng dùng ngón tay véo cằm nàng, cắn răng nói - Con quên sạch cả sinh nhật của ba, ba không trách con, con trái lại giáng lại ba một chùy! Con gái ghê gớm thật! - Ông dời ánh mắt từ nàng sang Đường Vạn Lý - Cậu là Đường Vạn Lý?

- Vâng! - Đường Vạn Lý vội nói, khom lưng với Từ Viễn Hàng - Cháu nghe Tuyết Kha nói hôm nay là sinh nhật bác, cháu đến vội vàng không mua lễ vật biếu bác. Tuyết Kha nói bác cái gì cũng không

có thiếu gì cả, cháu không biểu nổi lễ vật bác cần, cho nên cháu giúp bác “bắt” Tuyết Kha đến đây.

Tuyết Kha kinh ngạc quay đầu nhìn Đường Vạn Lý, kêu the the nói:

- Trời ơi! Ba, con người này điên đảo sự thực, lựa gió khiến buồm, quả thực là một anh chàng lãng xẹt! Anh không biết tôi tốn bao nhiêu hơi sức tóm anh đến, bây giờ anh lại nói là anh bắt tôi đến...

Từ Viễn Hàng cười. Rất nhanh liếc nhìn Đường Vạn Lý dò xét.

- Tuyết Kha, con cũng gặp đúng đối thủ rồi, phải không?

Tuyết Kha lắc đầu cười, thở ra. Từ Viễn Hàng một tay dắt Tuyết Kha, một tay dắt Đường Vạn Lý, đi về phía đám người ở chính giữa phòng khách nâng cao giọng nói với mọi người:

- Đây là con gái tôi Bùi Tuyết Kha và bạn nó, Đường Vạn Lý. Mọi người tự làm quen, tự giới thiệu tự truyện trò, được không?

Tuyết Kha ngược mắt nhìn, mới phát hiện khách đầy nhà đều rất trẻ tuổi, tất cả đều không quá ba mươi tuổi. Trong đám những người này, người nổi bật nhất là Lâm Vũ Nhận. Cô ta mặc lễ phục dài quét đất bằng đoạn trắng, áo khoác ngoài ngắn cùng màu, trên vạt gài một bông hoa lan màu tím, thanh nhã thoát tục, cao quý vô chừng. Làn tóc dài của cô ta một nửa búi lỏng trên đỉnh đầu, nửa xoã xuống như nước. Đỉnh đầu giắt một vật trang sức lấp lư treo rủ, trong khi cử động, vật trang sức ấy sột soạt di động, lấp lánh lóe sáng lịch sự, quyến rũ người không sao tả xiết. Dem so sánh, mình mặc một chiếc áo sơ mi ca rô, một chiếc quần bò, đúng là nghèo mạt rệp. Nàng đang nghĩ ngợi, Lâm Vũ Nhận đã thốt tha yếu điệu đi tới nàng, cười nói:

- Rất vui vì Tuyết Kha tới được.

Tuyết Kha mập mờ gật đầu với cô ta, tiếng nói kẹt trong cổ họng, quả thực không biết nên xưng hô với cô ta như thế nào. Đồng thời sức chú ý của Tuyết Kha còn bị một cô gái khác hấp dẫn.

Cô gái ấy rất trẻ, có lẽ chỉ mười tám, mười chín tuổi. Cô ta cũng đang tò mò chăm chú nhìn về phía Tuyết Kha. Cô ta có khuôn mặt trái xoan trắng trẻo, một đôi mắt đen lay láy tựa như khảm trong ngọc trắng. Sống mũi cô ta thẳng, môi non mịn, mong mỏng, nho nhỏ. Cô ta rất thon thả, rất gầy, người không cao, là một mỹ nhân xinh đẹp. Mỹ nhân! Thật vậy, Tuyết Kha rất ít bị các cô gái hấp dẫn, nay lại bị cô gái này hấp dẫn. Cô ta dường như không hóa trang, cái đẹp trời sinh là không cần trang điểm. Cô ta mặc đồ đầm màu đỏ, đường nét như đơn thuần, may cắt vừa khổ người. Màu đỏ, vốn là rất nóng gắt, cô ta mặc vào lại thích hợp đến cực điểm, bù đắp được cho làn da trắng, non mịn, dường như thổi vào là rách của cô ta. Cô ta rõ ràng là trọng tâm của một đám thanh niên bao vây. Nhưng, hiện giờ, cô ta đi về phía này, bước chân nhẹ nhàng, nét cười tươi tắn, đầu mày cuối mắt cô ta có thơ có họa, quanh chân cô, có mây có mù, khoe miệng vàng trăn cô, có rượu có mộng. Trời đất! Tuyết Kha trong lòng sôi nổi ca ngợi, chỉ mong mình có được nửa cái quyền rũ của cô ta, chỉ mong mình có nửa cái thon thả xinh đẹp của cô ta.

Cô ta dừng trước mặt Tuyết Kha. Tròng mắt đen láy long lanh, ánh mắt trong vắt như nước, mắt có vẻ muốn nói còn ngập ngừng.

- Ô, Tuyết Kha! - Lâm Vũ Nhạn nói - Để tôi giới thiệu, đây là em gái tôi, Lâm Vũ Diên.

Lâm Vũ Diên! Tuyết Kha giật mình kinh ngạc, trong lòng rối mù. Sao có thể thế được! Làm sao nhà họ Lâm có thể có hai người con gái như vậy? Có cái trang nhã của Vũ Nhạn đã là đủ rồi, lại có cái phiêu dật như Vũ Diên thì quả là quá mức! Nàng hít vào một hơi, chưa kịp nói gì, đã nghe tiếng nói trong trẻo mà dịu dàng của Vũ Diên:

- Tôi đã gặp cô.

- Thế à? - Nàng sửng sốt nhìn Vũ Diên.

- Ở hôn lễ của chị tôi - Nàng mỉm cười - Hôm đó cô ra về rất sớm - sau đó, cô ta chuyển ánh mắt, nhìn thẳng Đường Vạn Lý - Tôi cũng đã gặp anh! - Cô ta lại nói.

- Thật ư? Đường Vạn Lý lông mày nhướng vọt lên, kính suýt nữa từ sống mũi rơi xuống- Không có khả năng, không có khả năng - Anh nói liền một chập- Nếu chúng ta đã gặp nhau, tôi sẽ không quên được cô.

- Tôi chỉ nói tôi đã gặp anh, không nói anh đã gặp tôi! - Vũ Diên cười rất ngây thơ, đôi mắt lấp lánh lóe sáng, trắng như trong trăng thu - Tôi nhìn thấy anh trên truyền hình! Chủ nhật trước nữa, anh là ca sĩ chính của ban nhạc Cự Long! Anh biết không, tôi rất mê anh! Rất nhiều bạn đồng học chúng tôi đều mê anh! Nhất là thích nghe anh hát bài “Cửa thành trứng gà chiên” Còn cái bài “ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ” đúng là hay tuyệt, hay không kể xiết, hay đến nỗi chúng tôi đều suýt phát điên lên! Tôi nói cho anh biết, tôi dùng một buổi tối để ghi nhạc và lời bài hát ấy mà ghi không trọn. Anh lần sau còn lên truyền hình không? Lần sau anh lên truyền hình nói cho tôi biết, tôi muốn ghi lại nó, như vậy có thể không ngừng nghe, không ngừng xem!

Nàng nói lạnh lạnh du dương, tựa mây bay nước chảy. Đường Vạn Lý nghe ngây người ra, giống như con gà đồng say rượu. Tuyết Kha nhìn chằm chằm anh, mắt nhìn thấy tròng mắt anh sáng lên, mắt nhìn thấy sống lưng anh ưỡn thẳng, mắt nhìn thấy mặt anh tỏa ra ánh sáng. Nàng muốn nói gì, lại chưa kịp nói, bởi vì Vũ Nhạn kéo tay Đường Vạn Lý lại

- Đường Vạn Lý! - Vũ Nhạn cười nói - Em gái tôi thích dân ca, thích đến phát điên lên. Anh đã đến có thể hát cho mọi người nghe một bài hay không?

- Hay đấy! - Lại một cô gái xông tới, mặt tròn tròn, thân hình cân đối - Đường Vạn Lý! Kính nhờ anh, “ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ”.

- ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ.

- ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ.

- ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ.

Rốt cuộc đó là chuyện gì, Tuyết Kha quả không sao hiểu nổi. Rốt cuộc hôm nay ai là vai chính, Bùi Tuyết Kha cũng không sao hiểu nổi. Rốt cuộc làm sao lại thành chuyện này, Tuyết Kha càng không sao hiểu nổi. Nàng chỉ nghe thấy một loạt tiếng hoan hô, một loạt tiếng vỗ tay, một loạt tiếng cười, một loạt tiếng kêu, một loạt tiếng la có tiết tấu:

- ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ.

- ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ.

- ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ.

Sau đó, nàng nhìn thấy Đường Vạn Lý bị kèm đẩy đến giữa đám người. Có người đưa cho anh một cây ghi-ta Quả thật không biết nhà Từ Viễn Hàng làm gì lại có ghi-ta! Đường Vạn Lý trong lòng ôm ghi-ta, cả người giống như bị gậy ma thuật điểm vào. Đứng ở đấy, anh có khí thế riêng của anh, dứt khoát đã lên sân khấu, nhìn thấy quang cảnh đông người, ánh mắt anh sinh động, thần thái bay bổng, khắp người toát ra hơi thở thanh xuân, tỏa ra đặc chất rung động lòng người. Anh quả thực hét lên, hát bài ca anh sáng tác “ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ”.

ánh mặt trời ánh mặt trời sáng lấp lánh

Chiếu rọi chiếu rọi chiếu rọi trên đỉnh non

Đêm qua đêm qua có giọt mưa nhỏ?

Ngủ giấc xuân trên nhánh cỏ đỉnh non
ánh mặt trời chiếu đến giọt mưa nho?
Rực rỡ sáng bùng, rực rỡ sáng bùng
Giọt mưa nhỏ lấp lánh lóa ngời đến chói mắt!
A! Giọt mưa nhỏ yêu ánh mặt trời
ánh mặt trời cũng yêu giọt mưa nhỏ lung linh
Giọt mưa nhỏ đón ánh mặt trời
ánh mặt trời ôm ấp giọt mưa nho?
Chỉ có quần quít giầy lát mà thôi
Giọt mưa nhỏ a giọt mưa nho?
Cuối cùng tiêu tụy héo khô rồi biến mất tăm
Biến mất tăm, biến mất tăm
ánh mặt trời ánh mặt trời bồi hồi trên đỉnh non
Tìm kiếm tìm kiếm tìm kiếm giọt mưa nho?
Anh chẳng thấy, ngày ngày ánh mặt trời luôn rực rỡ
Thấy đều vì nó, giọt mưa nhỏ đã tình biến mất tăm!

Đường Vạn Lý hát xong bài “ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ” sinh động của anh, đầy nhà tiếng vỗ tay như sấm động. Tuyết Kha cũng ở trong đám người, kinh ngạc đứng ở đấy, kinh ngạc nhìn cảnh tượng ấy. Nàng nhìn thấy Đường Vạn Lý hát đến đầy đầu đầy người vã mồ hôi. Lâm Vũ Diên đứng đằng trước anh, đang dùng chiếc mùi xoa nhỏ thêu hoa, kiễng chân lên chùi mồ hôi cho anh. Anh cúi đầu xuống, lại không dùng tay đỡ lấy mùi xoa, mà dùng trán đỡ lấy mùi

xoa. Lâm Vũ Diên mặt sáng rỡ, mắt nhiệt thành, cái tay nhỏ xinh xắn run lên, vừa cảm động vừa hưng phấn vừa vui mừng chùi mồ hôi cho anh... Chà! Tuyết Kha nghĩ bụng, Tom Giones có lẽ cũng ra đời như vậy!

“ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ” chỉ là một cái mở đầu, mà chưa thể thành kết thúc. Mọi người hoan hô và vỗ tay điên cuồng như vậy, Đường Vạn Lý đương nhiên không khước từ được thịnh tình của họ. Do đó vai phụ lại thành vai chính. Anh quần áo không chỉnh tề, đầu tóc bù rối, mặc áo khoác ngoài học sinh, hát hết bài hát này đến bài hát khác. Lâm Vũ Nhận đưa nước đá cho anh, Lâm Vũ Diên dùng tay áo toàn tơ của cô ta chùi mồ hôi cho anh... Tuyết Kha cuối cùng nhìn không nổi nữa, nàng rút lui ra khỏi đám người, lén nhìn bốn chung quanh. Cha đâu nhỉ? Hả! Không đến nổi ngay cả cha cũng bị gã này hấp dẫn! Liền đó, nàng nhìn thấy cha.

Từ Viễn Hàng ngồi trên xô-pha ở chỗ không xa, lặng lẽ nhìn Đường Vạn Lý vừa đàn vừa hát, nhìn một lát, ánh mắt lại về dồn vào người ở trước mặt. Người ngồi trước mặt, chính là Lâm Vũ Nhận. Lâm Vũ Nhận lại là người duy nhất trong cả nhà không bị Đường Vạn Lý ảnh hưởng đến. Nàng ngồi trên thảm đằng trước Từ Viễn Hàng, hai tay nắm lấy tay Từ Viễn Hàng, hai mắt lặng lẽ đăm đăm nhìn Từ Viễn Hàng. Tuyết Kha xúc động tận đáy lòng, một cách dữ dội. Bỗng nhiên nàng nhìn thấy cái chữ ấy, cái chữ mà trước sau nàng không hiểu cho lắm “yêu”, cái chữ ấy viết trong mắt Lâm Vũ Nhận. Cha và Lâm Vũ Nhận, họ an lành mà dịu dàng ngồi ở đấy. Họ đang hưởng thụ, hưởng thụ tiếng cười trong nhà, tiếng hát trong nhà, niềm vui trong nhà và tình yêu giữa họ với nhau. Từ Viễn Hàng thỏa mãn, ông nhất định đã thỏa mãn. Ông nhìn bạn trai của con gái ông... chính giống như ánh mặt trời ôm giọt mưa nhỏ đầy gian phòng!

Khi Đường Vạn Lý bắt đầu hát bài “Gió thu nào người”. Tuyết Kha biết “cuộc biểu diễn” này sẽ kéo dài không hạn chế. Tiếng vỗ tay là cái mê người nhất trong thế giới này. Đường Vạn Lý vốn dĩ khác người. Hiện giờ, anh đã được cái mình muốn được! Hát đi! Hát đi! Anh càng hát càng hăng hái, càng hát càng sinh động, càng hát càng

giàu tình cảm, càng hát càng hay... Tuyết Kha thấy quá nóng, nàng đúng là là tức thở. Nàng lên đi ra phía ban công, không bị bất kỳ người nào chú ý.

Trên ban công có một “đóm lửa nhỏ” lập lòe trong đêm tối.

Nàng dừng lại một chút, định thần nhìn kỹ. Đúng là có đóm lửa sáng trên đầu mẫu thuốc. Có một người đang dựa chéch trên ban công, một mình đứng lặng lẽ, một mình hút thuốc lá.

Tuyết Kha lập tức cảm thấy một cơn thần trí mơ màng, hơi thuốc lá đó, cảnh tượng đó... dường như xảy ra trong ký ức. Thế nào? Đây nhà người từng bừng hoan hỉ, chỉ một mình anh quanh quẽ? Nàng nhìn chòng chọc bóng người ấy, bóng người ấy cũng đang nhìn trân trân nàng. Lịch sử sẽ diễn lại, giáo sư lịch sử nói vậy.

- Chào cô, cô khỏe chứ! - Mắt Diệp Cương trong bóng đêm lóe sáng, giọng chàng trầm thấp mà khàn khàn. Đơn giản mấy chữ “cô khỏe chứ!” lại dường như có hàm ý vô cùng tận.

Nàng đi tới, dừng trước mặt chàng, ngẩng đầu chăm chú nhìn chàng.

- Ông sao lại ở đây? - Nàng hoang mang hỏi.

- Đây là xả hội của con người, tôi không thể không đến biểu thị phong độ một cái.

- Ông đã biểu thị phong độ của ông rồi?

- Phải.

Nàng gật đầu không nói, trầm ngâm. Họ lại chăm chú nhìn nhau một lúc. Tiếng hát trong nhà vẫn bay đến ban công. Đường Vạn Lý đang hát:

Ngẫu nhiên bay đến một cơn mưa

Giọt giọt rơi tưới đầy đất

Tìm kiếm bóng người dưới ô rất giống em

Hừ! Đó quá là một trò chơi tẻ nhạt... !

Diệp Cương rít mạnh một hơi thuốc lá, ánh mắt không rời mặt nàng.

- Anh ta hát rất hay, cô biết không?- Chàng nghiêm chỉnh nói - Bài hát của anh ta cũng rất có ý vị, ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ! - chàng nhìn nàng dò xét - Hoặc giả, cô không nên mang ánh mặt trời của cô đến đây!

- Hoặc giả... anh ấy không phải là ánh mặt trời của tôi - Nàng do dự nói, giọng nói yếu ớt, mà không khẳng định. - Tôi cũng không phải là giọt mưa nhỏ của anh ấy.

Chàng lại nhìn nàng.

- Dù anh ta có phải là ánh mặt trời hay không. cô lại rất giống giọt mưa nhỏ, long lanh trong suốt mà rất đáng thương.

- Tôi không thích ba chữ sau cùng của ông - Nàng nín hơi nói, tiếng nói càng lúng túng, càng yếu ớt.

Chàng bỗng dụi tắt đầu mẩu thuốc, chìa tay nắm lấy tay nàng, tay chàng ấm áp mà mạnh mẽ.

- Chúng ta có thể chuồn ra từ cửa bên. Tôi đánh cuộc sẽ không có người phát hiện chúng ta biến mất.

- Cứ coi là phát hiện, tôi đánh cuộc sẽ không bị người quan tâm - Nàng nói.

Lập tức họ chuồn ra khỏi gian phòng tràn đầy tiếng hát, tràn đầy niềm vui, tràn đầy hạnh phúc.

CHƯƠNG 6

Xe của Diệp Cương trên đường phố Đài bắc chậm chậm chạy về phía trước, ném lại cây cối, cửa hiệu cao ốc, đèn nê- Ông... hai bên phố lại dằng sau. Tuyết Kha ngồi ở ghế bên cạnh tay lái, ngửa về phía sau dựa người, ánh mắt nhìn đường phố trước mặt, dường như không có ý nghĩ gì, không có ý thức gì. Đèn hai bên đường giống như hai chuỗi dây chuyền phát sáng.

- Muốn đến chỗ nào không? - Diệp Cương hỏi.

- Tùy ông!

- Đêm nào đó ngày nào đó tháng nào đó mùa hè năm ngoái, tôi hình như đã cùng cô đi khiêu vũ.

- Hình như thế.

- Có hứng thú lại đi không?

- Tùy ông.

“Két” một tiếng. Diệp Cương lái nhanh xe đến đường xe chậm, thắng xe lại, đậu ở ven đường. Tuyết Kha bị cái thắng xe mạnh làm xuýt nữa chúi xuống phía dưới ghế ngồi. Nàng kinh ngạc ngồi ngay người lên, cho rằng đã đến nơi nào đó. ngẩng đầu nhìn bốn chung quanh, mới phát hiện xe đậu ở bên một đường phố không biết tên, bên cạnh ngoài vỉa hè và cây cột điện ra, không có gì cả. Diệp Cương tắt máy, chàng quay lại, nhìn chăm chăm nàng, trong ánh mắt đó có hai ngọn lửa chập chờn.

- Nghe tôi nói, tiểu thư! - chàng nhíu mày nói - Tôi dẫn cô ra khỏi phòng khách đèn lửa huy hoàng, là bởi vì cô không muốn lưu lại chỗ đó. Nếu cùng tôi ra chỉ là cái xác của cô, mà linh hồn cô vẫn ở trong căn nhà ấy, tôi lập tức đưa cô trở lại! Tôi không quen dẫn một cô gái lòng dạ để đâu đi chơi!

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chàng, thấp thoáng hình như lại trở về cái buổi tối mùa hè năm ngoái, có một nhân vật tên là Diệp Cương, tính nết mừng giận bất thường trêu chọc nàng một hồi. Xem chừng, anh chàng Diệp Cương này sau hơn nửa không tiến bộ hơn nửa năm trước bao nhiêu, vẫn là dễ biến đổi như vậy, vẫn là dễ giận như vậy.

- Vẫn nguyên xi như cũ!- Nàng kêu than.

- Cô nói cái gì? Chàng ngạc nhiên, không hiểu.

- Ông - Nàng cười. Lạ lùng, nàng nên tức giận, nên tức giận trước cái vô lý và độc đoán của chàng. nàng lại không tức giận chàng chút nào, chỉ là muốn cười. Vừa rồi ở nhà họ Từ, uống một ly rượu cốc - Tay pha Brandy, dù sao chẳng nữa, rượu cốc tay tuyệt đối sẽ không khiến người say, nhưng nàng lại hơi say choáng váng. Nàng cười, cười về bộ mặt chàng hoang mang và đôi mắt u uất của chàng - Ông vẫn nguyên xi như cũ. Hừ! - Nàng cười, thở dài - Thứ cá tính ấy của ông không khỏi không mấy vui sướng! ông đối với tất cả cái chung quanh, đều đòi hỏi quá khắt khe!

- Thật ư? - Chàng càng thêm hoang mang - Không thể hiểu cá tính tôi là như thế nào, cô dường như không biết tôi.

-Ồ, không, tôi biết ông! - Nàng vẫn n cười - đêm nào đó ngày nào đó tháng nào đó mùa hè năm ngoái tôi đã khiêu vũ với ông một tối.

- Bởi thế, cô coi như là biết tôi? Chàng nghi hoặc - Cô đã dò hỏi Lâm Vũ Nhạn về tôi?

-Ồ không- Nàng lắc đầu - Tôi không hề dò hỏi bất kỳ ai về ông. Tôi biết ông, bởi vì ông tối hôm ấy biểu hiện được rất hoàn chỉnh, mừng giận bất thường hay nổi nóng., không sao hiểu nổi, lại nói ẩu làm tổn thương người...

- Nói ẩu làm tổn thương người?- Chàng sửng sốt nhướn mày.

- Phải! - Nàng tiếp tục cười - Có ai đã nói cho ông biết, ông là một phần tử nguy hiểm nói ẩu làm tổn thương người chưa?

Chàng chăm chăm nhìn nàng, bị nét cười và lời nói của nàng mê hoặc. Chàng cắn môi, trong mắt hiện lên ý cười nhè nhẹ, và sự thích thú nồng đậm.

- Có ai đã nói cho cô biết - Chàng tiếp nói - cô là một cô gái long lanh trong suốt, rung động lòng người chưa?

Nàng giật mình, mở to mắt.

- Hừ! - Nàng thở dài - Nếu ông muốn tăng bốc tôi, tốt nhất hàm súc một chút.

- Tại sao? - Chàng cũng mở to mắt - Trực tiếp nói ra có gì không tốt? không đủ văn vẻ không đủ ý tỏ không phù hợp với ý nghĩ giống như mộng ảo của cô?

- Sao ông biết ý nghĩ của tôi giống như mộng ảo?

- à, tôi biết... bởi vì buổi tối mùa hè năm trước ấy, cô cũng biểu hiện được rất hoàn chỉnh.

- Thế hả - Nàng cất vắn.

- Cô có phần ưu sầu, có phần buồn thương, có phần cô độc. Nhưng cô phản ứng rất nhạy bén, giống như một con nhím nhỏ xíu.

- Cái gì nhỏ xíu? - Đến lượt nàng sửng sốt.

- Người Trung Quốc gọi nó là con nhím. Người ngoại quốc gọi nó là heo bắn tên.

- à, à - Nàng chặc lưỡi - Quả thực không có mỹ cảm. Dù nó là con nhím hay là heo bắn tên, quả thực quá không có mỹ cảm. Tôi cho rằng... như ông từng nói, tôi là một giọt mưa nhỏ nhỏ xíu.

- Giọt mưa nhỏ so với con nhím nhỏ có mỹ cảm hơn ư? Chàng hỏi.

- Cái đó đương nhiên.

- Coi! - Chàng gật đầu - Cho nên cô là một cô gái giống như mộng ảo. Giọt mưa nhỏ lại ngăn không nổi gió thổi, lại ngăn không nổi mặt trời chiếu, có gì là hay? Chi bằng làm một con nhím, lúc dịu dàng thì ngoan ngoãn phục tùng, lúc hung dữ toàn thân đều là gai.

- Thế hả? Tôi toàn thân đều là gai ư?

- Nếu tôi có thể nói ầu làm tổn thương người, cô nhất định toàn thân đều là gai!

Nàng nhướn lông mày, cười lên, cười đến gập cả lưng, đã cất lên thì không thể không ngừng. Chàng nhìn chăm chăm nàng, ý cười cũng hiện lên bên môi chàng, dâng trong đáy mắt chàng. Họ nhìn nhau mà cười. Lát sau, nàng không cười nữa, mắt lấp lánh ánh sáng bức người. Chàng đắm đắm nhìn nàng, vụt hất đầu một cái, miệng khẽ lầu bầu một câu:

- Khỉ thật!

- Cái gì- Nàng không hiểu - Chuyện gì thế?

- Mẹ kiếp - Chàng bỗng văng tục một câu, tiếng khô khàn - Cô tốt nhất đừng nhìn tôi mà cười như vậy, tôi sẽ... - Chàng ngừng bật, quay đầu nhìn phía trước cửa sổ xe.

- Ông sẽ thế nào? - Nàng dịu dàng hỏi, đáy lòng có phần sợ hãi, có phần mơ hồ, có phần hiểu rõ, có phần co rụt, cũng có phần mong đợi.

- Thôi được! - Chàng giọng thô nặng nói, bỗng nổ máy, sắc mặt nghiêm túc, người ngồi quay lại, lưng uốn thẳng - Ngồi yên, tôi chạy xe.

Nàng ngồi yên, nhìn đường phố đằng trước cửa sổ xe.

- Chúng ta đi đâu thế?

- Cô chẳng nói là tùy ư?

- Ờ - Nàng đáp, thản nhiên - Vâng, tùy.

Chàng nhìn nàng một cái, xe chạy về phía trước.

- Cô không sợ tôi dẫn cô đến nơi không đường hoàng đứng đắn à? Chàng hỏi.

- Ồ, không. - Nàng rất nhanh đáp - Ông sẽ không...

- Cô bằng vào đâu mà tin chắc như vậy? - Chàng lại hỏi.

- Ông tuy có phần “khác nết”, có phần “lỗ mãng”, có phần “quái dị”, nhưng nhìn một cái là có thể nhìn ra, ông rất chính trực, rất chân thành, rất nhiệt tình, rất có phong độ, dường như là cao quý, là đáng tin cậy.

Chàng lập tức lại thắng xe lại, xe lại lần nữa đậu lại.

- Ủa. Chuyện gì thế? - Nàng hỏi.

- Tôi không thể vừa lái xe, vừa cùng cô tiếp tục thứ trò chuyện này, tôi sợ sẽ lái xe vào trong mây trong mù mịt - Chàng nhìn chăm chăm nàng, mặt có phần hồng nhuận, tròng mắt lóe sáng - Hừ! - Chàng bắt chước nàng thở dài. - Nếu cô muốn tăng tốc tôi, tốt nhất hàm súc một chút.

Nàng lại cười. Tôi nay nàng rất thích cười. Từ lúc rời khỏi nhà họ Từ, nàng vẫn cứ vui vẻ vui vẻ cười, chàng nói gì nàng cũng cười, mà hề cười là không dừng. Lúc này nàng cũng cười như vậy, nét cười ở bên môi, như gợn nước lăn tăn lan ra, lan ra, lan ra...

Chàng nhìn trân trân nàng. Nhìn đôi má dưới ánh đèn đường tỏ ra có phần mông lung, nhìn đôi mắt đen lay láy như chấm sơn, nhìn làn da trắng trẻo, như án h trắng, nhìn đôi môi xinh xắn hồng nhuận, nhìn khuôn mặt tươi cười... như bông hoa tím trong gió xuân, đang từ từ mở cánh, uể oải mở cánh, say sưa mở cánh...

-Khỉ thật.

Chàng lại rửa khế, tiếng nói khò khè trong cổ họng.

- Khỉ thật.

Chàng lại nói, tiếng nói vẫn kẹt trong cổ họng.

- Khỉ thật.

Chàng nói ra câu thứ ba. Sau đó, chàng bỗng cúi đầu xuống, đem cặp môi nóng bỏng, bức thiết, khô khan của chàng đè chặt trên khuôn mặt tươi cười của nàng. Cánh tay chàng không ngần ngại kéo người nàng lại, ôm chặt nàng vào trong lòng, tay chàng mạnh mẽ đỡ lấy đầu nàng. Nàng không thể thở, không thể suy nghĩ, không thể di động, không thể kháng cự... chỉ cảm thấy một luồng sức nóng lớn lao giống như điện chạy qua toàn thân nàng, mang đến một cảm giác chạm điện gần như tê dại. Sau đó, nàng thấy được chàng đang hôn nàng. Cái hôn mạnh mẽ mà nóng bỏng biết bao, đốt bỏng mỗi một tế bào toàn thân nàng, đốt bỏng má nàng, đốt bỏng lòng dạ nàng, đốt bỏng tất cả ý chí và tình cảm của nàng. Tim nàng đập mạnh, đập dữ dội biết bao, lạ lùng biết bao, cổ quái biết bao... Chưa từng cảm thấy thứ cảm giác đó, chưa từng trải qua thứ từng trải đó... một số kinh nghiệm trước đây, kinh nghiệm đến từ “747”, đều trong phút này hóa thành hư vô.

Cuối cùng, chàng ngẩng đầu lên

Họ chăm chú nhìn nhau. Nàng không cười nữa, chỉ là chăm chú nhìn chàng tha thiết. Họ chăm chú nhìn nhau như vậy, dường như sẽ chờ đợi một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm, một ức năm... Từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa. đến nay, chàng và nàng sớm đã tồn tại, chỉ chờ đợi giờ này phút này mới gặp nhau, ở bên nhau, quen nhau và hiểu lòng nhau.

Hồi lâu, chàng mới dời ánh mắt khỏi mặt nàng, hai tay buông nàng ra, chàng ngồi ngay người, lại lần nữa nổ máy xe hơi. Nàng dựa

trên đệm, dăm dăm chìn chiều nghiêng của mặt chàng, hai hàng lông mày hơi lồi ra mắt hơi lõm vào, sống lưng ưỡn thẳng, và cái miệng đầy cá tính. Trời trời! Nàng thầm than thở: đã xảy ra cái gì! đã xảy ra cái gì! Nhưng, ý thức say ngà ngà, mềm như bông của nàng lại không đích thực nghĩ ra được câu trả lời.

Xe bắt đầu thuận lợi chạy về phía trước không bị sự quấy nhiễu nữa. Trên đường, hai người đều yên lặng, hai người rất lâu không nói chuyện. Chàng lay hạ cửa vào. Trong gió đêm mang hơi đất trong mát có mùi hương hoa, có mùi hương cây, có mùi hương cỏ.

Nàng gắng gượng lấy lại tinh thần, chú ý nhìn cảnh trí phía ngoài cửa sổ xe. Lúc đó mới nhận ra, họ đã rời khỏi thành phố, xe đang ngoằn ngoèo bò lên một con đường núi mới xây đắp nhưng hết sức rộng lớn, bò lên đỉnh núi cao cao.

Nàng ngồi cao lên một chút, nhìn phía ngoài cửa sổ xe.

- Ở đây có một đám rừng trúc - Nàng nói - Ven đường có rất nhiều bụi trúc.

- Tôi thích trúc - Chàng tiếp nói, rất thành thật.

- Thế à?

- Tôi thích cái phong thái biệt lập với đời của trúc, thích cái tao nhã cân đối thanh tú của nó, thích cái cao ngạo đứng vững không lay của nó, còn thích cái phóng khoáng thoát tục phiêu dật của nó. Nó không giống bất kỳ bông hoa tươi thắm quyến rũ người nào mà quanh năm xanh tươi. - Chàng dừng một chút, ánh mắt nhìn thẳng con đường phía ngoài, trầm ngâm nói - Tôi biết tại sao bị cô hấp dẫn, cô giống như một cành trúc.

- Hừm! Nàng khế hằm hừ, không nghĩ ngợi buột miệng nói - Thế thì, Lâm Vũ Nhận giống cái gì?

Chàng nhíu mày, hai tay nắm chắc vô-lăng, quẹo một vòng, xe tiếp tục chạy về phía trước. Chàng dẫn lông mày, giọng nói vững vàng mà rành rọt.

- Cô ấy giống cành lau.

- Thế hả?

- Không thấy được cao quý, không thấy được thơm ngọt nhưng cô ấy xinh đẹp động lòng người, phong tư yếu điệu, nhã nhặn tinh tế, khiến người nhìn có một cảm giác lung linh.

Nàng bấm đầu ngón tay đếm.

- Cô làm cái gì thế? Chàng hỏi.

- Đếm thử xem ông dùng bao nhiêu thành ngữ. Nàng xinh đẹp động lòng người, nào nhìn có cảm giác lung linh. Ông rất biết dùng thành ngữ, ông nên học văn học mà đừng học máy tính điện tử. Loại người như ông mà đi học máy tính điện tử quả thực là lạ lùng. Hoặc giả, ông nếu không học văn học, cũng không học máy tính điện tử, thế thì ông học khoa thực vật.

Chàng nhìn nàng một cái, không nói.

- Ông xem, ông nghiên cứu lau, ông nghiên cứu trúc, còn nghiên cứu những thật vục khác nữa không? Như cây phong? Như ngô đồng? Như đông thanh? Như thất diệp mộc? Như vạn niên thanh? Như kim cấp vũ... ?

- Tôi không học thực vật, tôi thấy cô lại nên học thực vật, tôi thiếu nhất, cô biết không ít tên thực vật, nào thất diệp, kim cấp vũ. Tôi một đời cùng chưa từng nghe nói đến.

- Thất diệp mộc một năm bốn mùa đều xanh. mỗi một mầm mới đều sẽ mọc thành bảy cái lá tỏa ra giống như cánh hoa. Thân của nó rất thẳng. Lá cây từng tầng một rất có phong vị đậm đà.

- Thất diệp mộc? không thể là sáu chiếc lá? Hoặc tám chiếc lá ư? Tại sao lại là bảy lá? - Chàng có phần tò mò.

- Không biết. Nó sinh ra đã là bảy chiếc lá, sẵn định là bảy chiếc! Thượng đế muốn nó mọc thành bảy chiếc, nó mọc bảy chiếc. không thể sáu chiếc cũng không thể tám chiếc! Rất kỳ quái, phải vậy không?

Chàng sống sờ, nét cười nhạt đi, trong mắt thoáng qua một thoáng nghĩ ngợi sâu xa.

- Phải, Rất kỳ quái. Dù sao cũng không thể giao thiệp với Thượng đế. không thể yêu cầu Thượng Đế để làm cây tám lá, nếu anh sinh ra đã là bảy lá.

Nàng nghỉ một chút, mỉm cười.

- Ông có tin ngưỡng tôn giáo không? ông có tin thần thánh không?

- Không - Chàng đáp rất nhanh. Tôi không tin.

- Tại sao?

- Bởi vì mỗi tôn giáo có mỗi vị thần của tôn giáo: Cơ đốc giáo, Phật giáo, Lạt ma giáo, Hồi giáo, thậm chí thần Apollon, các thứ thần Hy Lạp. Người Trung quốc tin thổ địa. Bò Tát và Ngọc Hoàng thương đế quá nhiều. Nếu thần mà mỗi một người tin đều tồn tại, thế thì thần ở trên trời có thể còn nhiều hơn người dưới đất. Nhưng nhiều thần như vậy, vẫn quản không nổi yêu và hận, sống và chết ở cõi đời. Không. Tôi không tin thần - ánh mắt chàng bỗng thâm trầm, nét mặt u ám không sao hình dung nổi - Có một lần, tôi từng ngửa nhìn bầu trời, hỏi chúng thần ở đâu? Không có người trả lời tôi, bốn mặt đều là cảnh vắng lặng. Nhiều thần như vậy, tại sao các thần im lặng? Họ đều đi đâu cả vậy? Họ đều đi đâu cả vậy? tại sao các thần im lặng? - Giọng nói của chàng sôi nổi đến cổ quái.

Nàng chăm chăm nhìn kỹ chàng.

- Ông sao lại đi hỏi các thần ở đâu?

- Bởi vì... - Chàng dừng lại một chút, đầu mày xoắn tít, trong ánh mắt chứa đầy một thứ buồn rầu bất lực, nặng nề, u uất nào đó - Năm ấy, một đứa em nhỏ tôi yêu dấu chết. Em tôi, lúc đó sống không đòi hỏi sinh mệnh của mình, lúc chết không vứt bỏ sinh mệnh của mình! Nếu có thần, các vị đang làm cái gì?

Nàng không tự chủ đưa tay ra, tràn đầy đồng tình, tràn đầy an ủi, tràn đầy quan tâm nắm lấy tay chàng. Nàng không muốn lại bàn vấn đề này nữa, chỉ có người trải qua sinh ly tử biệt, mới có thể hiểu sâu sắc thứ đau đớn này. Nàng nắm chặt tay chàng, quay đầu đi, nàng khéo léo thay đổi đầu đề câu chuyện.

- Diệp Cương, một cái tên. Tôi biết cái tên đó. Tôi biết anh ta học máy tính điện tử. Hiện giờ, tôi lại biết anh ta là một người vô thần. Coi - Nàng cười ôn hòa với chàng - Tôi hiểu về ông, đã càng lúc càng nhiều, phải vậy không?

Chàng quay đầu, nhìn nàng, bắp thịt căng thẳng trên mặt dần dần buông lỏng, ánh mắt lại sinh động và dịu dàng.

- Cô là một cô gái tốt! - Chàng khẽ thở than - Đừng hiểu tôi quá nhiều! Trong mù nhìn núi, núi ở trong khoảng hư vô phiêu diêu, tương đối phù hợp với...

- ý nghĩ giống như mộng ảo! - Nàng nói tiếp.

Chàng cười. Rốt cuộc lại cười.

Sau đó, xe bỗng chậm lại. Diệp Cương lái xe lên một vùng đất dốc, quẹo xe, tiến lên, lại quẹo xe, lại tiến lên. Cuối cùng đậu ở một bãi cỏ phẳng lồi ra trên đỉnh núi.

Tuyết Kha thấy mắt mình sáng lên.

Nàng ngồi ngay người lên, trước hết nhìn quanh bốn phía, mới nhận ra họ đang ở đỉnh Dương Minh Sơn. Từ góc độ này nhìn về phía trước, vừa khéo thu hết toàn thể thành phố Đài Bắc vào trong đáy mắt. Nàng phóng tầm nhìn xuống là một cảnh đèn lửa muôn nhà rực rỡ. Chưa hề nhìn thấy biển đèn kéo dài không dứt như vậy, ngàn ngàn vạn vạn đốm sáng đêm không dứt như vậy. ngàn ngàn vạn vạn đốm sáng đêm không xuể. Có cái tụ lại như một đồng kim cương phát sáng., có cái tản mát như bầu trời sao trước buổi bình minh, có cái từng chuỗi từng chuỗi liền nhau, giống như dây chuyền phát sáng. Nhiều đèn biết bao! Trăm ngọn, giống như vô số ngôi sao, vỡ vụn trong một đám sóng triều màu đen, đêm không sao xuể có bao nhiêu, nhìn không biết có bao nhiêu.

Nàng vì đó mà nín thở.

Chàng đẩy cánh tay nàng.

- Xuống xe đi!

Chàng xuống xe, đi lại mở cửa xe cho nàng, dìu nàng xuống xe. Nàng bước trên bãi cỏ xanh mềm mềm, đón gió đêm thốc vào mặt, nhìn biển đèn lấp lánh rực rỡ, kéo dài không hết, thấy mình giống như ở vào ảo cảnh. Chà, Diệp Cương, Diệp Cương kỳ diệu! Chẳng phải là chàng không giống như mộng ảo hay sao? Chàng lại dẫn nàng vào trong “mộng ảo”!

Chàng dùng cánh tay ôm nàng, đi về phía trước, dừng ở rìa dốc núi, càng nhìn rộng ra biển đèn xa hút tầm mắt.

- Cô nhìn kìa! - Diệp Cương nói, trong tiếng nói mang vẻ cảm động - Cô có tin hay không sau mỗi ngọn đèn sáng là một hộ gia đình? Mỗi hộ gia đình có câu chuyện của họ: Yêu, hận, sinh, lão, bệnh, tử. Cô có tin hay không lúc chúng ta đứng ở đây nhìn, dưới những ánh đèn sáng ấy, có vô số câu chuyện đang xảy ra, đang tiến hành, hoặc đang kết thúc. Cô tin không? Cô nhìn xem! Có bao nhiêu

ánh đèn? Có bao nhiêu gia đình? đếm xuể được không? đếm xuể được không?

Nàng hoa mắt nhìn, bị cảnh kỳ diệu trước mắt mê ngoặc, bị điều khơi gợi trong lời nói của chàng làm rung động. Đúng vậy, đếm không xuể ngọn đèn, đếm không xuể người, đếm không xuể câu chuyện! đây vẫn chỉ là thành phố Đài Bắc, nêu lại nghĩ sâu thêm một tầng nữa, Toàn thể Đài bắc có bao nhiêu ngọn đèn? Toàn thể thế giới có bao nhiêu ngọn đèn? Trong khoảnh khắc, nàng bỗng cảm thấy biển người rộng lớn, mệnh mang không bờ, mà mình, là một hạt thóc nhỏ bé giữa biển xanh!

- Tôi từ nhỏ đã thích nhìn đèn. - Chàng bắt đầu nói, tiếng nói thành thật - Hồi nhỏ, nhà tôi ở trên Dương Minh Sơn, cha tôi rất giàu, lấy khá nhiều bà vợ. Tôi là do thái thứ ba sinh, nếu mẹ tôi cũng được coi là thái thái. Cô nhất định có thể đoán được cha tôi là người như thế nào, và tôi khôn lớn lên trong hoàn cảnh nào. Mẹ tôi... người yếu lắm bệnh, mất rất sớm. Cha tôi lớn hơn mẹ tôi gần ba mươi tuổi, ông đã già, sự nghiệp lại nhiều, không có lòng nào chăm sóc tôi. Tôi thời thơ ấu rất cô độc., thường chạy đến đây, nhìn biển đèn đó, mỗi lần nhìn đến mấy tiếng đồng hồ. Tôi vẫn cứ nghĩ câu chuyện phía sau mỗi ngọn đèn ấy, có đẹp hơn, hay hơn, xúc động hơn, ấm áp hơn câu chuyện dưới ngọn đèn nhà tôi không?

Chàng dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Nàng cũng đang nhìn chàng sâu sắc, hai ánh mắt tiếp xúc một cái thì cũng không tách ra được nữa. nàng xúc động hiểu được sự biểu đạt của chàng. Chàng đang giới thiệu về bản thân chàng, giới thiệu về bản thân chàng nhiều hơn sâu hơn. Nàng hiểu được nhiều hơn: Diệp Cương, một cái tên, học máy tính điện tử, là người vô thần, thời thơ ấu giàu có mà cô độc, mất thấy và trải qua hai lần chết chóc, mất đi mẹ và em trai, cha có rất nhiều bà vợ... gia đình phức tạp, tạo thành, một người theo thuyết phản đối hôn nhân.

Nàng nhìn chàng sâu sâu, nhìn sâu sâu... cho đến khi chàng khẽ thở than một tiếng, áp môi lên trên mi mắt rung động của nàng.

CHƯƠNG 7

Khi Tuyết Kha về đến nhà, trời đã sáng rõ

Diệp Cương đưa nàng đến phía trước chung cư, lại muốn đòi đưa nàng lên lầu, nhưng nàng ngăn lại.

- Hôm khác đi! Đừng để má sợ!

Lúc này, nàng mới lần đầu tiên nhớ đến mẹ. Quả thật nên gọi điện thoại về nhà, quả thật nên nói với mẹ một tiếng. Từ khi lọt lòng đến nay, đây vẫn là lần thứ nhất nàng đi thâu đêm không về nhà. Nhưng, đêm nay, tất cả mọi chuyện xảy ra đều dồn dập, dồn dập đến nàng tuyệt nhiên không còn chỗ suy nghĩ. Gọi điện thoại, nàng tuyệt nhiên không nghĩ đến chuyện gọi điện thoại! Huống chi đỉnh núi Dương Minh Sơn cũng không có điện thoại có thể gọi!

Nàng đi từng bậc lên lầu, khi đến cửa nhà, trong đầu vẫn hỗn loạn, thần trí cũng mơ mơ màng màng. một đêm không ngủ, nàng không hề có cảm giác mệt nhọc chút nào, đối với cơn bão táp sắp xảy ra bên trong cửa, cũng không có chút dự cảm nào. Đứng ở cửa lớn, nàng tìm chìa khóa trong xách. Chìa khóa còn chưa tìm thấy thì cửa phòng đã mở toang, Bùi Thư Doanh mặt nhợt nhạt đứng ở cửa.

- Tuyết Kha! - Bà thở hổn hển kêu - Mày rút cuộc đã về! Mày làm tao sợ đến chết được! Tao đang định gọi điện thoại báo cảnh sát!

- Thế nào? thế nào? - Nàng rất nhẹ nhõm tiếp nói. - Con đâu còn là đứa trẻ lên ba! Ngẫu nhiên biệt mặt một cái, làm gì mà nhớn nhác cả lên...

- Ngẫu nhiên biệt mặt một cái! Thư Doanh nổi giận la - Mày có biết mày làm mọi người tức chết đi được không? Mày có biết mọi người đều đổ đi tìm mày không? Mày có biết dạ hội vui như thế đều bị mày phá hoại hay không? Mày, mày đi đâu? sao mày lại có thể tự nhiên biến mất? Mày rốt cuộc đang chơi trò đùa gì thế?

Tuyết Kha kinh ngạc nhìn mẹ. sao lại có nhiều câu hỏi đến như thế? Nàng bước vào phòng khách, lúc đó mới càng thêm kinh ngạc phát hiện trong nhà còn có Đường Vạn Lý, không chỉ Đường Vạn Lý, cả Từ Viễn Hàng một số năm nay không đến, cũng có mặt! Nàng đứng ở giữa phòng khách, trở mắt ngó người ra nói:

- Ba! Ba sao lại ở đây?

- Ba sao lại ở đây? - Từ Viễn Hàng không vui tiếp nói, tiếng nói mất đi cái thung dung xưa nay, biến thành cấp bách mà buồn bực - Còn không phải là vì mày hay sao? Mày tốt nhất giải thích cho mọi người chúng tao một cái, suốt một đêm, mày đi đâu?

Nàng nhìn cha trần trối, đầu óc có phần mụ mị Chẳng lẽ Từ Viễn Hàng không biết đồng thời biến mất khỏi phòng khách, còn có một người khác? Phải, trong óc nàng giống như có tia chớp lóe lên. Phải, Từ Viễn Hàng đúng là không biết! Bởi vì “Người biến mất” ấy đối với ông mà nói, sớm đã “biến mất” rồi. Huống hồ, “Người biến mất” ấy với ông không có quan hệ máu mủ, ông không hơi sức đâu mà chú ý đến!

Nàng dùng đầu lưỡi liếm cặp môi khô Còn chưa kịp nói, Đường Vạn Lý sải bước tới, ngay trước mặt cha mẹ nàng đưa tay chộp cánh tay nàng, mắt anh sau cặp kính, trước nay vẫn lấp loáng đầy ý cười, chưa bao giờ biến thành nghiêm túc như thế này.

- Tuyết Kha, cô đang chơi trò chơi ú tim với tôi hay sao thế? Cô dẫn tôi đến đây, quảng tôi lại rồi biến mất. Cô nghĩ xem, tôi sẽ có cảm giác như thế nào? Tôi một đời đều chơi bài theo đúng luật chơi, chuyện hoang đường cũng không phải là chưa từng gặp, việc biến

mất của cô đêm qua là chuyện hoang đường nhất! Cô đi đâu? cô nói đi!

Nàng nhìn quanh nhà. Từ Viễn Hàng trừng trừng nhìn nàng, Bùi Thư Doanh cũng trừng trừng nhìn nàng, ngay cả Đường Vạn Lý cũng trừng trừng nhìn nàng. Quả thực nghiêm trọng đến như thế ư? Quả thực nghiêm trọng đến như thế ư? Nàng nhìn Từ Viễn Hàng, lại nhìn Đường Vạn Lý.

- Ba, ba lúc nào phát hiện con vắng mặt? Nàng cuối cùng mở miệng.

- Khoảng 11:00, lúc ba muốn cắt trứng chiên sinh nhật!

Nàng nghĩ một chút, lại hỏi Đường Vạn Lý:

- Anh cũng vào lúc ấy phát hiện tôi vắng mặt phải không?

- Phải. Đường Vạn Lý nói tiếp - Ba cô nói: “Tuyết Kha giúp ba cắt trứng chiên” chúng tôi mới phát hiện cô không hề có mặt trong phòng khách. Lâm Vũ Nhạn nói có thể cô đang xem sách trong thư phòng, chúng tôi tìm đến thư phòng, cũng không có. Người đoán cô chuồn đến một phòng nào đó ngủ. Do đó, toàn bộ ba tầng lầu, tìm hết gian phòng này đến gian phòng khác, ngay cả tủ vách và phòng rửa tay cũng tìm, đều tìm không thấy. Ba cô bấn loạn, gọi điện thoại về hỏi, làm cho má cô cũng sợ chết khiếp. chúng tôi ra cả vườn hoa tìm khắp, tìm đến 2:00 khuya. Má cô không có cách nào mới về đây đợi! Nếu cô về muộn hơn năm phút nữa, chúng tôi đã đi báo Cục cảnh sát.

Tuyết Kha nghe lời anh kể, té ra mình dẫn đến cơn xáo động lớn như thế. 11:00? Lúc nàng rời khỏi phòng khách nhà họ từ còn chưa tới 10:00. Thế thì, chỉ ít, trong hơn một tiếng đồng hồ, mình có mặt hay không căn bản không quan trọng, nàng mỉm cười một cách ngốc nghếch, dễ thương.

- Thế nào? Cô đang cười ư? - Đường Vạn Lý đỡ gọng kính, vẻ không tin, nhìn thẳng vào mặt nàng - Cô quả thật đang cười ư? Cô thấy rất đáng cười ư? Cô làm cho tất cả chúng tôi quay mòng mòng, cô rất đặc ý phải không?

- Tuyệt Kha! - Từ Viễn Hàng trầm giọng quát - Mà như thế là có ý gì? Đầu lông mày ông xoắn lại.

-Ồ! Ba! - Tuyệt Kha cố trấn tĩnh nét cười trên mặt, không hiểu sao vẫn cứ rạn rở. Từ đêm qua trở đi, nàng lại biến thành ngà ngà say cứ muốn cười. Nàng vẫn mỉm cười, nhìn thẳng Từ Viễn Hàng - Ba, người sẽ không biến mất ở trước mặt ba, vĩnh viễn không có khả năng biến mất ở trước mặt.

Từ Viễn Hàng đầu lông mày xoắn càng chặt, ông nhìn chăm chăm Tuyệt Kha.

- Mà đang nói những gì thế? ông hỏi.

- Con nói - Nàng rành rọt, ôn hòa, vẫn mỉm cười - Gian phòng khách ấy tuy rất lớn, mỗi một xó góc đều ở đường nhìn của các vị, con làm sao lại có thể biến mất trong tầm nhìn của các vị? Con lại không có thuật ẩn thân. Cho nên, ba, con không biến mất, con chỉ là đi mất mà thôi.

- Đi mất! - Đường Vạn Lý kêu oang oang - Biến mất và đi mất có phân biệt à?

- Đương nhiên - Tuyệt Kha không cười, nàng chăm chú nhìn Đường Vạn Lý - Biến mất là không thấy nữa, đi mất là đi mất.

Đường Vạn Lý đáy mắt có một vẻ hoang mang.

- Cô đang chơi chữ với tôi đấy à? Tuyệt Kha, tôi biết cô đi mất, bởi vì cô đi mất, cho nên cô không thấy nữa.

- Không phải - Tuyệt Kha lắc đầu quây quây. Anh nói ngược rồi, bởi vì tôi không thấy nữa, cho nên tôi đi mất.

- Cô cố ý làm tôi mù đầu óc, cô vừa rồi còn nói, cô không biến mất, sao bây giờ lại nói...

- Đối với tôi mà nói, tôi ở trong phòng khách, sớm đã biến mất rồi. Tôi là một người tồn tại sờ sờ, không đáng phải biến mất...

- Thôi! Thôi! - Bùi thư Doanh bỗng chen vào cắt đứt sự tranh cãi giữa hai người. Bà đi tới, hết sức dịu dàng khoác cánh tay Tuyết Kha, dùng tay khẽ vỗ vai Tuyết Kha. Bà quay sang Đường Vạn Lý, khôn khéo hòa giải:

- Đừng tranh cãi với nó nữa, chỉ cần nó an toàn về nhà, là không có chuyện gì cả. Thôi, anh cũng mệt suốt đêm rồi, cứ về nhà nghỉ đi đã! Tuyết Kha cũng nên đi ngủ đi. Viễn Hàng - Bà quay đầu nhìn “người cha” ấy - Ông cũng về đi, để người nhà khỏi lo lắng.

Từ Viễn Hàng nhìn chăm chăm Tuyết Kha, trong lòng có phần hiểu ra. Đó là Tuyết Kha, trong quá trình khôn lớn của nàng Từ Viễn Hàng vẫn thiếu sót bốn phần làm “cha”. Hiện giờ, đứa con này khôn lớn rồi, trở thành một cô gái mày thanh mắt đẹp, thông minh sáng dạ. Nhưng, trong dòng máu nàng, có rất nhiều gien di truyền giống mẹ! ông vô thức nhìn Bùi Thư Doanh, vừa vặn Bùi Thư Doanh cũng đang nhìn ông, ánh mắt hai người gặp nhau, lập tức đọc ra ý nghĩ của nhau, cũng lập tức chuyển dời đường nhìn. Từ Viễn Hàng trong lòng có phần áy náy. Bùi Thư Doanh trong lòng có ý oán hận.

- Thôi! - Từ Viễn Hàng từ trước cửa sổ đi lại, nhìn kỹ Tuyết Kha - Tuyết Kha, đừng quá nhạy bén, ông nói ý vị sâu xa - Đừng quá hiếu thắng, để khỏi làm khổ mình, cũng làm khổ người khác - Ông dùng tay ấn trên bả vai Tuyết Kha, nói khẽ - Gọi điện thoại tìm con đến, là bởi vì nhớ con chứ không phải là quên con. Thôi ba đi nhé.

Tuyết Kha giống như bị người dùng đinh đóng trên ván sàn, nàng không thể động, trong lòng lại đột nhiên bị mấy câu nói của cha dẫn tới một con sóng cuồn cuộn nghiêng sông lật biển. Nàng cúi mặt xuống, thấy mắt nóng lên, khi lại ngược mí mắt lên, trong mắt nàng,

đã có ánh lệ. Nàng nhìn Từ Viễn Hàng, lại nhìn mẹ đang ngầy người đứng. Thế nào, dưới mỗi ngọn đèn đều có một câu chuyện, câu chuyện dưới ngọn đèn trong nhà mình không thể đẹp hơn một chút ư, hay hơn một chút ư, ấm áp hơn một chút ư? Ba ơi, ba nhìn không ra mẹ hieu quạnh biết bao ư? ba nhìn không ra mẹ con vẫn cần ba ư?

Nhưng, Viễn Hàng đã đi đến cửa, ông đã xoay chốt cửa. Sau đó, Từ Viễn Hàng ra đi... Tuyết Kha dường như trở về hồi sáu tuổi, cha ra đi, không trở về nữa. Nàng bỗng sực tỉnh, đó là một ngọn đèn đêm qua, sớm đã tắt! Ngàn ngàn vạn vạn ngọn đèn, mỗi tối đang lóe sáng, cũng mỗi tối đang tắt. Đèn đêm nay và đèn đêm qua không giống như nhau. Nàng chợt tỉnh ra, quay đầu, nàng nhận thấy Đường Vạn Lý vẫn đứng ở đấy đơ người ra.

- Cô đi đâu thế? Đường Vạn Lý trấn tĩnh đứng đấy mắt là một vẻ cố chấp, bên môi, vẫn có vẻ bị tổn thương - Ba cô có thể không hỏi cô, tôi vẫn cứ phải hỏi cô.

- Đèn một đỉnh núi nho nhỏ - Nàng mở to mắt nói - Đợi ánh mặt trời chiếu sáng tôi.

Anh hít hơi sâu.

- Cô đang ghen ư? - Chàng thẳng thừng nói - Cô đang tức ư? Cô tức giận tôi ư? Cô chịu không nổi tôi cướp mất ánh sáng của cô ư? Cô đi mất, là để chĩa mũi dùi vào tôi ư? Cô rắp tâm chinh tôi ư? - Giọng anh càng lúc càng cao vọt, càng lúc càng phẫn nộ, một đêm không ngủ, và một đêm tìm kiếm, nóng ruột, khiến anh vừa mệt vừa bức. Thái độ không chút bần khoản áy náy của Tuyết Kha khiến anh càng thêm tức giận, anh vẫn chưa đạt tới sự độ lượng, có thể nén giận không nói - Cô phá hoại một buổi dạ hội, phá hoại một buổi dạ hội vì cô mà tham gia, cô thấy rất đắc ý ư?

- Tôi không đắc ý - Tuyết Kha bình tĩnh nói, nhìn thẳng anh - Anh cũng cướp không nổi ánh sáng của tôi, bởi vì tôi chưa bao giờ là thể phát sáng. Tôi bỏ đi, chỉ bởi vì gian phòng ấy quá chen chúc. Thật lấy làm tiếc - Nàng lắc đầu, giọng nói bình thản - Xin lỗi Đường Vạn

Lý - Nàng lại nói, ánh mắt u tối êm dịu nhìn anh, mà còn mang ánh lệ - Tôi phá hoại sự vui sướng của anh, xin lỗi.

Anh nhìn trân trân nàng, nàng xin lỗi, mềm dịu như vậy, khiến anh hoàn toàn sụp đổ. Nhất là đôi mắt đăm đăm ngấn lệ, ánh mắt như muốn nói điều gì, khiến anh tim đập mạnh mà máu chảy gấp. Anh cần môi dùng tay đẩy đẩy kính, khí giận đã tiêu, phần nộ đã qua, thay thế vào đó là tình yêu thương và sự dịu dàng như nước.

Anh thở hào hển, tìm lối đi ra khỏi.

- Thôi cô mệt rồi, tôi không sao so kè với cô nữa - Anh đi đến góc tường cầm ghi-ta lên - Tôi hôm nay có lẽ không thể nào đến lớp được, cô giúp tôi xin nghỉ một ngày.

Anh đeo ghi-ta, rảo bước đi về phía cửa phòng, Tuyết Kha nhìn bóng anh, bỗng hoàn toàn nhớ lại khoảng thời gian nửa năm cùng hát cùng đùa vui sướng như điên cuồng. Chỉ một đêm, một đêm cuốn đi rất nhiều cái. ánh mặt trời ôm ấp giọt mưa nhỏ đèn lửa muôm nhà làm tắt ánh mặt trời. Trong lòng nàng buồn bã, sống mũi cay cay, nói:

- Tạm biệt! Đường Vạn Lý.

Đường Vạn Lý lập tức đứng lại, vụt quay đầu.

Chân anh ghì chặt ở đây, ánh mắt anh thẳng đờ nhìn nàng, sắc mặt trắng nhợt, môi khô khan, tiếng anh rin rít mang đầy nghi hoặc:

- Tuyết Kha! Anh la lên - Cô làm sao thế? Cô đừng kỳ quái như vậy làm tôi sợ, tôi không sao nghĩ ra nổi, tôi rút cuộc đã làm sai những gì?

- Không - Tuyết Kha khẽ lắc đầu, tròng mắt lơ lửng muốn sa xuống - Anh không làm sai bất cứ việc gì. Đường Vạn Lý, anh rất tốt,

anh quả thật rất tốt. Anh vẫn cứ là anh, không biến đổi... thôi, tạm biệt nhé.

Nàng quay người chạy vào phòng ngủ, Đường Vạn Lý quăng ghi-ta xuống, nhanh như tên lao về phía trước, kịp thời tóm lấy nàng. Anh dùng sức xoay người nàng lại, dùng hai tay ghì chặt cánh tay nàng, đôi mắt sau cặp kính, chưa có bao giờ có sự bức thiết như vậy, anh chưa bao giờ có sự sợ hãi như vậy, chưa bao giờ có sự lo lắng như vậy. Khóe miệng vẫn luôn cười cợt của anh, lúc này căng thẳng. Anh nhìn chăm chăm nàng, khàn giọng hỏi:

- Đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Không có gì cả - Tuyết Kha ngậm lệ nói - Để tôi đi, tôi muốn ngủ?

- Nghe này, Tuyết Kha! - Đường Vạn Lý dần từng chữ một nói - Tôi là một người bộc tuệch, không lưu tâm đến bất cứ chuyện gì. Cô thường trách tôi không đủ chăm sóc, không đủ dịu dàng, không đủ tế nhị Nhưng tôi là tôi. Tôi không phải là mô hình do bất cứ người nào đắp tạo. nên, cũng không phải là người có thể chiều ý cô, chỉ riêng vì cô mà sống. Tôi biết đêm qua có chuyện xảy ra. Tôi biết chuyện cô biến mất không phải là đơn thuần. Nhưng bây giờ, tôi sẽ không hỏi cô nữa, cũng sẽ không truy cứu nữa, bởi vì tôi trước hết phải đánh giá mình có tư cách truy cứu hay không? Nhưng trước khi cô vào phòng ngủ, tôi muốn nói với cô một câu: tôi vẫn không chuẩn bị nói tạm biệt với cô! đời người có duyên tụ hợp với nhau không phải dễ dàng, muốn nói tạm biệt cũng không dễ dàng. Bây giờ cô đi ngủ, tôi ngồi đây đợi cô Chiều nay cô có tiết học nguyên lý truyền hình, đối với cô rất quan trọng. Tôi đợi cô tới giờ để đi cùng cô đến lớp!

Tuyết Kha kinh lạ biết bao. Nàng ngược mắt nhìn Đường Vạn Lý, dường như không tin những lời ấy là từ miệng anh nói ra. Cái cổ chấp trên mặt anh và cái bức thiết trong đáy mắt anh khiến nàng hoàn toàn chấn động. Đột nhiên, nàng thấy được rằng một số ngày nay, nàng chưa hề tìm hiểu kỹ Đường Vạn Lý, chưa hề đi sâu quan

sát anh. Thì ra, dưới cái vẻ ngoài cười cợt, đàn hát của anh, cũng chứa đựng một trái tim nhạy cảm mà đa tình! nàng đỡ ra không biết nói sao, chỉ hoang mang nhìn anh.

Bùi Thư Doanh mắt nhìn tất cả những cái đó. Đến lúc này, bà mới dùng ánh mắt mới mẻ để đánh giá Đường Vạn Lý, người từng giải thích câu “rở ròi rụng thời tuổi xanh” Hoặc giả, tuổi xanh sẽ trong một đêm thành ra quá khứ, tất cả mọi người “trưởng thành” đều là đến trong bất tri bất giác.

Bà đi lại, tràn ngập cảm động và quan tâm.

- Tuyệt Kha, con và Đường Vạn Lý bàn bạc kỹ càng nha! Có gì hiểu lầm đều có thể giải thích rõ ràng! Má đi nghỉ trước đây.

Bùi Thư Doanh lặng lẽ lui vào. Trong phòng còn Tuyệt Kha và Đường Vạn Lý.

Đường Vạn Lý buông Tuyệt Kha ra. Tuyệt Kha ngồi bệt xuống xô-pha, một thời gian, vừa không buồn ngủ vừa không có ý nghĩ. Nàng ngồi ngây ra ở đấy, lơ mơ hiểu được, thế giới của mình bị khuấy loạn rối tung. Còn Đường Vạn Lý, Anh dường như không nhìn Tuyệt Kha nữa Anh ngồi xếp bằng tròn trên sàn nhà, lẩm bẩm hát:

Không biết có yêu em hay không

Không biết có ý nghĩ của em đối với anh

Chỉ biết khi gặp em anh lòng đầy hoan hi?

Mà lúc biệt ly...

Anh bất cứ cái gì, bất cứ cái gì đều không như ý...

CHƯƠNG 8

Ba ngày sau.

Khoảng chừng 5:00 sáng, chuông điện thoại đầu giường Tuyết Kha bỗng reo lên. Nàng nhanh chóng giống như động tác phản ứng, lập tức cầm ống nghe lên. Ba ngày nay, máy điện thoại đã biến thành sự giày vò của nàng. Đêm ấy trên đỉnh núi Dương Minh, nàng từng cho chàng số điện thoại. Ba ngày nay, nàng hình như vì chuông điện thoại mà sống. Chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi... mỗi phút mỗi giây chờ đợi, giống như ngàn ngàn vạn vạn thứ nung nấu. Nàng một đời chưa từng, nếm trải mùi vị của “chờ đợi” mạnh mẽ như thế này.

- A lô - Nàng nói khẽ vào ống nói, trong lòng còn có phần không khẳng định, rất có thể là Đường Vạn Lý gọi đến, Đường Vạn Lý ba ngày này đều điên điên dại dại quán quít lấy nàng - Ai đấy? Tuyết Kha đây - Nàng trước tiên xưng tên.

- Tuyết Kha - Tiếng Diệp Cương trầm thấp mà mạnh mẽ, gần như ngay bên tai, nàng dường như có thể nghe thấy tiếng thở của chàng. Tiếng kêu gọi ấy đã khiến nàng toàn tâm thích động: Cảm tạ Thượng đế, chàng không quên nàng! Cảm tạ Thượng đế, chàng nhớ được điện thoại này, Cảm tạ Thượng đế, chàng chịu nhắc ống nghe lên gọi số cho nàng! Tuyết Kha, nghe rõ đây - Chàng nói rõ ràng - Mặc quần áo vào. Anh cho em thời gian mười phút. Anh ở trạm điện thoại phía ngoài chung cư của em. Em kéo màn cửa ra là có thể nhìn thấy anh! mười phút, thay đồ xong xuống dưới lầu. Anh đợi ở đây, quá giờ không đợi!

Mười phút? Nàng còn chưa kịp thở ra, điện thoại đã cắt. Nàng nhảy phắt xuống khỏi giường, xông thẳng đến bên cửa sổ, vén màn cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Quả nhiên, bên phố đối diện, chiếc xe của chàng, đậu ở đấy! Mà chàng đang dựa chéch bên trạm điện thoại hút thuốc! Trời còn sớm như vậy, đây phố sương mù mịt. Chàng đứng trong sương mù đậm đặc, mọi cái đều mơ hồ, chấm “lửa nhỏ” trên đầu mẫu thuốc của chàng vẫn quen thuộc lóe sáng, đang phát tín hiệu “kêu gọi” đối với nàng.

Mười phút, chàng chỉ cho nàng mười phút! Người đàn ông bá đạo biết bao! Nàng lật đật xông vào nhà tắm, rửa mặt súc miệng nhanh như chớp, túm lấy lược, chải tóc qua quýt, mất mấy phút rồi nhả Nàng tim đập càng mạnh, phải đợi tôi nha Diệp Cương! không thể quá thiếu nhẫn nại nha, Diệp Cương! không thể quá thực “quá giờ không đợi” nha, Diệp Cương! Mở tủ áo nàng đưa mắt nhìn, đồ cam vàng lục lam xanh tím, trời đất, nên mặc chiếc áo nào? Diệp Cương, anh thích màu nào? Cây trúc? Cây trúc? màu lục! nàng túm lấy chiếc áo đầm màu lục, trong cơn hấp tấp chui đầu vào trong tay áo. Gấp quá, vội quá, cuống quá, cứ coi như là mặc xong chiếc áo đầm lụa màu lục nhạt này, nhất thời lại tìm không được dây lưng da, hấp tấp với lấy chiếc khăn quàng dài màu trắng thắt vào lưng. Mất mấy phút rồi nhả không kịp nghĩ nữa, không kịp tính nữa, xách một cái túi xách nhỏ lên, nàng xông ra cửa lớn.

- Tuyệt Kha! - Tiếng mẹ từ phòng ngủ la lên - Mày đây hả? Sao sớm thế đã đi học?

- Ồ, má! - Nàng cất cao giọng kêu - Sáng nay có việc gấp, con đi đây! Tối về nhà sẽ nói với má!

- Mày ăn sáng chưa? - Bùi Thư Doanh đang la lên: Uống sữa chưa?

- à má, con ăn rồi, ăn rồi! - Nàng trả lời bừa, chạy nhanh như bay ra phía ngoài cửa lớn.

Lao xuống cầu thang, chạy ra khỏi chung cư. Trên phố toàn là mù. Trời mới mờ sáng, đường phố vắng ngắt mà yên tĩnh, lầu gác đình đài, đều ở trong mù! Mù đẹp biết bao! không khí thanh tân biết bao! Buổi sớm nhiều ý thơ biết bao! Nàng băng qua đường phố, chạy thẳng đến bóng người đứng ở bên phố.

Diệp Cương quẳng đầu mẩu thuốc trong tay, hai tay túm lấy tay nàng. Chàng định thần nhìn nàng, đến mấy giây, họ đứng ở đấy, chỉ là nhìn nhau. Sau đó, chàng khẽ kéo nàng lại, dùng cánh tay quàng lấy nàng. Nàng dán đầu vào vai chàng, ngửi mùi hỗn hợp của thuốc lá và xà bông cạo râu trên người chàng, thấy rằng không có mùi nào càng dễ ngửi càng nam tính hơn. Chàng nói khẽ một câu bên tai nàng:

- Em thanh tân đến giống như hạt mưa buổi sớm.

Con nhím nhỏ biến thành hạt mưa nhỏ. Nàng vui thích. Chàng nói cái gì, nàng cũng đều vui thích. chàng dùng tay nắm bả vai nàng:

- Em sao lại mặc mỏng manh thế này? - Chàng hỏi khẽ, mang chút trách móc - Khí trời vẫn lạnh đấy!

Đúng thế, mới tháng ba mà! đúng thế, không khí buổi sớm lạnh, gió thổi trên người đều lạnh lạnh! Nhưng trời đất, chàng chỉ cho nàng có mười phút thôi! Chọn màu sắc đã mất đến hai phút! Nàng ngẩng đầu lên, không giải thích, chỉ là nhìn chàng cười ngốc nghếch.

- Mau lên xe đi! Đừng để bị lạnh - Chàng mở cửa xe.

Nàng chui vào xe. Chàng ngồi vào chỗ tay lái, lập tức chàng nổ máy xe lái về phía trước. Nàng ngậy người mỉm cười nhìn chàng, trong lòng có một niềm vui ấm áp. Nàng không hề nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, không bận tâm chàng sẽ đưa nàng đến nơi nào. Chàng một tay lái xe, một tay chìa ra nắm chặt lấy cái tay xinh nhỏ của nàng.

- Sáng sớm hôm qua, anh cũng đã tới - Chàng bỗng nói.

- Cái gì? - Nàng kinh ngạc hỏi - Thật ư?

- Không chỉ sáng sớm hôm nay, còn cả sáng sớm hôm kia. Không chỉ sáng sớm, còn cả buổi tối.

- Thật ư? Thật ư? - Nàng chớp chớp mi mắt, không tin.

- Cái cậu biết hát ấy, cậu ta... tên là gì?

- Đường Vạn Lý.

- Phải rồi. Đường Vạn Lý. Anh nhìn thấy cậu ta đón em đến lớp. Anh nhìn thấy cậu ta đưa em về nhà. Anh đang tự hỏi mình, có phải là nhất định phải quá rỗi đời sống của em hay không? Anh thấy được rằng, biện pháp tốt nhất là dừng lại xuất hiện nữa.

Nàng đắm đắm nhìn chàng, vẫn mỉm cười.

- Nhưng, anh vẫn xuất hiện - Nàng nói.

- Phải - Chàng quay đầu nhìn nàng, đột nhiên đổi đầu đề câu chuyện - Em trong vòng mười phút, sao lại có thể làm xong nhiều việc thế?

- Anh quả thật chuẩn bị quá giờ không đợi ư? - Nàng có phần hồi hộp hỏi lại.

- Có thể - Chàng nói thẳng thắn, nháy mắt với nàng một cái - Nhưng, cũng có thể làm không nổi.

- Trời ơi! - Nàng khẽ kêu thành tiếng - Anh quá bá đạo, quá độc đoán, quá tự tư, quá đáng sợ... - Nàng im miệng, nhìn chàng. Chàng đang mỉm cười, quẹo một vòng, xe chạy về phía một công lộ bằng phẳng. Nàng ngoẹo đầu, cười - Thứ kiếm cớ này không có nghĩa lý gì cả.

- Kiếm cớ cái gì?

- Mười phút ấy! - Nàng nói - Anh hôm nay không đợi em, ngày mai vẫn sẽ đến, ngày mai không đợi em, ngày kia vẫn sẽ đến!

- Có niềm tin đến thế ư? - Chàng hỏi.

Nàng sờ ngón tay chàng, ngón tay ấy thô lớn, bộ xương lồi ra, một cái tay đàn ông. Nàng nhìn mặt chàng, trán ra trán, mũi ra mũi, mắt ra mắt, đường nét phân minh, một khuôn mặt đàn ông. nàng bỗng có phần sợ hãi, không, nàng không có niềm tin, nàng không có chút niềm tin nào... Người đàn ông này là kiên quyết biết bao, có cá tính biết bao. Chàng vĩnh viễn là chủ nhân của bản thân mình. Chàng sẽ không đem sinh mệnh tình cảm và mọi cái của chàng, giao phó cho người khác.

- Không- Nàng nói - em không có niềm tin, cho nên, trong vòng mười phút em chạy xuống lầu, suýt nữa thì để kem đánh răng bết vào lược.

Nàng quay đầu, trong ánh mắt tươi cười lóe đầy nhiệt tình.

Xe chạy rồi lại chạy, cuối cùng xe đậu lại.

- Chúng ta xuống xe đi đi! - Chàng nói.

Nàng xuống xe. Từ cao nhìn xuống, nàng kinh ngạc phát hiện, họ lại ở một đỉnh núi cao cao. Từ đây nhìn xuống dưới không thấy một chút dấu vết đô thị nào, lại có thể nhìn thấy lòng sông dưới núi, một dòng khe nhỏ nhỏ đang ngoằn ngoèo ẩn ở đáy lòng sông. Chỗ cửa sông liền với biển, mặt trời đang từ từ nhô lên. một mảng ánh sáng đỏ đỏ trời, đỏ đỏ biển, đỏ đỏ lòng sông. Ngay cả bãi cỏ xanh biếc cũng bị mặt trời nhuộm lên màu vàng kim. Chàng dắt nàng, họ sánh vai nhìn mặt trời mọc. Mặt trời mọc khiến người hoa mắt, khiến người không dám nhìn thẳng vào, khiến người nín thở. Nàng ngậy người đứng, gió núi thổi tung tóc nàng., thổi tung váy nàng, mà mù, hơi mù trắng mờ mờ vẫn đeo bám ở gấu váy nàng.

Chàng dời ánh mắt từ mặt trời mọc sang khuôn mặt nàng. Nàng mặt đầy ánh sáng, đầy nhiệt thành, đầy cảm động.

- Trời - Nàng thở hơi dài - Em chưa từng biết mặt trời mọc có thứ “khí thế” này và thứ “sức quyến rũ” này! Nó khiến người biến thành nhỏ bé biết bao, nhỏ bé biết bao! Nàng bỗng quay đầu lại, nhìn chăm chăm chàng - Tại sao anh chuyên đưa đến những nơi này, nơi khiến em mê lẫn, khiến em thở không ra hơi này?

- Chúng cũng khiến anh mê lẫn, khiến anh thở không ra hơi! - Chàng nói - Lúc nào anh tình cảm sa sút, anh liền sẽ đến chỗ này xem mặt trời mọc, hấp thu một chút tinh hoa của mặt trời. Nhìn ráng màu ánh sáng chói lòa muôn trượng, biển cả rộng lớn, không bờ, sẽ khiến người lòng dạ thoáng đãng - Chàng nhìn chăm chăm nàng, ánh mặt trời chiếu sáng góc tóc bên môi nàng - Anh ngăn không nổi dẫn em đến, muốn để cùng anh chung hưởng một chút thế giới tinh thần của anh.

Nàng nhìn chàng tha thiết.

Sau đó, nàng không còn có chỗ để nghĩ nữa, lao vào trong lòng chàng. chàng ôm chặt nàng, tìm đến môi nàng. Chàng tha thiết sôi nổi hôn nàng, sâu sắc, triền miên, nóng bỏng như lửa, hôn nàng, tất cả lại đều biến thành nóng rừng rực. ánh mặt trời hun nóng má nàng, hun nóng môi nàng, hun nóng không khí mát mẻ, hun nóng trái tim họ.

Lát sau, chàng ngẩng đầu lên, nhìn nàng. Nàng đầy khích động, trái tim đập rộn mà máu trong cơ thể chảy như điên cuồng. Chưa từng trải qua thứ tình cảm ấy, chưa từng qua thứ cuồng nhiệt ấy. Nàng thấy trong mắt chứa đầy nước mắt, mà còn chảy đến môi.

Chàng mút nước mắt ấy, từ từ ngẩng đầu lên, dùng hai tay dần mặt nàng xuống, chàng chăm chú nhìn đôi mắt ươn ướt của nàng.

- Tại sao khóc? Chàng khẽ hỏi.

- Bởi vì quá vui.

Chàng nhiệt thành chùi ngón lệ ấy đi. Toàn thân lướt qua một cơn run rẩy.

Cái run rẩy đó làm kinh động nàng, nàng hỏi:

- Làm sao? Có chuyện gì không bình thường ư?

- Phải - Chàng khẽ nói - sợ anh không xứng đáng với nước mắt trong sạch như thế. Sự thực, em dường như không biết gì về anh.

- Em biết được đủ nhiều rồi - Nàng nói, mỉm cười, dán mặt vào ngực chàng, lắng tai nghe tim chàng đập. hai tay nàng, ôm vòng lưng chàng thật chặt - Em biết câu chuyện của anh trước đây, nhiều đến giống như đèn lửa muôn nhà. Em biết ý nghĩ của anh, sâu xa giống như núi cao rừng rậm. Em biết tình của anh, mạnh mẽ đến giống như mặt trời mọc. Em biết tâm linh anh, sâu đến không thể lường, giống như biển cả - Nàng thở dài - còn có cái gì mà em cần biết nữa.

Chàng càng thêm run rẩy. dùng sức đẩy nàng ra, chàng nhìn đăm đăm nàng.

- Tuyết Kha - Chàng kêu khẽ - Anh quả thật sợ em! Anh quả thật sợ em!

- Sợ cái gì của em?

- Sợ cái bản chất của em, em đem mỹ hóa từng chuyện một. Sợ em khiến anh biến thành nhỏ bé, sợ em khiến anh biến thành nhu nhược!

- Anh cũng từng sợ Lâm Vũ Nhạn ư? - Nàng buột miệng ra nói.

Chàng dùng ngón tay ấn trên môi nàng.

- Hứ! - Chàng dụ dằng khẽ hứ - Không nói đến nàng nữa, được không?

- Vâng - Nàng hồi hận vâng theo - Xin lỗi.

- Anh mới có lỗi với em - Chàng nói.

- Tại sao?

- Nên quen biết em sớm hơn, nên giữa anh và em, không thêm vào tên của người khác - Chàng cắn răng rên rỉ - Hoặc giả, nên để cậu trai ấy có được em!

Nàng có phần mơ mơ màng màng, trong óc rất nhanh vụt qua cái tên Đường Vạn Lý. Nàng lắc đầu, muốn gạt cái tên ấy đi. ánh mắt chàng xuyên vượt ý nghĩ của nàng.

- Không dám yêu cầu em - Chàng nói.

- Cái gì? - Nàng không hiểu.

- Không dám yêu cầu em tách xa cậu ta một chút, cậu Đường Vạn Lý ấy. Cũng sẽ không yêu cầu em, cũng không muốn yêu cầu em, càng không thể yêu cầu em!

- Chỉ mong anh dám, chỉ mong anh sẽ, chỉ mong anh muốn! - Nàng nói rất nhanh, có phần buồn rầu - Phải, đó chính là mặt mà em không hiểu anh.

Chàng im lặng, nắm tay nàng. Chàng dẫn nàng đi tới rừng núi phía sau. Ở đây có một con đường nhỏ thông thẳng tới chỗ sâu của rừng rậm. Trên đường nhỏ có lá rơi, có rêu xanh, có cỏ mềm. Bên đường nhỏ, trong bụi cỏ mọc từng bông hoa tím nhỏ non tươi. Họ lặng lẽ đi trên con đường nhỏ. Phía xa, truyền đến tiếng chuông chùa sớm, thanh thanh lan xa, tiếng này tiếng tiếp khác, tạo cho núi rừng càng thêm trang trọng, càng thêm sinh động.

- Tuyệt Kha - Chàng bỗng nói - Anh không đủ tốt! Anh không phải là người đàn ông trong mộng tưởng của thiếu nữ.

- Đừng nói! Nàng hồi hộp mở to mắt - Cho em thời gian, để em có thể hiểu anh! Yên tâm - Nàng gấp nắm tay anh - Em sẽ không biến thành gánh nặng của anh, càng sẽ không biến thành mối phiền lụy của anh. Anh biết anh là gì không?

- Là gì?

- Anh là một con hạc lẻ. Anh chỉ cần tự do bay lượn tự do đậu ở bất cứ nơi nào, đậu trên cây phượng hoàng, đậu trên cây ngô đồng, đậu trên cây trúc, hoặc giả, đậu trên cây lau. à, cây lau quá mềm yếu, nó không gánh chịu nổi anh. Nhưng, những cây khác, vẫn có thể gánh chịu nổi anh.

Chàng đứng lại, đôi mắt lóe sáng đen nhờ.

- Tuyết Kha! - Chàng kêu lên một tiếng.

- Gì kia?

- Anh không thể cho em cái gì.

- Em biết.

- Tất cả mọi cái thế tục anh đều không có - chàng lại nói.

- Em biết không Em không yêu cầu gì.

- Tuyết Kha - Chàng khẽ kêu, đột nhiên ôm nàng vào lòng, chàng nói rất nhanh bên tai nàng- Em quá thông minh, em quá sáng ý, em quá nhạy bén, em quá động lòng người... Em có quá nhiều chữ “quá”! Tuyết Kha, anh quả thật giận anh bị em hấp dẫn đến như vậy! - Chàng áp sát làn tóc dài bên tai nàng thầm thì nói - Tách xa cậu ta một chút.

Nàng nín thở.

- Anh nói gì? - Nàng cho rằng mình nghe lầm.

- Trước khi anh hồi hận vì nói câu này, em nghe cho rõ: tách xa cậu ta một chút. Hàng ngày nhìn thấy cậu ta đưa đón em, anh sẽ điên mất.

Nàng bỗng vui đầu vào lồng ngực của chàng, nước mắt nhanh chóng tràn ra.

- Anh không có cách nào ra lệnh cho em làm bất cứ việc gì - Nàng kiên định nói - Em sẽ tách xa anh ấy, không vì anh, mà vì em và anh ấy. Em không thể lừa dối tình cảm của anh ấy, cũng không thể đồng thời yêu hai người! Anh không từng nói câu ấy, em cũng không thể thấy câu ấy. Anh nghe đây, giả sử em tách xa anh ấy, là vì bản thân em, không liên quan đến anh. Em vừa không đòi sự bảo đảm của anh, vừ không đòi sự hứa hẹn của anh, càng không đòi sự chịu trách nhiệm của anh! Em và anh cùng tự do như nhau.

Sống lưng chàng ưỡn thẳng, lông mày nhướng cao cao, chàng dùng tay ôm cái vai nhỏ nhắn, cảm thấy sức mạnh ở đầu vai ấy. Phải, nàng là một cành trúc, một cành trúc lẻ loi đứng thă/ng ngạo nghề vươn cao vượt lên trần tục! Nàng sẽ không thành gánh nặng của chàng, nàng sẽ không thành mối phiền lụy của chàng... Nhưng, trong khoảnh khắc này, chàng cơ hồ cho rằng mình hy vọng có gánh nặng này, cần mối phiền lụy này.

CHƯƠNG 9

Đường Vạn Lý ngồi xếp bằng tròn trên sàn nhà họ Bùi, ôm ghi-ta hát đi hát lại cho Tuyết Kha nghe một bài hát anh mới sáng tác:

Ồc sên và chim vàng anh
Cửa thành và trứng gà chiên
Đều là danh từ của đêm qua
Đêm qua đã theo gió đi xa
Bài hát hôm nay thay đổi
Mỗi nốt đều đang nhảy nhót
Nhảy nhót, nhảy nhót, nhảy nhót
Nhảy nhót trên mái tóc em
Nhảy nhót trong ánh mắt em
Là mỗi cái mỉm cười của em
Là mỗi cái mỉm cười của em
Làm mỗi nốt của anh đều say

Anh hát rất sinh động rất mê người. Nhưng, Tuyết Kha không mỉm cười. Nàng ngồi trong xô-pha, cắn mạnh móng tay cái mình, cắn móng tay ấy đến trui lủi. Nàng trong lòng rối bời, căng thẳng và không yên ổn. Chiều nay Đường Vạn Lý không có giờ học, nàng kéo anh về nhà, muốn chuyện trò ra đầu ra đũa. Buổi chiều, má đi làm,

trong nhà không có ai, nàng vừa khéo lợi dụng cơ hội này, ngả bài với Đường Vạn Lý.

Nàng không biết anh chàng “747” này có dự cảm hay không, hoặc giả anh không chuẩn bị để xảy ra việc phải xảy ra. Anh vừa vào cửa đã đá giày đi, xếp bằng tròn ngò, ôm ghi-ta, hát với nàng. Câu: “Là mỗi cái mỉm cười của em, Làm mỗi nốt của anh đều say” hay thật. Nói quả tình, Tuyết Kha thích bài hát này, rất thích, thích hơn cả bài “nếu có một ngẫu nhiên”, hơn cả “ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ”, chỉ bởi vì “đời thường” biết bao, ốc sên và chim vàng anh, của thành gió bay mất. Hôm nay, hôm nay, hôm nay “747” có thể muốn từ trong mây trong mù sa xuống mặt đất.

Nàng không cần móng tay nữa, từ xô-pha đứng lên, nàng cần có dũng khí mở miệng! Lén liếc nhìn anh, anh nét mặt thản nhiên, mắt sáng rõ, khóe môi như đang cười. Trời, anh không biết nàng sắp nói những gì ư? Hay là anh không chịu tìm biết! Anh trẻ như vậy, đã vào đại học, vì tiếng vỗ tay và vòng vây quanh mà sống, trong tự điển của anh, không hề có cái danh từ quái lạ “bị cự tuyệt”!

Nàng rót cho mình một ly nước, trong lòng thoáng nghĩ lời mở đầu. Cổ họng nàng vừa khô vừa rít, cần uống ngụm nước, cho trong giọng hãy nói. Rót nước còn chưa uống, Đường Vạn Lý đã cất tiếng:

- Cho tôi một ly!

Nàng đưa ly nước đến trước mặt anh. Anh ngẩng đầu nhìn nàng, đưa tay nắm lấy cổ tay nàng, sau đó cúi đầu, giữ tay nàng, uống nước trong ly. Nàng nhìn đầu tóc rối bù của anh, một thời gian, quả thật muốn ôm cái đầu đó vào lòng, kêu to: “Hãy để những bất ngờ ấy đều không xảy ra!” Quả thật, nếu không gặp lại Diệp Cương, trong thế giới của nàng chỉ có “747”. Nàng cúi đầu nhìn anh, Đường Vạn Lý một hơi uống hết ly nước, ngược mắt mỉm cười với nàng, cặp kính lóe sáng, mắt cũng lóe sáng.

Nàng rót ly nước nữa, uống xong, đặt ly xuống. Nàng đi vòng lẩn quẩn khắp phòng, đi tới đi lui, đi tới đi lui, hai cái tay đi vịn lại trong nếp váy. Anh lại lựa dây đàn, cầm miếng gảy bằng nhựa gảy từng dây một, ngoẹo đầu nghe âm hưởng dây ấy phát ra... Nàng đột nhiên dừng trước mặt anh, hạ quyết tâm nghiêm túc nói:

- Bỏ ghi-ta ra, Đường Vạn Lý tôi có chuyện muốn bàn với anh!

- Cứ việc nói! - Anh không ngừng đầu, tiếp tục lựa dây - Tôi nghe được.

- Đường Vạn Lý - Nàng rất nhanh, kiên quyết lấy hết dũng khí nói - Anh là một người phong lưu thanh thoát rất được mọi người chú ý. Trong nhà trường anh là một nhân vật nổi tiếng như cồn. Ngoài nhà trường, tiếng tăm của anh cũng không nhỏ. Rất nhiều cô gái thích anh, bản thân anh cũng biết... cho nên, tôi không coi là gì đối với anh... - Nàng im miệng, lời vào đầu này rồi tôi rất tội. Nàng mở to mắt, nuốt một ngụm nước bọt nhìn anh. Tiếng đàn của anh dừng lại, lại tiếp tục vang lên, tiếng mất đi cái hài hòa, biến thành thethé mà chói tai.

- Cô rót cuộc muốn nói gì? - Anh giọng thô cần hỏi.

- Đường Vạn Lý! - Nàng bị anh bức, buột miệng ra nói - Tôi muốn chia tay với anh, trong lòng tôi đã có người khác.

Một tiếng dứt phụt, dây ghi-ta bị anh làm đứt đồng thời, mép sắc nhọn của miếng gảy đàn cửa thẳng vào thịt ngón tay anh. Anh quăng ghi-ta, từ trên mặt đất nhảy thẳng lên, mặt nhợt nhạt chửi một câu:

- Mẹ nó chứ!

Máu tươi đỏ từ ngón tay anh vọt ra. Tuyết Kha kinh hãi, nàng xông tới, chỉ nhìn thấy anh nắm chặt ngón tay, mà máu từ vết thương vọt thẳng ra ngoài, rỏ xuống quần áo. Nàng sợ đồ người ra, lật tay anh ra xem sợ hãi kêu:

- Làm sao thế? Làm sao thế? Làm sao lại cứu một đường sâu thế này?

Anh dùng sức rút tay mình từ trong tay nàng ra, đẩy nàng ra, anh chạy vào nhà tắm, mặt lạnh đi, kêu:

- Yên tâm! Chảy chút ít máu thế này, tôi sẽ không chết được đâu!

Nàng chạy theo vào nhà tắm. Chàng mở vòi nước, dùng nước má y dội vết thương. Nàng tìm ra thuốc đỏ, tiêu viêm và băng, miệng hấp tấp kêu:

- Đừng dùng nước máy, cẩn thận kéo vi trùng vào! Lại đây, tôi đắp chút thuốc cho anh, băng lại!

Anh đưa tay giặt một miếng băng, dán bừa lên vết thương, quay người lại chạy về phòng khách,. nàng cầm bột tiêu viêm đuổi theo ra, lấy hết sức kêu:

- Không được, không được, anh nhất định phải làm tiêu độc, đắp thuốc lên! nếu không vết thương sẽ nhiễm trùng.

Anh đứng lại, đứng thẳng trước mặt nàng. Anh đưa tay lấy hộp bột tiêu độc trong tay nàng, quăng trên kỷ trà. Sau đó, anh nhanh chóng kéo nàng lại kéo nàng vào lòng, đầu anh cúi xuống, môi áp chặt trên môi nàng.

Nàng nhảy nhồm lên tựa như bị lửa đốt, dùng sức đẩy anh ra. Nàng cứng đờ người, lùi lại đến mấy bước mới đứng vững. Mở to mắt, nàng nhìn anh không chớp, dùng răng cắn chặt môi, lâu lắm, mới khó nhọc nói ra mấy chữ:

- Không được, Đường Vạn Lý, không được.

Anh đứng, thẳng như một thân cây. Mặt anh không chút sắc máu, môi xanh xám. Mắt anh nhìn thẳng nàng, vẻ cười cợt hoàn toàn biến mất. Anh đang thở nặng nề, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Thời gian trôi qua, trong nhà rất yên tĩnh, yên tĩnh đến khiến người hoảng hồn, yên tĩnh đến khiến người lo sợ, yên tĩnh đến khiến người đau khổ.

Dường như qua lâu đến một thế kỷ, cuối cùng anh mở miệng, tiếng nói khàn khàn:

- Anh ta là ai?

Nàng dùng lưỡi nhấp môi.

- Người anh không quen biết - Nàng gắng gượng, phấn đấu nói.

- Anh cũng không cần biết anh ấy là ai, cái đó không quan trọng.

Anh cứng đờ gật đầu.

- Người cô gặp được ở nhà họ Từ! - Anh nói rành rọt, tiếng cười nói kìm nén mà đau khổ từ kẽ răng anh lộ ra - cái đêm biến mất ấy. Tôi sớm đã đoán ra, cô đã không một mình biến mất - Anh nghiêng răng, nghiêng đến răng kêu ken két - Nghe này, Tuyết Kha, đêm ấy tôi không phải, tôi sợ ý đối với cô - Anh tốn sức nói, tốn sức khổng chế sự kiêu ngạo của mình - Nhưng, dùng thứ phương thức ấy để trừng phạt, không khỏi quá nghiêm trọng.

- Không phải là trừng phạt, Không phải là trừng phạt! - Nàng lầm bầm nói, nước mắt lập tức ứa ra. Thế nào? Trong lòng nàng đang ra sức mắng mình, mày muốn chia tay với anh ta, sao lại đau khổ giống như sắp chết thế? Đường Vạn Lý ơi, Đường Vạn Lý, trong lòng nàng đang gọi, anh không để tâm đến cái gì hết, anh không biết rõ thế nào gọi là “yêu”, anh với tôi chỉ là chơi đùa... Anh không để tâm đến cái gì, anh nhất định cần không để tâm đến cái gì. Nàng hít hơi,

nén nước mắt, tiếng nói run lên - Đường Vạn Lý, anh xem nghỉ hè này anh tốt nghiệp, sau đó anh phải huấn luyện quân sự, sau đó anh có thể ra nước ngoài... Giao du bè bạn giữa sinh viên đại học, vốn dĩ là tiền đồ mệnh mang diệu vợi... không, điều tôi quả thực muốn nói với anh không phải là cái đó, mà là... mà là... mà là...

- Đừng nói! - Anh ta la lên, xông tới, lại lần nữa túm lấy cánh tay nàng, đáy mắt anh là cả một sự kinh hoàng bối rối khiến người nát lòng. Anh nói khẽ - Tuyết Kha, hôm ấy cô đứng trong hồ bơi, mặt đầy vẻ chơ vơ chơi vơi, khắp người đầy ánh mặt trời. Hôm đó, cô đã cột chặt tôi lại. Lúc tôi bơi đến bên người cô, chìa tay cho cô, cô có thể không tiếp nhận, cô có thể không dìm xia đến tôi. Nếu sớm biết có hôm nay, lúc đó sao cô lại phải để ý đến tôi? Anh lắc đầu, lắc lư lắc để, hít hơi, anh lẩm bầm nói - Nói cái gì cùng là vô ích, nói cái gì cũng là vô ích... - Ngược mắt lên nhìn chăm chăm nàng thẳng thốt và sợ hãi, ngoài cái sợ hãi còn có cái đau khổ sâu xa nữa. Sâu xa biết bao, sâu xa biết bao. Tuyết Kha dường như có thể nhìn thấy trái tim kiêu ngạo, tự phụ, vui sướng trẻ trung của anh đã bị đập đến nát vụn.

- Đường Vạn Lý - Nàng gắng sức kêu, giọt nước mắt đọng trên mi mắt - Anh nghe tôi nói, tôi rất áy náy, tôi quả thật áy náy, nói không ra được điều ấy.

- Không cần nói! không được phép nói! - Anh ngăn cản nàng, mắt đỏ ngầu lên - Tuyết Kha, cô chỉ là đang đang tức giận. Tôi không phải là cục gỗ, tôi biết cô đang tức giận. Cô quá tinh tế, mà tôi quá bộc tuệch, Tuyết Kha - Anh khàn giọng nói - Tôi sẽ sửa đổi, tôi sẽ sửa đổi. Lần trước tôi nói không chiều ý cô, đó là nói bá láp! Tôi chiều ý cô, chiều ý cô... - Anh nhắm mắt lại, sắc mặt chưa bao giờ u ám như thế - Tôi xin thề, tôi sẽ sửa chữa tốt, tôi sẽ.

Nàng cũng không nén nổi nữa, nước mắt trào ra lăn xuống. Nàng càng muốn nén nước mắt, nước mắt chảy càng dữ, nàng khịt mũi, còn muốn nói. Mà anh, vừa nhìn thấy nàng khóc, liền phát điên

lên. Anh dùng hai tay ôm chặt nàng, điên cuồng hôn mắt nàng, hôn nước mắt nàng, miệng lẩm bẩm nói không có thứ tự lớp lang:

- Anh không tốt, anh quá không tốt, anh vẫn bị mọi người chiều đậm hự quan niệm về cái tôi của anh rất mạnh, anh không biết yêu người khác như thế nào, anh thậm chí không biết thế nào gọi là yêu! Bây giờ anh đã biết... Té ra mất em, sẽ khiến anh sợ đến chết được, thế thì, cái đó nhất định là yêu. Tuyết Kha, anh tự tư, anh nhỏ nhen. Chúng ta ở bên cạnh nhau lâu đến như thế, anh thậm chí bủn xỉn nói một chữ “yêu”. Anh cứ thấy rằng chữ đó nghe phát ớn, vẫn cứ thấy rằng bắt tất phải nói chữ đó! Anh là thằng ngốc! Anh ngu đến giống như heo! Tuyết Kha, trong lòng em không có thể có người khác. Người đó tuyệt đối không có sức mạnh lớn trong mấy ngày ngắn ngủi khiến em biến đổi như thế! Người khiến em biến đổi là anh, cái vô tâm của anh, cái lơ đãng của anh, cái tự tư của anh, cái mù quáng và tự cao của anh... những khuyết điểm khôn kiếp ấy khiến em đau lòng... là anh, là anh, là anh... tối hôm ấy, tiếng vỗ tay khiến anh lú lẫn, anh lại đi chú ý đến một người con gái khác mà bỏ quên em, là anh đáng chết...

- Không! không! không! - Nàng khê kêu, hoảng loạn muốn vùng ra khỏi cánh tay anh, nhưng anh siết nàng chặt cứng. Nước mắt như suối trào ra, chảy trên mặt nàng, rồi xuống người họ Trái tim nàng quặn thắt thành một cục, luồng suy nghĩ của nàng cũng rối bời như tự không ngờ được rằng ngã bài lại dẫn đến cục diện này, cũng không ngờ được Đường Vạn Lý suốt ngày cười cợt, sẽ nói ra những lời ấy. Càng không ngờ được anh lại có tình cảm ấy! không thể tin, quả thật không thể tin! Anh chưa hề bày tỏ với với nàng mạnh mẽ như thế này! Chưa hề có sự khép nép nhún mình như thế này! Anh, con người qua quít đại khái, không để tâm đến cái gì hết! - Không! không phải là anh sai lầm! - Nàng khóc khê kêu - Đường Vạn Lý, anh nhất định phải nghe tôi nói! Chuyện đã xảy ra, người thứ ba đã len vào! - Tôi... tôi... tôi vẫn là bạn tốt của anh, vĩnh viễn là bạn tốt của anh! Giữa nam và nữ, ngoài tình yêu, còn có tình bạn, phải vậy không? Phải vậy không?

Anh dừng làm bầm.

Anh nhìn chăm chăm nàng.

Anh dùng tay áo chùi nước mắt cho nàng, ngón tay túm lấy tay áo, anh banh tay áo ra, hút khô ngấn nước mắt của nàng. Rất cẩn thận, rất chuyên chú hút khô những ngấn nước mắt ấy, hình như anh đang làm một công tác nghệ thuật vậy.

- Tại sao phải khóc? - Anh thấp giọng hỏi - Thoát khỏi một người con trai đáng chán ghét không cần phải khóc!

- Anh biết rõ, anh không đáng chán ghét, anh biết rõ, anh đáng yêu biết bao! - Nàng kêu lên, từ chỗ sâu trong lòng dạ kêu lên.

- Cám ơn - Anh phun ra hai chữ ngắn ngủi. Buông nàng ra, quay người đi, tìm cây ghi-ta đã đứt dây. Cầm ghi-ta lên, anh uốn thẳng sống lưng, thở thật sâu, dương cằm lên, dường như gắng sức tìm lại cái kiêu ngạo và lòng tự tin của mình. Sau đó, anh đi về phía cửa phòng, chuẩn bị đi khỏi nơi này. Tay anh đặt lên chốt cửa, đứng sững giây lát - Ngày mai, còn cần tôi đến đón cô tới trường không? - Anh bỗng hỏi, không quay đầu lại.

- Không - Nàng dùng sức nhả ra mấy chữ - Không cần.

Anh xoay chốt mở cửa, người anh cứng đờ giống như hòn đá. Cát chân lên, anh chuẩn bị bỏ đi. Bỗng anh đóng cửa đánh "sầm" một tiếng, nhanh chóng quay người lại, sống lưng dán chặt trên cửa phòng, anh đối mắt với nàng, không đi.

- Nói cho tôi biết tôi nên làm thế nào? - Anh lớn tiếng nói - Làm thế nào có thể khiến cô hồi tâm chuyển ý? Nói cho tôi biết.

Nàng hồi hộp mở to mắt, hồi hộp lắc đầu.

Tròng mắt anh sung huyết, rải đầy tia máu. Anh nhìn nàng, ánh mắt cuồng loạn mà nguy hiểm. Cơn tức giận sau khi anh tìm

nén mạnh mẽ, cuối cùng cũng sắp nổ ra. Nàng dựa cả người lên tường, vô thức chờ đợi cơn bão táp ấy, chờ đợi nộ khí và sự phát tác của anh.

Anh lại từng bước một đi về phía nàng, gân xanh trên trán anh cuộn lên, tay trái anh vẫn xách ghi-ta, tay phải anh cứng đờ buông thõng bên người. Anh tiến đến sát nàng, nhắc tay phải lên. Anh muốn làm cái gì? Bóp chết nàng ư?

Nàng không hề động đậy, mắt lặng lẽ, hoang mang mở to.

Tay anh sờ cổ tay nàng, ngón tay chơi đàn ghi-Ta mà tỏ ra sẵn sù. Ngón tay anh trượt qua làn da mịn màng của nàng, nắm lên phía trên, bỗng bóp cầm nàng. Anh dùng sức bóp chặt, bấp thit trên má nàng lút vào môi miệng dẫu ra, nàng đau đớn mà không dám kêu.

- Cô sao có thể làm như vậy? - Anh nín thở hỏi - Cô sao có thể đem một cuộc tình nói vứt bỏ là vứt bỏ? cô sao có thể dễ dàng thốt ra hai chữ chia tay? Lòng cô là từ cái gì làm nên? Đá cẩm thạch? Đá hoa cương? Cô... - Anh nghiêng răng lợi nói - Sao có thể máu lạnh như vậy? Tàn nhẫn như vậy, vô tình như vậy?

Nàng ra sức dựa lên tường, ra sức hít hà.

Anh bỗng buông tay ra, áp cặp môi đau khổ mà mê mụ lên môi nàng.

Nàng không động, nàng cũng đau khổ như anh, mê mụ như anh, mà còn mềm yếu.

Anh ngẩng đầu, mắt ướt nhòa.

- Con gái trên đời, quyết không chỉ có một mình cô! Anh hắt đầu nghiêm túc nói - Chúc cô hạnh phúc.

Anh rất nhanh quay người, rảo bước đi về phía cửa lớn, xoay chốt cửa, lần này anh đi thật.

Nàng đưa mắt nhìn theo bóng anh biến mất, mắt nhìn thấy cửa phòng khép lại. Nàng bỗng tựa như trái bóng da xì hết hơi, cả người đều rã rời.

CHƯƠNG 10

Một quãng thời gian khủng hoảng sa sút.

Đường Vạn Lý không đón nàng đến lớp, đưa nàng về nhà nữa. Nhưng ở trường học, họ vẫn phải gặp mặt nhau, hề gặp, anh vẫn cứ lặng lẽ nhìn nàng một lúc, sau đó không nói một câu, quay đầu rồi đi. Nàng muốn nói chuyện với anh, nhưng, nói chuyện biến thành khó khăn biết bao, nàng không biết nên nói những gì. Lúc đó mới lĩnh hội được, giữa nam và nữ, giả sử chấm dứt một cuộc tình, thì sẽ ngay cả tình bạn cũng không tồn tại. Đường Vạn Lý tuy không nói, nhưng mang nặng sự khiển trách và ý hận âm thầm, cái đó làm Tuyết Kha sợ hãi, nàng bắt đầu hết sức tránh mặt gặp anh.

Và một mặt khác, nàng dường như ngày ngày đều gặp Diệp Cương. Diệp Cương có khi lái xe đến trường đón nàng, nhân đó mà hai người đàn ông từng nhìn thấy nhau từ xa xa. Cái đó ảnh hưởng rất không tốt. Mấy người thuộc phe cánh của Đường Vạn Lý: A Quang, A Lễ, A Văn, A Tư đều tức đến điên lên. A Văn từng trong nhà ăn, trước mặt mọi người, xoa vuốt tay gơ nắm đấm đấm xuống bàn hét to:

- Thời buổi này, con gái đều ham hư vinh đến vượt ra ngoài khuôn khổ, ai có xe hơi thì chạy theo người ấy! A Quang! Chúng ta đập xe đi!

- Đừng để mất phong độ - A Lễ tương đối chín chắn nói - Cái xe không phải là then chốt, then chốt là ở chỗ chúng ta còn là sinh viên, sinh viên thì có bao nhiêu cái thiếu thốn bất lực! Có thể, cái mà “747” thiếu là tuổi tác, kinh nghiệm và thủ đoạn.

- Bất kể then chốt là ở đâu- A Văn kêu đến nỗi toàn thể nhà ăn đều nghe thấy - Tôi thề rằng phải đập cái xe ấy! Trường chúng ta, hình như chuyên môn sản xuất ra thứ con gái ấy, trước đây có đại tiểu thư nhà họ Cổ, bây giờ lại thêm tiểu muội tử nhà họ Bùi.

Đại tiểu thư nhà họ Cổ là chỉ cử nhân minh tinh điện ảnh nổi tiếng Cổ Mộng, do hát ca khúc Tây Phương có tiếng mà bước lên màn ảnh. Một thời gian, công tử giới thượng lưu, nhà doanh thương giàu sụ đều từng cúi rạp bên gấu váy màu thạch lựu của nàng.

- Nên đi đập xe, chi bằng đi đập người! A Quang nói một lời trúng đích - Đập xe có ích gì?

- Các cậu chớ có làm ầu! - Đường Vạn Lý vẻ u uất nói - Chớ có để người khác cười nhạo Đường Vạn Lý này! Đã thua thì chịu thua, lẽ nào giờ trò vô lại.

Cảnh trong nhà ăn này, ngày hôm sau được bạn đồng học nữ thân nhất của Tuyết Kha, Trịnh Khiết Băng kể lại đầy hình ảnh, thêm dăm thêm ớt cho Tuyết Kha nghe. Trịnh Khiết Băng sau cùng còn dùng giọng sùng bái, than tiếc, kín đáo thêm vào một câu.

- Anh chàng “747” ấy, quả là một nhân vật! Quả không hiểu sao cậu lại bỏ “747”.

Tuyết Kha im lặng không nói. 747, Đường Vạn Lý, nàng trong lòng trắc ẩn, buồn rầu, bàng hoàng tràn đầy niềm chua xót. Nhưng, khi nàng gặp Diệp Cương thì cái gì cũng quên hết, cái gì cũng không nhớ nổi, cái gì cũng không lo đến được, trong mắt chỉ có Diệp Cương.

Diệp Cương sẽ không hát tình ca với nàng, Diệp Cương sẽ không đàn ghi-ta với nàng. Diệp Cương cũng sẽ không nói những lời lạ lùng cổ quái khiến nàng cười đau cả bụng. Diệp Cương là loại người hoàn toàn khác. Chàng thâm trầm, cao ngạo, giàu cá tính, chín chắn mà đàn ông. Trước mặt Đường Vạn Lý nàng thấy mình là một cô gái, trước mặt Diệp Cương, nàng thấy mình là một “người đàn bà”.

Sự sai biệt của chữ này là tương đối vi diệu, mỗi một “cô gái” trong thời kỳ nào đó, đều khát vọng mình giống như một “người đàn bà”. Tuyết Kha vừa vịn ở vào thời kỳ đó.

Sau cơn sóng gió ở nhà ăn, Tuyết Kha không để Diệp Cương đến trường đón nàng nữa. Họ vẫn hẹn gặp nhau ở một chỗ, sau đó chàng lái xe đưa nàng đi các nơi, bao gồm cả căn hộ độc thân chàng ở.

Lần đầu tiên phát hiện chàng ở trong một căn hộ độc thân trong một cao ốc “hạng nhất”, nàng hết sức kinh lạ. Căn hộ ấy là một đơn vị nhỏ, chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ, sửa sang được rất nam tính. Trên tường hoàn toàn dùng những vật liệu xây dựng hai màu đen trắng ghép thành đồ án hoa văn, thảm màu trắng, xô-pha màu đen, tất cả các đồ dùng trong nhà, nhất luật dùng hai màu đen trắng, vừa đơn thuần. Tối ấy, nàng từ trường học trực tiếp đến gặp chàng, cùng ăn cơm tối rồi đến căn hộ đó. Sau khi vào nhà, chàng mỉm cười nói với nàng:

- Anh gọi chỗ này là cái hang thứ ba của anh.

- Hang thứ ba Cái tên sao lạ thế?

- Anh là một con thỏ khôn ngoan - Chàng cười, pha cho nàng ly trà nóng - Em biết, thỏ khôn ngoan có ba cái hang. Cái hang thứ một của anh là nhà cha anh, ở cao ốc Hoàn Cầu đường Đôn Hóa Nam, anh rất ít ở đấy. Cái hang thứ hai của anh là tòa nhà văn phòng của anh ở đường Nam Kinh Đông, có khi anh làm việc rất muộn liền ở đấy. Chỗ này, là cái hang thứ ba của anh...

- Khi anh giao du với bạn gái - Nàng rất nhanh tiếp lời - anh liền dẫn đến đây.

Chàng nhìn xéo nàng, bên môi muốn cười lại không cười.

- Đừng quá nhạy bén - Chàng nói - Con người, chậm lụt một chút thì tốt hơn.

- Thế thì, em nói đúng - Nàng nhìn bốn chung quanh nhà, trên tường có bức tranh ký họa đen trắng vẽ một cánh đồng mênh mang, trên cánh đồng có ngôi nhà nhỏ. Nàng nhìn bức tranh đến xuất thần.

- Em nói sai đấy - Chàng vững vàng mà khoan thai nói - Em là cô gái đầu tiên vào căn hộ này của anh.

Nàng dời ánh mắt từ bức tranh về, nhìn chăm chăm chàng.

- Đừng xí gạt! - Nàng nói.

- Quyết không xí gạt em! - Chàng khẳng định.

- Bao gồm... Nàng không nói tiếp nữa.

- Bao gồm bất cứ người nào? - Chàng dắt nàng đến xô-pha - em sao không ngồi xuống cho dễ chịu một chút?

Nàng ngồi vào xô-pha, lại nhìn căn nhà, thăm thẩn trắng không vương chút bụi, kỷ trà acrylic màu đen, bóng loáng. Trong xô-pha, có mấy cái đệm tựa bằng lụa trắng thêu hoa. Nàng cầm lên, trên lụa trắng thêu mấy cảnh trúc màu đen vẽ rất Trung Quốc. Cảnh trúc vươn lên thẳng đẹp thanh thoát, mỗi một lá trúc, sống động, phiêu dật, nhã nhặn điểm xuyết đầu cành. Nàng bỗng hiểu rõ nguyên nhân chàng gọi nàng ngồi vào xô-pha. Nàng dám cuộc đệm tựa này là vì dẫn nàng đến mà anh đặt làm. Nàng vuốt ve lá trúc trên đệm tựa, trong lòng mơ hồ thoáng hiện mấy câu mà nàng đọc được từ trong sách. Nàng bất giác lầm nhảm đọc lên:

“Vấn thù tương bạn? Chung nhật thanh cuồng. Hữu trúc gian phong, tôn trung tửu, thủy biên sàng” (Hỏi làm bạn với ai? Suốt ngày vui trong sạch. Có gió giữa trúc, có rượu trong chén, có giường bên nước).

- Em đang lầm nhảm gì thế?

Nàng ngược mắt nhìn chàng, trong lòng tràn đầy thư tình thơ ý họa kỳ dị nào đó.

- Anh nói chỉ có một mình em tới căn nhà này ư? - Nàng nói - Em dường như nhìn thấy anh lẻ loi một mình, trong căn nhà này qua sớm sớm chiều chiều. Em vừa đọc mấy câu Tống từ, em không thuộc hết cả bài. Nhưng, bên trong đúng có mấy câu như vậy, bên trên còn có hai câu, nói là người ấy cô đơn sống qua năm tháng như thế nào.

Chàng ngồi xuống bên cạnh nàng, chăm chăm nhìn mắt nàng, khẽ hỏi:

- Đọc cho anh nghe.

- Em đem nó sửa đi một chút được không?

- Được. Tùy em sửa thế nào thì sửa.

“Na nhân dĩ quán, bảo chẩm cô miên, nhậm trần cô đẳng, thôi hoán niên quanh” (Người ấy đã quen, ôm gối ngủ một mình, mặc cho từng ngọn đèn lẻ loi, giục đổi tháng năm).

Nàng lẩm nhẩm đọc réo rất du dương:

- “Vấn thủy tương bạn, Chung nhật thanh cuồng? Hữu triêu nhật xuất, trúc điệp minh lang” (Hỏi làm bạn với ai? Suốt ngày vui trong sạch. Có sớm sớm mặt trời mọc, hiên lá trúc reo).

Nàng đem “biển đèn” và “mặt trời mọc” đều lắp cả vào trong câu, không chỉ biển đèn mà mặt trời mọc, còn cả cây trúc.

Chàng nhìn nàng càng sâu, nói càng khẽ:

- Đọc lại lần nữa đi.

Nàng nhếch khóe miệng lên, mỉm cười.

- Để làm gì? - Nàng hỏi - Đọc những thứ đồ cổ này, chẳng phải có phần ngốc nghếch ư?

- Xin em đọc lại đi - Chàng nói - Anh chưa từng được nghe câu hay như thế bao giờ. Những biển đèn, mặt trời mọc, lá trúc ấy, không phải là thứ đồ cổ ư?

- Không, không phải - Nàng nói, liền đó, nàng đọc lại lần nữa.

Chàng ôm nàng vào lòng, hôn nàng. Dịu dàng dịu dàng hôn nàng. Khi chàng ngẩng đầu lên, mắt chàng đen sâu đến giống như biển, có cái ngăm chứa của biển, có cái bình tĩnh của biển, có cái điên cuồng của biển.

- Không được - chàng nói.

- Cái gì không được? - Nàng không hiểu hỏi.

- Em.

- Em làm sao?

- Em để anh sa vào quá sâu. Không được, Tuyết Kha, nghĩ biện pháp cách xa anh ra một chút. Anh không thể sa vào. Chưa bao giờ có kinh nghiệm như vậy, chưa bao giờ thần hồn đảo điên như vậy. Anh thấy mình giống như đứng ở cửa đường ngầm không gian, lập tức sẽ sa vào, sau đó anh sẽ bay đi, không tự chủ nổi bay vào trong thế giới của em, bị em giam chặt.

Nàng nhìn chàng một lát. Sau đó, nàng quàng tay quây lấy cổ chàng, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Cứ bình tâm yêu em, đừng sợ em. Em vĩnh viễn sẽ không dùng tương lai, trách nhiệm hoặc hôn nhân để trói buộc anh. em không hiểu lại người như anh. Nhưng anh tồn tại. Mà em, em rất hèn... - Nàng dùng một chữ rất nặng “hèn” - Hoặc giả, nhân tính đều có khía hèn, có người muốn đem toàn bộ thế giới của anh ta cho em, em không màng, lại cam chịu chiếm một chỗ nhỏ trong anh.

Chàng rung mình.

- Không được phép dùng chữ “hèn” nữa! - Chàng nói - Nếu em có thử cảm giác ấy...

- Anh sẽ bỏ em ư? - Nàng nhảy bén hỏi.

- Tuyết Kha! - Chàng kêu.

- Con người không thể quá nhảy bén - Nàng lại nói tiếp - Trời! Diệp Cương - Nàng thở dài - Anh đã khuấy cho đời sống của em rối tung lên, nhưng em cam nguyện! Cam nguyện! Cam nguyện! Anh đoán thế nào? Em giống Squeekin trong “Cầu Mèo”.

- “Cầu Mèo” là cái gì?

- Là một cuốn tiểu thuyết dịch, tác phẩm của nhà văn Đức Sudermann. Đừng hỏi em cuốn sách ấy viết những gì. Đi tìm cuốn sách ấy mà xem.

- Được - Chàng đáp - Trong óc em còn có những cái gì lạ lùng cổ quái nữa không?

- Hiện giờ ư? - Nàng hỏi lại.

- Phải.

- Một cái duy nhất: Anh.

Chàng sững sốt, ôm đầu nàng vào ngực, thật chặt thật chặt.

Ngày tháng trôi qua mê lẫn và rối loạn như vậy, trong mỗi mê lẫn có tên chàng: Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương. Không biết làm sao lại sa vào sâu như vậy, không biết làm sao lại điên cuồng và mê đắm như vậy. Mỗi ngày chờ đợi gặp chàng, mỗi lần họp mặt là một lần vui như điên cuồng. Thứ sinh hoạt này không giấu nổi người khác, thứ sinh hoạt này là trái thường và quái dị. Bùi Thư Doanh kinh hãi phát hiện một sự thực: Bảy bốn bảy không đến nữa, Tuyết Kha đang trôi nổi ở bên ngoài “quỹ đạo”, chệch khỏi tuyến đường, mất phương hướng.

Do đó, một đêm khuya, Bùi Thư Doanh đợi Tuyết Kha về nhà.

- Tuyết Kha, tại sao không dẫn anh ta lên lầu? - Bà hỏi - Má chưa bao giờ làm trở ngại cho việc giao du với bạn trai của con, phải vậy không? Nếu con chỉ là gặp dịp thì vui chơi, con không thể diễn trò bốc quá mức như vậy. Nếu con nghiêm chỉnh, thì nên dẫn anh ta đến, để má cùng quen biết anh ta.

- Trời, má! - Tuyết Kha sửng sốt - Má tốt nhất đừng gặp anh ấy.

- Tại sao?

- Bởi vì... chuyện con với anh ấy sẽ không có kết quả - Nàng dường như “đau khổ” nói.

Bùi Thư Doanh bồng giật mình.

- Làm sao? Anh ta đã có vợ?

- Không, không phải. Anh ấy chưa từng kết hôn.

- Thế thì, con không yêu anh ta hay sao?

- Trời, không! - Tuyết Kha thở dài, thẳng thắn nói - Con quả thực muốn bắt yêu anh ấy một chút, nhưng làm không nổi.

Bùi Thư Doanh hết sức kinh hoàng mà còn chú tâm nhìn cô con gái.

- Tuyết Kha - Bà có phần khản trương nói - Con tốt nhất nói rõ ràng với má, anh ta là người như thế nào.

- Anh ấy là một người sâu không thể lường - Tuyết Kha nghiêm túc nói - Con đến giờ vẫn chưa hoàn toàn do được phân lượng của anh ấy, cũng không hoàn toàn nhìn thấu được anh ấy. Anh ấy giống rừng, giống biển, giống đêm, giống mặt trời mọc... mang lại cho con các thứ

kinh lạ, chấn động và sức hấp dẫn mạnh mẽ. Trời, má - Nàng chơ vơ chơ với nói - Con tiêu rồi, lần này con thực sự tiêu rồi!

Bùi Thư Doanh nhìn chòng chọc Tuyết Kha Trong lòng rối bời bời, thứ trực giác của người làm mẹ đã đánh thức bà, không bình thường rồi, mọi cái đều không bình thường. Cái người đàn ông giống rừng, giống biển, giống đêm, giống mặt trời mọc này nhất định rất không giản đơn, có thể khiến Tuyết Kha thần hồn điên đảo như thế nhất định không giản đơn. Giống rừng, giống biển, giống đêm, giống mặt trời mọc, là “thần” ư? Hay là “quỷ”?

- Tại sao con lại nói “tiêu rồi”? - Bùi Thư Doanh lo ngại hỏi - Nếu con yêu anh ta như vậy, cũng là một việc hay Tại sao không để má gặp anh ta?

- Bởi vì... bởi vì... - Tuyết Kha bối rối nhíu mày - Con sợ anh ấy làm má sợ bỏ chạy. Con không dám. Anh ấy không phải là loại đàn ông thuộc về gia đình và hôn nhân, anh ấy là một người theo chủ nghĩa độc thân!

- Cái gì? - Bùi Thư Doanh kinh ngạc đến mở to hai mắt - Cái gì gọi là không thuộc về gia đình và hôn nhân? Nếu là người theo chủ nghĩa độc thân, tại sao phải yêu đương?

- Má! - Tuyết Kha sôi nổi kêu - Anh ấy không đến nỗi cho rằng mục đích của yêu đương đều là phải kết hôn! Má càng nên hiểu rõ hơn những người mẹ thông thường. Hôn nhân có thể là đao phủ của tình yêu! Má cũng đã kết hôn, còn lại được cái gì? Má, hoặc giả người theo chủ nghĩa độc thân, đều là sản phẩm phụ của loại gia đình đó!

Sắc mặt Bùi Thư Doanh vụt trắng nhợt. Bà ngồi không động, bỗng dờ ra không nói được nữa.

Tuyết Kha lập tức hối hận. Làm gì vậy? Làm gì mà lại công kích ngay vào mẹ? Bà đã tận tâm tận lực đối với nàng. Nàng buồn bã đứng, buồn bã cắn môi, sau đó lao tới bên người mẹ. Nàng dùng hai tay quàng lấy cổ mẹ, khom lưng hôn má mẹ, hôn cằm cổ mẹ.

- Má, con xin lỗi má - Nàng lăm băm nói, vùi má vào vai mẹ - Con không phải là trách má. Con chỉ là giải thích giúp Diệp Cương. Cha anh ấy coi hôn nhân như trò trẻ con, anh ấy từ nhỏ đã căm hận hôn nhân... Anh ấy là một người như vậy! Nếu con chỉ cùng anh ấy yêu đương, có thể yêu đương được lâu dài. Nếu muốn kết hôn, anh ấy sẽ bỏ chạy! Má, con không muốn anh ấy bỏ chạy! Con không bận tâm hôn nhân là cái gì, cái con cần là anh ấy, không phải là một bản hợp đồng. Con không muốn anh ấy bỏ chạy!

Bùi Thư Doanh rợn người nghe lời giải bày ấy. Bà nắm tay Tuyết Kha, kéo nàng đến trước mặt mình. Tuyết Kha ngồi xuống sofa bên cạnh bà. Bà vuốt tóc Tuyết Kha, vuốt má Tuyết Kha, bỗng trào nước mắt.

- Tuyết Kha - Bà dịu dàng khẽ gọi - Má biết má nêu cho con một tấm gương rất xấu...

- Không phải! Má! - Tuyết Kha nóng nảy mà xúc động nói - Việc này không liên quan đến má. Sự thực, người phản đối hôn nhân không phải là con, mà là Diệp Cương! Nhưng lý do và luận điệu của anh ấy đều rất thuyết phục con.

- Tuyết Kha! - Bùi Thư Doanh ngắt lời nàng - Má chỉ hỏi con một câu: không kết hôn, con chuẩn bị như thế nào để ở bên anh ta lâu dài?

Tuyết Kha sửng sốt.

- Má - Nàng gắng gượng nói - Con không nghĩ đến vấn đề đó.

- Nhưng đó không phải là một vấn đề!

- Má, có lẽ má không biết, hiện giờ rất nhiều sinh viên đại học đã ở chung.

Bùi Thư Doanh toàn thân lướt qua một cơn run rẩy.

- Thế con muốn ở chung hay sao?

- Ô! - Tuyết Kha vô cùng buồn bực - Con không nói như vậy! Con chỉ thấy được rằng, sự khác biệt giữa hôn nhân và ở chung chẳng qua chỉ là thêm một tờ hợp đồng, một tờ hợp đồng bất cứ lúc nào cũng có thể xé bỏ, nói toạc ra là không có ý nghĩa gì! Lại cả quan niệm đạo đức truyền thống, với thứ quan niệm đạo đức ấy, ngay cả ly hôn cũng là tội ác! Đúng vậy không? Thế thì chúng ta hà tất nhất định phải đi gánh cái gánh nặng truyền thống đó?

- Những quan niệm ấy là anh ta rót cho con ư?

- Không hoàn toàn như vậy, tất cả là do con nghĩ ra.

- Thế thì, con có biết hay không, hôn nhân cũng có thể không phải là sản vật của pháp luật và quan niệm đạo đức, mà chỉ là hai người yêu nhau, hai người cùng cam tâm tình nguyện dâng hiến mình cho nhau! Tuyết Kha, má là một người phụ nữ đã ly hôn, nhưng cho đến nay, má tôn trọng hôn nhân. Bởi vì, lúc má đi đến lễ đường kết hôn, má nhất tâm nhất ý vĩnh viễn dâng hiến bản thân mình, má cam nguyện bị buộc chặt. Dù rằng về sau hôn nhân đó thất bại. Nhưng khi kết hôn, má và ba con đều rất thành thực, đều có thành ý yêu đến cùng. Má không phải là công kích Diệp Cương, má chỉ là không hiểu, nếu anh ta thực lòng yêu con, anh ta tại sao không muốn có được con?

- Cái anh ấy muốn - Tuyết Kha giải thích, trong giọng nói đã mang chút gượng gạo - là dùng phương thức của anh ấy để có được, mà không phải là dùng phương pháp của thế tục để có được.

Bùi Thư Doanh tha thiết nhìn Tuyết Kha hồi lâu.

- Tuyết Kha - Bà cuối cùng nói - Đường Vạn Lý có gì không tốt?

- à! - Tuyết Kha mệt mỏi, bất lực ngã vào trong sofa, dùng tay dè lên trán - Anh ấy rất tốt, Đường Vạn Lý rất tốt. Con nghĩ đến anh ấy vẫn là đau lòng chua xót! Nhưng, má, con không biết làm cách

nào! Dù cho đó là một sai lầm, dù cho Diệp Cương là một hồ lửa, con cũng đã nhảy vào rồi!

Bùi Thư Doanh lo sợ nhìn Tuyết Kha, lo sự thể tấm tình thâm của nàng. Bà không sao nói được nữa, chỉ là hoang mang rối trí. Anh chàng Diệp Cương, người đàn ông giống rừng, giống biển, giống đêm, giống mặt trời mọc... rốt cuộc là thần thánh phương nào, rốt cuộc sẽ dẫn Tuyết Kha đi đến nơi nào?

CHƯƠNG 11

Chiều hôm đó, Tuyết Kha lại bị Từ Viễn Hàng gọi đến nhà. Trải qua sự cật vấn của mẹ, bây giờ đến lượt cha.

- Tuyết Kha, ba nằm mơ cũng không thể ngờ được rằng con lại dính vào với Diệp Cương! Con đã mù mắt rồi. Nghe ba, con nên lập tức cắt đứt với anh ta!

Từ Viễn Hàng trong phòng khách khích động kêu lên. Toàn thể phòng khách, tất cả mọi người đều lánh đi, đương nhiên, Lâm Vũ Nhạn cũng không có mặt. Tuyết Kha co rụt trong một chiếc sofa, buồn bực cắn móng tay, bị động nghe tiếng rống to của Từ Viễn Hàng trong lòng mơ hồ nghĩ: ông cứ phản đối đi, ông có lý do phản đối, ông không sao chịu đựng nổi Diệp Cương bởi vì anh ấy từng có một đoạn tình với “người vợ nhỏ tuổi” của ông! Trời đất ơi! Nàng rối trí nghĩ: giữa người và người, sao có thể tạo thành quan hệ phức tạp như thế? Phải, hôn nhân, đều là cái họa do hôn nhân gây nên! “Hôn nhân” tạo thành rất nhiều quan hệ người với người không sao hình dung nổi. May mà Diệp Cương không phải là thân nhân của Vũ Nhạn. Giả sử hôm ấy trong hôn lễ người mà nàng gặp không phải là tình nhân cũ của Vũ Nhạn, mà là thân nhân của Vũ Nhạn, thí dụ như là anh của Vũ Nhạn, giả sử nàng cùng anh của Vũ Nhạn yêu đương không biết có phải là mang tội loạn luân không? Tâm tư nàng bay đi xa, bay đi xa, bay đi xa.

- Tuyết Kha, mày có nghe tao nói hay không? - Từ Viễn Hàng đứng ngay trước mặt nàng, trừng mắt nhìn nàng - Tao nói cho mày biết, Diệp Cương tuyệt đối không phải là đối tượng của một cô gái tốt, anh ta sẽ làm hại mày! Khi mày bị làm hại muốn rút lui thì đã quá muộn rồi. Mày có nghe tao nói hay không? Mày phải chấm dứt lai vãng với anh ta! Chấm dứt lập tức!

Tuyết Kha gắng sức tập trung tư tưởng, chăm chú nhìn chạ Từ Viễn Hàng nghiêm túc biết bao, nghiêm trọng biết bao, sôi nổi biết

bao, ông không giống người cha bình thường nữa. Từ Viễn Hàng là rượu, dịu dàng giống như rượu, dù cho bốn mươi lăm tuổi, vẫn khiến thiếu nữ hai mươi tuổi phát điên lên. Bây giờ, cha không phải là rượu, ông là núi băng, núi băng có thể khiến tàu thủy bằng thép chìm xuống đáy biển. Nhưng mỗi một tế bào, mỗi một thớ thịt của Tuyết Kha đều biết, nàng không phải là tàu thủy bằng thép, sự nghiêm khắc dữ dội của cha tuyệt đối không ảnh hưởng nổi tới nàng.

- Ba - Nàng kiên định mà rành rọt nói - Ba điện thoại gọi con đến, ba bảo có chuyện quan trọng nói với con. Bây giờ con đã tới, ba cũng đã nói rồi, ba có thể để cho con về được không?

- Tuyết Kha! - Từ Viễn Hàng vẻ không tin, nhìn sững nàng. Ông nghiêng rặng, xoắn tít đầu lông mày, ngồi vào sofa trước mặt Tuyết Kha - Tuyết Kha, - Ông lại kêu, tiếng nói dịu dàng hơn, ông đang gắng sức khiến giọng nói ôn hòa thành khẩn - Con nghe một chút đạo lý, được không?

- Việc này căn bản không có đạo lý! - Tuyết Kha ưỡn thẳng sống lưng - Con gặp một người, con cùng anh ấy yêu đương. Đó là việc giữa con và anh ấy, không có quan hệ với người khác! Ba có thể không thích anh ấy, má có thể không thích anh ấy, toàn thế giới đều không thích anh ấy, chỉ cần con thích anh ấy! Bây giờ, ba đã biểu lộ rõ thái độ của ba, con cũng đã biểu lộ rõ thái độ của con. Ba không thể can thiệp vào đời sống tình cảm của con, giống như con không thể can thiệp vào việc riêng của ba vậy! Đừng cho rằng, con rất hài lòng về việc tái hôn của ba, đừng cho rằng, con có thể chấp nhận một bà vợ tuổi còn trẻ của ba! Nhưng, con có thể như thế nào? Con đã nói với ba lời tàn nhẫn ư? Con đã đánh giá thấp Lâm Vũ Nhận ư? Nói thực, ba, chỉ bởi vì về huyết thống ba là ba của con, con ở hàng con cái, cho nên biến thành không có quyền nói. Về đạo lý, địa vị của ba và con là bình đẳng! Con không có phép can thiệp chuyện của ba, ba cũng không có phép can thiệp chuyện của con.

Từ Viễn Hàng kinh lạ nghe, nhìn nàng một lát. Ông thở nặng nề, lồng ngực nhô lên hạ xuống dữ dội.

- Ba không phải là can thiệp vào chuyện của con - Ông lắc lắc đầu buồn rầu nói - mà là yêu con. Tuyết Kha, ba không phải là một người cha trọn trách nhiệm...

- Lại thế rồi! - Tuyết Kha từ trong sofa nhảy lên, không nhẫn nại nổi đi đến bên cửa sổ, buồn bực dùng tay cuốn tua trên màn cửa sổ, kìm nén nói - Máy ngày nay, con nghe má nói có lỗi nhiều đối với con, nghe má nói má là một người mẹ không trọn trách nhiệm! Bây giờ, ba lại cũng nói y như vậy! Hình như con và Diệp Cương yêu nhau, là bởi vì ba với má hai người ly hôn. Các vị chẳng lẽ không biết, giữa cái đó không có một chút liên hệ nào hay sao?

- Có quan hệ - Từ Viễn Hàng khẽ nói - Nếu ba không ly hôn với má con, con sẽ không có cơ hội gặp được Diệp Cương.

Tuyết Kha từ phía trước cửa sổ ngẩng đầu lên.

- Ba! - Nàng dần từng chữ một nói - Anh ấy không phải là ma quỷ! Anh ấy cũng là bạn của gia đình ba! - Nàng cố ý dùng chữ “gia đình ba”, để ngầm chứa cả nhân vật khác nữa.

- Phải. - Từ Viễn Hàng vội vã nói - Cho nên, ba càng thêm tự trách. Tuyết Kha - Ông nhìn xói nàng, hết sức cố chấp - Ba muốn con cùng anh ta chấm dứt lai vãng!

- Không! - Tuyết Kha ngắn gọn mà kiên định, nàng nhìn trân trân Từ Viễn Hàng. Trong lòng nhanh chóng bốc lên một luồng lửa giận, cha sao có thể bá đạo như vậy, lại vô tình như vậy! ông dựa vào đâu mà nói với nàng “Ba muốn con cùng anh ta cắt đứt lai vãng”? Chỉ bởi vì ông là cha, chỉ bởi vì ông không thích chàng? Hay là bởi vì Diệp Cương từng là “tình địch” của ông? Phải, từ “tình địch” biến thành bạn trai của con gái, cái đó khiến ông khó mà chịu đựng nổi! Đây là cha, ông chỉ là không kham nổi thứ khó chịu đựng đó!

- Con nhất định phải cắt đứt lai vãng với anh ta! - Từ Viễn Hàng lại nói, trong tiếng nói đã mang ý mệnh lệnh rõ rệt.

- Không, không, tuyệt đối không.

- Con bị ma quỷ làm mê lú rồi! - Từ Viễn Hàng dùng dùng đứng lên, đi loạn xạ khắp nhà, giọng nói đã hết sức không ổn định - Con biết, Diệp Cương không phải là nhân vật trong mộng tưởng của con. Anh ta coi đời là trò trẻ con, đùa bỡn với tình cảm. Chuyện yêu đương của anh ta và con, vĩnh viễn sẽ không có kết quả!

- Chúng ta lại quay lại vấn đề cũ rồi - Tuyết Kha chán nản nói - Kết quả mà ba nói tức là hôn nhân!

- Thế thì kết quả mà con nói là cái gì? - Từ Viễn Hàng bực dọc hỏi.

- Con không có cái gọi là kết quả - Nàng trầm giọng nói - Kết hôn hay không đối với con đều không quan hệ, con chỉ cần hai người yêu nhau.

- Nếu có một ngày anh ta không yêu con nữa?

Nàng sưng sờ, ngược mắt nhìn cha:

- Giống như khi ba không yêu má ư? Các vị từng kết hôn, khi ấy ba làm như thế nào?

- Tuyết Kha - Ông tức giận hét - Được, hôm nay tao không có cách nào nói lý lẽ với mày! Chỗ đứng của tao không vững, nói gì mày cũng sẽ không nghe! Mày đi đi! Tao không nói chuyện với mày nữa! Nhưng tao nói cho mày biết... - Ông mạnh mẽ nói - Tao sẽ bằng bất kể giá nào khiến hai đứa chúng mày chia tay! Mày không nghe tao, không quan hệ, tao sẽ tìm Diệp Cương đến nói chuyện!

Tuyết Kha nhướng mi mắt lên, vẻ không tin, nhìn cha.

- Ba sẽ không! - Nàng nói.

- Tao sẽ! - Từ Viễn Hàng kiên định nói - Tao sẽ đòi anh ta rời bỏ mày, tao sẽ nói với anh ta, anh ta đang làm tàn hủy một sinh mệnh tốt đẹp...

- Anh ấy sẽ không nghe ba! - Nàng lại nói.

- Thật ư? Thử xem! Anh ta sẽ nghe tao! - Từ Viễn Hàng nhìn xói vào con gái - Anh ta sẽ nghe tao, bởi vì dưới cái vẻ ngoài kiêu ngạo, anh ta có một trái tim tràn đầy mặc cảm tự ti, can bản không thể đối mặt với hiện thực! Tao sẽ đánh thức cái mặc cảm tự ti của anh ta! Tao sẽ làm vậy!

Tuyết Kha vô cùng kinh ngạc nhìn cha, bỗng toàn thân lạnh giá. Nàng nhận ra một điều, cha có một câu nói có thể là đúng, dưới cái vẻ ngoài kiêu ngạo của Diệp Cương, chàng có một trái tim tự ti. Nàng thấy lạnh từ chỗ sâu nội tâm lạnh ra, lạnh mãi đến xương sống. Nàng nhìn sưng Từ Viễn Hàng. Tại sao? Tại sao phải hận chàng như vậy? Tại sao phải nhìn chàng bằng cách thù hằn như vậy?

Bỗng nhiên, nàng thấy được rằng, mình có thể làm sai, nàng không nên cãi nhau với cha, không nên nói những lời cứng rắn ấy, cái đó chỉ có thể kích thích cha khiến ông càng tức giận chàng. Nàng nên mềm một chút, nàng nên “cầu” cha thông cảm. Nàng chờ người ra mấy giây, sau đó nàng đi lại, nắm lấy tay cha.

- Ba - Tiếng nàng mềm đi, mềm mà tràn đầy khẩn cầu thành thật - Đừng làm như vậy. Xin ba đừng làm như vậy. Mấy năm nay, con tuy không ở bên cạnh ba, nhưng ba vẫn biết, con đối với ba rất sùng bái rất lưu luyến. Lưu luyến đến cả ba kết hôn với Lâm Vũ Nhạn, con cũng không ghen. Ba, Ba đừng làm một việc sẽ khiến ba hối hận. Nếu ba quả thật làm chia rẽ chúng con... - Nàng bỗng nghẹn lại, nước mắt trào ra, nàng xúc động, nghẹn ngào nói - Con sẽ hận ba, hận ba đến chết! Mà, nếu ba quả thật chia rẽ chúng con... sinh mệnh của con, cũng không có ý nghĩa gì nữa! Ba làm, làm được, con tự sát!

- Tuyết Kha - Từ Viễn Hàng kinh hãi kêu lên, bị mấy câu này của nàng làm sợ đến đờ ra - Con đang uy hiếp ba...

- Là uy hiếp, uy hiếp rất nghiêm chỉnh! - Tuyết Kha xách túi xách lên, quay người chạy ra cửa lớn - Nhưng con sẽ nói được làm được! Con nhất định sẽ! - Nàng dùng tay ôm mặt bật khóc chạy ra khỏi cửa lớn nhà họ Từ.

Tối hôm đó, khi nàng và Diệp Cương gặp nhau ở căn nhà ấy, tâm tình nàng vẫn không yên ổn, nàng xem ra nhợt nhạt, mệt mỏi mà tiêu tụy. Đáy mắt nàng còn dấu vết mất ngủ, cằm hóp vào. Đầu mày nàng khể nhú, khi cất nhắc chân tay, đều mang một vẻ buồn rầu và bất lực không nói ra được. Diệp Cương chăm chú nhìn nàng, nhìn nàng rất sâu sắc. Tất cả những buồn bực của nàng đều không tránh khỏi ánh mắt Diệp Cương.

- Chuyện gì thế? Tuyết Khả - Chàng dịu dàng nói - Em có tâm sự?

- Ô! - Nàng khẽ hăm hừ, dựa chéch trong sofa, nhìn Diệp Cương một cái. Đôi mắt Diệp Cương dịu dàng mà tế nhị, mang cái cứng chiều, mang cái thương mến. Quen biết Diệp Cương lâu như vậy, nàng quen thuộc mỗi ánh mắt nhìn của chàng, bất luận lúc nào, trong mắt chàng vẫn mang một vẻ lạnh lùng cao ngạo khiến người không đo lường nổi. Dù ở lúc chàng nhiệt tình nhất, chàng cũng có

cái lạnh lùng cao ngạo này. Nhưng, tối nay, chàng rất dịu dàng. Hừ! Lúc chàng dịu dàng như vậy, hà tất đi phá hoại không khí? Nàng bưng ly trà, nhắm thứ trà gói thơm dịu mà thấm tận lòng người, tránh né, nói khẽ một câu - Không có chuyện gì.

Chàng lấy đi ly trà từ tay nàng, dùng hai tay nắm chặt tay nàng. Lại đưa tay lên khẽ phẩy một lọn tóc ngắn trước trán nàng, nâng cằm nàng lên, chàng nhìn mắt nàng rất kỹ càng.

- Em biết không? Tuyết Khả - chàng nói - Mắt em giấu không nổi bí mật. Mỗi lần trong lòng em không vui hoặc buồn bực, đôi mắt to của em biến thành mờ mịt, mà tròng mắt rất đen rất đen của em liền biến thành màu xám. Hiện giờ, mắt em ở trong tình huống như vậy. Nói cho anh biết, cái gì đang quấy nhiễu em? Là anh chàng Bảy bốn bảy ư?

Phải, bảy bốn bảy cũng là vấn đề. Bảy bốn bảy vẫn khiến nàng có nỗi đau ngấm và mặc cảm phạm tội. Bảy bốn bảy vẫn khiến nàng trong lòng đau khổ mà thắc thỏm không yên.

- Không hoàn toàn là Bảy bốn bảy - Chàng thấp giọng nói - Em còn có vấn đề khác - Chàng lại đang xuyên vượt ý nghĩ của nàng, thứ sức xuyên vượt ấy khiến nàng vừa kinh lạ vừa chấn động. Chưa hề có người có thể nhìn thấu nàng như chàng! - Tại sao không nói? Là... - Chàng do dự thốt ra - Là anh khiến em chịu oan ức phải không?

Nàng giật nảy người ngược mắt nhìn chàng, ánh mắt sâu thẳm của chàng sâu sắc biết bao! Mỗi cái nhìn đăm đăm của chàng đều khiến nàng tim đập mạnh, động tâm, chua xót. Thứ ánh mắt ấy không được phép nhìn người con gái khác. Nếu chàng có một ngày biến tâm, nàng cũng chỉ có một con đường có thể đi. Nàng nghĩ mãi nghĩ mãi, mắt đã ươn ướt, lông mi cũng đã ướt. Phải, không cần chàng bảo đảm, không cần chàng hứa hẹn, không cần chàng gánh trách nhiệm, không cần chàng có hợp đồng, không cần tất cả mọi cái thế tục... không cần gì hết, chỉ cần chàng yêu nàng! Nhưng, chính giống như lời má nói, trong cái “yêu” chẳng lẽ không bao hàm hứa hẹn, gánh trách nhiệm bảo đảm ư? Nàng chăm chú nhìn đôi mắt sâu thẳm của chàng, nói không ra lời, chỉ là ngây người tha thiết chăm chú nhìn chàng.

Cái nhìn đăm đăm mang nước mắt đỏ khiến chàng chấn động mà bất an.

- Tuyệt Kha - Chàng khẽ gọi - Chuyện gì thế? Chuyện gì thế? Nói cho anh biết! Xin em nói cho anh biết - Chàng hôn ngón tay lạnh giá của nàng, hôn má lạnh giá của nàng, hôn môi lạnh giá của nàng.
- Em sao toàn thân lạnh ngắt thế? - Chàng hỏi - Em lạnh ư? Anh lấy chiếc áo len khoác cho em.

Nàng kéo chàng lại:

- Đừng đi - Nàng khàn giọng nói - Em không lạnh.
- Em lạnh - Chàng nói - Nếu thân thể em không lạnh, thì tâm hồn em rất lạnh.

- Anh nhìn thấu người đến thế kia ư? - Nàng nói - Thế thì anh nhất định nhìn thấu chuyện mà em buồn bực!

- Không. Anh nhìn không thấu! Chỉ đoán được ra... dù sao, có liên quan đến anh phải không?

- Vâng, có liên quan đến anh - Nàng nghĩ một chút - Nhưng, em không muốn anh phiền lòng, em cũng không muốn anh dây vào, cho nên anh bất tất hỏi thêm nữa.

Chàng chăm chú nhìn nàng:

- Là mẹ em hay là cha em? - Chàng bỗng hỏi - Các vị phản đối việc em lai vãng với anh ư? Bởi vì anh là một người không chịu trách nhiệm, cầm hận hôn nhân? Ở bên anh, tương lai của em sẽ biến thành trống rỗng mà nguy hiểm, vốn dĩ, anh là một người trống rỗng mà nguy hiểm. Phải thế không? Các vị phản đối ư? Các vị trách móc em ư? Các vị muốn ngăn cản em sa vào cạm bẫy, sợ em vĩnh viễn không vươn mình lên được ư?

Nàng nhanh chóng nhìn chàng, nhướn mi mắt lên, lòng đầy kinh ngạc.

- Anh... - Nàng ấp úng nói, toàn thân mềm yếu mà kiệt sức - Anh cái gì cũng đoán ra được!

Chàng nhìn sững nàng một lát. Đột nhiên, chàng đứng lên, một mình đi đến bên cửa sổ nhìn ra xa. Chàng đốt một điếu thuốc, bắt đầu nhả khói, dùng tay chống kính cửa sổ hạ xuống, chàng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Trong sắc đêm, đèn lửa muôn nhà của thành phố

Đài Bắc đang lấp lánh. Chàng đứng như vậy, nhìn đèn lửa muôn nhà, hút thuốc, lặng lẽ không nói.

Nàng chăm chú nhìn bóng lưng chàng, có phần lo sợ, có phần đau khổ, có phần hoang mang chăm chú nhìn bóng lưng chàng, trong lòng điên cuồng nghĩ: yêu là gì? Yêu là gì? Yêu rồi cuộc là gì? Một câu hứa hẹn quả thực đáng sợ đến thế ư? Một câu bảo đảm quả thực đáng sợ đến thế ư? Dù cho “hứa hẹn sống chết với nhau” cũng không chịu có câu thề ư? Vấn đề mẹ nhắc bắt đầu xao động trong lòng nàng. Dù cho “hứa hẹn sống chết với nhau” cũng không cam tâm bị buộc chặt ư? Anh quả thật yêu tôi ư? Anh quả thật hiểu được chữ “yêu” ư? Bỗng nhiên, nàng hoang mang nhớ lại, Bảy bốn bảy cái hôn biểu lộ ý “yêu” đối với nàng, tự trách không nên bủn xỉn nói câu “tôi yêu cô. Nhưng, Diệp Cương đã nói chữ “yêu” với nàng chưa? Chàng đã thừa nhận yêu nàng chưa? Chàng đã nói “yêu” nàng chưa?

Nàng toàn thân lạnh run.

Chàng vẫn đứng đấy, ra sức hút thuốc lá. Nàng cũng ra sức nhìn chăm chú bóng lưng chàng. Thế nào? Nàng vẫn không sao thoát khỏi ảnh hưởng cha mẹ mang đến cho nàng. Dù rằng nàng ở trước mặt cha mẹ cứng rắn mà kiên quyết, giờ này phút này, lại mềm yếu đến một chút niềm tin cũng không có. Chàng yêu nàng ư? Chàng cần nàng ư? Quả thật yêu nàng ư? Quả thật cần nàng ư?

Bỗng nhiên, nàng ngồi không ổn nữa, từ trong sofa nhảy lên, nàng chạy về phía chàng, không nghĩ gì hết, ôm lấy lưng chàng từ phía sau, dán má lên lưng chàng, nàng run rẩy khê kêu:

- Diệp Cương, anh rồi cuộc có cần em không? Cho em một câu, để em có thể trả lời lại cha mẹ em!

Chàng toàn thân đều cứng đờ. Sống lưng ưỡn thẳng, chàng đứng đấy không hề động đậy. Tim nàng trĩu xuống, trĩu xuống, trĩu mãi xuống... không ngừng không ngớt trĩu mãi xuống. Chàng là ai? Diệp Cương? Một cái tên? Một người đàn ông dám yêu mà không muốn bị buộc chặt? Tim nàng tiếp tục trĩu xuống, tiếp tục trĩu xuống. Trả lời em đi, Diệp Cương! Đừng im lặng như vậy, Diệp Cương!

Bỗng nhiên, Diệp Cương quay người lại, đẩy nàng ra, chàng đi thẳng đến bên bàn dụi tắt đầu mẩu thuốc. Sau đó, chàng ngẩng đầu

lên, nhìn chòng chọc nàng, đôi mắt của chàng biến thành dữ dội biết bao, lạnh lẽo biết bao, u ám biết bao, tất cả những cái đầm thắm ngọt ngào, tế nhị, dịu dàng... toàn thể đều biến mất.

- Thì ra, cô cũng giống như tất cả các cô gái khác? - Chàng nói rất gấp mà sắc bén - Cô và họ đều giống nhau! Nếu tôi biểu thị tình cảm với cô, cô liền muốn tóm bắt lấy tôi! Cô đòi tôi cho cha mẹ cô một câu, cho họ câu gì? - Chàng nâng cao tiếng nói, nộ khí vọt lên khoe mắt chàng - Tôi một đời không trao đổi gì với bất cứ người nào! Tôi không lừa dối cô! Tôi không thể cho cha mẹ cô bất cứ lời nào! Giả sử cô muốn làm một cô con gái ngoan, về bên cha mẹ cô đi! Về bên Bảy bốn bảy đi! Tôi sớm đã nói với cô, tôi sẽ không vì cái tình yêu mắc dịch này mà đem mình nhốt vào trong lồng! Dù cho vì cô, tôi cũng sẽ không! Tôi cho rằng cô không giống với mọi người. Tôi cho rằng cô và tôi là người cùng một loại. Tôi cho rằng cô thoát tục mà vượt lên thường tình. Kết quả, cái mà cô cần vẫn là cái mà người thông thường cần: "hôn nhân, bảo đảm, lời hứa, và một người đàn ông bị cô xỏ mũi!" - Chàng lắc đầu nặng nề, tiếng nói vẻ mặt đều gay gắt - Không! Tuyệt Kha! Tôi hiểu rồi! Tôi nhận rõ cô rồi! Tôi yêu không nổi cô!

Nàng lật đặt lùi lại phía sau, lật đặt ngẩng đầu nhìn chàng, lật đặt lùi đến bên cửa. Người nàng dựa sát vào cửa, mắt mở rất to rất to Há miệng, nàng muốn nói gì, lại thốt không ra tiếng. Diệp Cương trước mắt nàng, bỗng biến thành xa lạ biết bao, xa xăm biết bao... Nàng không sao cưỡng lại nổi ý nghĩ của mình, nàng không biết mình có phải là lầm hay không? Nhưng, chỗ sâu trong nội tâm nàng lại linh hội được sắc bén biết bao mùi vị của "bị thương tổn". Yêu là gì? Yêu rốt cuộc là gì? Nàng không hiểu, nàng hoàn toàn không hiểu! Nàng cũng không có sức để nghĩ, để nghiên cứu, nàng bị giày vò càng lúc càng mạnh, càng lúc càng thêm nặng bởi cảm giác "bị thương tổn". Nàng bị nỗi đau đớn giống như gào gan xé ruột chinh phục. Há miệng, nàng chỉ là không ngừng hít hơi. Lát sau, nàng mới "loáng thoáng" nghe thấy một tiếng nói, "đường nhu" là phát từ trong miệng nàng:

- Anh không cần tôi, anh trước nay không cần tôi. Ba má nói đúng, anh đối với tôi chỉ là gặp dịp thì vui chơi! Anh không yêu tôi,

anh không dám yêu tôi, bởi vì bản thân yêu là trách nhiệm! Tôi cũng đã hiểu, tôi cũng đã hiểu...

- Phải! - Chàng rống to, bóp thịt cùng mặt vắn vẹo đi, ánh mắt càng thêm ghê rợn, lông mày xoắn lại một cách đáng sợ, toàn thể bộ mặt đều dữ tợn - Tôi là ma quỷ! Tôi là ma quỷ chuyên môn đùa rỡ với tình cảm! Cô đã hiểu! Cô đã hiểu cô hãy chạy cho nhanh! - Chàng tiến đến sát nàng, đôi mắt dữ tợn ấy phóng lớn trước mắt nàng giống như cảnh đặc tả điện ảnh - Cô đứng đấy! Tôi chỉ là gặp dịp thì vui chơi! Yêu được lâu, tức là trò diễn được lâu. Trong cái yêu của tôi không có trách nhiệm! Cô đòi tình yêu chịu trách nhiệm, đi tìm anh chàng hát dân ca của cô! Đi đi! Đi đi! Đi đi! Cô đừng ở trước mặt tôi giày vò tôi! Cô đi đi! Đi cho nhanh!

Cả người nàng giống như tờ giấy dán lên cửa, nàng đã lùi đến không thể lùi thêm nữa. Ngắc đầu, nàng tiếp tục mở to mắt nhìn trân trân chàng, trong lòng cực kỳ đau khổ. Đây là kết thúc ư? Đây là kết thúc ư? Đây là kết thúc ư? Nàng chịu không nổi cái đó. Hoặc giả, nàng chưa từng có được chàng, nhưng nàng lại chịu đựng không nổi cái “mất” đó. Bỗng nhiên thấy kiêu ngạo và gang trì đều không còn nữa. Bỗng nhiên, nàng thấy mình nhỏ bé đến giống như một ngọn cỏ nhỏ dưới gót chân chàng. Bỗng nhiên, nàng thấy chỉ cần không “kết thúc”, gì cũng đều nín chịu được, gì cũng đều có thể! Nàng phấn đấu, tốn sức, nhún nhường khuất phục buột miệng ra mấy câu mà chính mình cũng không tin:

- Tôi... tôi sai. Đừng... đừng đuổi tôi đi! Xin anh... đừng tức giận, tôi... tôi không đòi anh chịu trách nhiệm, không đòi... lời hứa, không đòi... không đòi... không đòi... gì hết...

- Cô nói dối! - Chàng hét to, dữ tợn mà hung bạo. Ngay cả sự chịu khuất của nàng cũng không sao khiến chàng hồi phục lại hình người. Chàng lại thành một quái vật, sẽ “bắn tên bừa làm bị thương người”. Tất cả “tên” của chàng đều nhằm bắn vào nàng - Cô có đòi! Gì cô cũng đòi! Cô là ngụy quân tử giả vờ đóng vai thanh cao! Cô giả dối! Cô dung tục! Cô tầm thường! Cô không phải là cô gái trong lòng tôi! Tôi coi khinh cô! Tôi coi khinh cô! Tôi coi khinh cô! - Chàng hét to với nàng.

- Không! Không! Không! - Nàng lắc đầu, ra sức lắc đầu - Diệp Cương - Nàng lắm bầm kêu khế, buồn khổ chìa tay ra - Diệp Cương, Diệp Cương, đừng la ó, tôi... tôi... - Nàng bị cái tự ti của mình làm cho sợ hãi, cổ họng nghẹn lại, thần trí mê mụ, nàng thốt không ra lời.

- Cô đi đi! - Chàng cuồng loạn đẩy người nàng ra, thô bạo mở cửa lớn. Mặt xanh xám, hai mắt trợn tròn, chàng lại rống to vào mặt nàng - Cô tại sao không xéo về chỗ cũ của cô đi!

Nàng dùng hai tay ôm lấy tai, cuối cùng rống lên thành tiếng:

- Anh là thằng điên! Anh là đao phủ! Anh giết chết tất cả tình cảm của tôi! Tôi đi! Tôi đi! Tôi cũng sẽ không trở lại nữa! Tôi cũng không muốn gặp anh nữa! Tôi đi! Tôi đi! Tôi đi!...

Nàng cuối cùng quay người chạy thẳng ra.

CHƯƠNG 12

Khuya.

Tuyết Kha về đến nhà như thế nào, nàng hoàn toàn không nhớ được, chỉ mơ hồ nhớ được một số mảnh sự việc: mình từng đáp xe buýt, từng đi một đoạn đường dài dài, từng đứng sống ở một đầu phố nào đó, không có mục đích đêm đèn đường, từng đứng trước chỗ đường rầy và mặt lộ giao nhau, đưa mắt nhìn xe lửa chạy vút qua... còn đã làm những gì, không biết được. Thời gian và không gian đối với nàng biến thành vô nghĩa... Nhưng sau cùng nàng vẫn về được nhà, về đến ngôi nhà nàng và mẹ nương tựa nhau mà sống.

Bùi Thư Doanh vừa nhìn thấy Tuyết Kha liền sợ đến đờ người ra. Sắc mặt Tuyết Kha trắng nhợt đến giống như tên nàng, trên môi không còn chút sắc máu. Cả người nghiêng ngả lay lắc, giống như một người làm bằng hồ giấy, đang bị gió mạnh thổi ập vào, lúc nào cũng có thể bật, lúc nào cũng có thể đổ. Bà kinh hãi kêu, lao tới, kinh hãi kêu đỡ lấy Tuyết Kha, kinh hãi kêu lên một tràng lời:

- Con làm sao thế, Tuyết Kha. Con đụng xe ư? Con bị thương ư? Ở đâu? Con bị thương ở đâu? - Bà gấp rút sờ cánh tay, bả vai, trán và chân nàng. - Chỉ có mất máu quá nhiều thì mới tạo thành nhợt nhạt đến mức như vậy! Tay bà run rẩy lướt trên toàn thân nàng, tay bà, ấn cái tay dịu dàng đầy mẫu tính lên trái tim vô cùng đau đớn của mình.

- Má - Nàng dịu dàng khẽ gọi - Con nghỉ, con sắp chết mất.

Bùi Thư Doanh càng thêm hoang mang rối trí. Bà vội đưa Tuyết Kha vào phòng ngủ. Tuyết Kha vừa nhìn thấy giường, nàng lập tức ngã xuống giường, mãi đến lúc đó, nàng mới thấy đã suy sụp, suy sụp trong một thứ mệt nhọc gần như tuyệt vọng.

- Con nằm yên, má gọi điện thoại đi mời bác sĩ. - Bùi Thư Doanh kéo chăn bông, đắp cho Tuyết Kha, phát hiện toàn thân nàng đều lạnh ngắt.

Tuyết Kha giơ tay kéo mẹ lại:

- Má, đừng mời bác sĩ. Con không sao cả. - Nàng khẽ nhủ mảy, đang gắng sức, cẩn thận sắp xếp lại các ý nghĩ của mình, nhớ lại sự việc đã xảy ra. - Con quả thật không sao cả, má đừng sợ hãi như vậy. Con nằm một lát sẽ khỏi, con chỉ là... đang trả giá. Con nghĩ, con đang trả giá cho sự trưởng thành. - Nàng bỗng ôm choàng lấy cổ mẹ, ngậm lệ nói - Má, con yêu má.

Lập tức, nước mắt trào ra trong mắt Bùi Thư Doanh, hai chân bà mềm đi, ngồi xuống cạnh giường Tuyết Kha Bà chăm chăm nhìn Tuyết Kha, phát hiện má nàng hơi khô phục một chút sắc máu. Tay nàng, dưới sự che chở của đôi tay đầy mầu tím của bà, cũng dần dần ấm dịu lại. Bà nhìn chằm chằm Tuyết Kha, yếu đuối biết bao lại kiên cường biết bao, đó là con gái bà. Nàng toàn thân đều là mâu thuẫn, tư tưởng mâu thuẫn, tình cảm mâu thuẫn... Nàng đã nói, nàng là thể tổng hợp mâu thuẫn, cái gì cũng mâu thuẫn, ngay cả thông minh và ngu dại cũng đồng thời tồn tại. Đó là con gái bà. Nhưng bây giờ nó đích thực đã bị thương, đã bị thương nặng. Muốn khiến một con người mâu thuẫn bị trọng thương không dễ dàng bởi vì y vẫn có một lá chắn riêng để bảo vệ mình. Là ai khiến nàng bàng hoàng chơi với như vậy? Là ai khiến nàng tuyệt vọng mà tiêu tụy như vậy? Bà dùng tay nắm chặt tay Tuyết Kha, vuốt ve nàng, dịu dàng với nàng. Chỉ mong sao, ở lúc này, “người mẹ” còn có thể có ích một chút!

- Muốn ăn chút gì không? - Bùi Thư Doanh dịu dàng hỏi - Má pha cho con ly sữa nóng, được không?

- Vâng. - Tuyết Kha vâng theo nói, thần trí tỉnh táo được nhiều, ý chí cũng rõ ràng hơn nhiều, chỉ có vết thương trong lòng, vẫn đang rỉ máu.

Bùi Thư Doanh bưng sữa nóng đến. Tuyết Kha ngồi lên, nửa người dựa trên lưng giường, đằng sau chẹn đầy gối, dùng hai tay nắm ly sữa, nàng để hơi nóng tỏa khắp toàn thân. Uống một ngụm sữa, chất lỏng nóng ấm từ cổ họng rót thẳng vào dạ dày, nàng dễ chịu hơn nhiều. Trời, gia đình, đó là ý nghĩa của gia đình. Tuy chỉ có hai

mẹ con, nhưng vẫn tràn đầy ấm áp, vẫn là một bến cảng tránh gió, an toàn.

Nàng chăm chú nhìn ly sữa, nhìn hơi nóng bốc lên. Bùi Thư Doanh chăm chú nhìn nàng, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của nàng. Trong nhà rất tĩnh lặng. Mẹ không gặng hỏi gì, Tuyết Kha thấy mẹ quả thật rất hiểu người. Sức hiểu người ấy, trong lòng nàng bỗng co thắt lại, vụt nhớ lại cảnh ở nhà Diệp Cương.

Cảnh ấy rốt cuộc biểu hiện cho cái gì? Nàng đau lòng hồi tưởng, đau lòng suy nghĩ, đau lòng phân tích, đau lòng cân nhắc về tâm thái của mình lúc ấy. Là một câu nói của nàng phá hủy mọi êm đềm vốn có. Một câu nói? Một yêu cầu của nàng đối với chàng! Hừ, biết rõ chàng không thể chấp nhận bất kỳ yêu cầu nào. Biết rõ chàng kháng cự bất cứ yêu cầu nào. Tại sao còn yêu cầu chàng? Mình không phải rất sáng suốt cởi mở ư? Rất đọt sóng mới ư? Đi ở mũi nhọn thời đại ư? Nhưng, nàng đã yêu cầu! Tuy không nói ra thật minh bạch rõ ràng, nhưng trí lực của chàng vượt hơn mọi người một bậc, chàng có thể đọc ra tất cả ý nghĩ của nàng. Cho nên, chàng biết nàng đã bắt đầu “yêu cầu”, sau đó sẽ bắt đầu đi tìm “kết quả”. Cho nên, chàng nổi nóng. Cho nên, chàng đuổi nàng ra khỏi cửa. Cho nên, chàng đành lòng vung đao chém loạn, chấm dứt một cuộc tình. Cho nên, chàng biến thành một người điên bất phân phải trái!

- Má! - Nàng thấp giọng, nghĩ ngợi sâu xa và nói - Trong tình yêu có thể có yêu cầu không?

Bùi Thư Doanh nhú mày, bối rối nhìn nàng.

- Má không hiểu rõ ý con, Tuyết Kha. Yêu cầu cái gì? Yêu cầu một việc đối phương làm không nổi là đòi hỏi khát khệ Yêu cầu một việc đối phương làm được là tự nhiên.

- Yêu cầu một lời hứa thì sao? - Tiếng nàng càng khế.

- Lời hứa không cần yêu cầu. - Bùi Thư Doanh thành thật nói - Lời hứa lời thề đều cùng tồn tại với tình yêu! “Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành”, người xưa nói về tình yêu hay hơn chúng ta bây giờ. Có thứ quyết tâm cùng sống chết với nhau, mới xứng đáng gọi là tình yêu.

Tuyết Kha tha thiết nhìn mẹ, tha thiết muốn nắm được những gì đó.

- Nhưng lời thề sẽ thay đổi! Thế thì, lời thề và lời hứa liền biến thành không chút ý nghĩa!

- Không! - Bùi Thư Doanh trịnh trọng nói - Trước đây, má cũng nghĩ như vậy. Nhưng trải qua một đoạn đời dài, má phát hiện, nó vẫn có ý nghĩa. Thay đổi là việc về sau, lúc đang yêu đương, không ai sẽ hy vọng về sau thay đổi. Hai người đang yêu nhau, chỉ muốn giây giây, phút phút, giờ giờ, ngày ngày, tháng tháng, năm năm ở bên nhau, thế còn chưa đủ, còn hy vọng có thể “kiếp sau lại kết duyên”. Đó là tình yêu! Trong tình yêu lý tính rất ít, bản thân tình yêu có dự vọng chiếm hữu, ai chịu đựng nổi người mình yêu đi với người khác? Tuyết Kha - Bà nhìn thẳng nàng - Con biết tại sao có hôn nhân không? Đó không chỉ là một tờ giấy, đó là hai người đang yêu nhau, thề với nhau muốn suốt đời ở bên nhau. Thề không đủ, còn cần người chứng. Người chứng không đủ, còn cần nghi thức. Nghi thức không đủ, còn cần chứng thư! Má đến nay vẫn không tin rằng, một người đàn ông đích thực đang yêu đương, sẽ không theo đuổi lời thề suốt đời ở bên nhau! Trừ phi... - Bà cắn răng, quyết tâm tàn nhẫn nói ra - Anh ta yêu không đủ! Đang lúc yêu, đã tính xong đường rút lui trước. Đang lúc yêu, đã nghĩ đến lúc biến tâm, lúc “không yêu nữa”... Trời, Tuyết Kha, đang lúc yêu thắm thiết, yêu đến chết đi sống lại, con có nghĩ đến việc ba năm, năm năm, mười năm về sau, con sẽ biến tâm hay không? Con quyết sẽ không nghĩ. Cho nên, hôn nhân, nhìn theo quan điểm thế tục là một thứ trình tự pháp luật, trong ánh mắt người yêu, là một câu thề suốt đời ở bên nhau! Cho nên, hôn nhân tuy nhiều vấn đề như vậy, không thể tin cậy như vậy, vẫn có rất nhiều đôi trai gái thật lòng yêu nhau vẫn thích lao vào.

Tuyết Kha dăm dăm nhìn mẹ, trong lòng xao động. Rất ít khi cùng mẹ trò chuyện sâu mà thành thật như thế này. Rất ít khi nghe mẹ phân tích cặn kẽ thấu suốt như thế này. Lần đầu tiên nàng lĩnh hội được, Bùi Thư Doanh không chỉ là một “Phụ nữ trung niên” ngoài bốn mươi tuổi, cũng là một phụ nữ đích thực hiểu tình cảm, biết được tình cảm!

Tuyết Kha dựa trên gối, nghĩ ngợi sâu xa. Sự “đồng ý” với mẹ, mang lại đau nhức trong chỗ sâu nội tâm. Vết thương ấy đang xé ra, xé ra xé ra... càng xé càng rách, càng xé càng rách, càng xé càng sâu... cuối cùng tim đã nát, nát thành mảnh vụn, nát thành tro bụi. Trước đây chưa hề tin “tim” sẽ “nát”, bây giờ mới biết, nó quả thực đã nát, nát be nát bét, nát đến hết cách cứu chữa. Mẹ nói đúng. Anh ta Diệp Cương, yêu nàng không đủ sâu. Là nàng, nhất tâm tình nguyện yêu anh ta Cho nên, anh ta không có lời hứa, không có quyết tâm “suốt đời ở bên nhau”. Phải, phải, phải, anh ta không yêu nàng, không đích thực yêu nàng. Hoặc giả, anh ta một đời không yêu bất kỳ một người con gái nào, kể cả Lâm Vũ Nhạn, cho nên anh ta để Lâm Vũ Nhạn đi lấy chồng! Nàng dùng tay kéo chăn, xoắn vặn chăn. Hiểu rồi, quả thực hiểu rồi. Anh ta không yêu nàng! Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương, anh ta không từng đích thực yêu nàng. Nàng đau lòng nhắm nháp vết thương của mình, nhưng mỗi lần như thế đau đớn lại càng sâu.

Bùi Thư Doanh đắm đắm nhìn Tuyết Kha, biết nàng đang chữa chạy vết thương. Sắc mặt nàng xanh trắng không định, mà ánh mắt hoang mang như đánh mất cái gì. Bùi Thư Doanh biết, vết thương ấy cần thời gian để lành lại, mình không có năng lực làm nổi. Bà nuốt nước mắt cúi người xuống, khe hôn gò má nhợt nhạt của Tuyết Kha, lấy đi ly sữa rỗng trong tay nàng, bà nói:

- Ngủ một giấc đi, Tuyết Kha. Ngày mai tỉnh dậy, con sẽ thấy dễ chịu hơn một chút. Dù sao, đời một người, đều sẽ trải qua một số việc. Nhưng việc ấy, dù lúc bấy giờ nghiêm trọng đến thế nào, rốt lại sẽ biến thành quá khứ.

Ngọn đèn đêm qua. Nàng nghĩ. Một ngọn đèn đêm qua trong biển đèn ngàn vạn.

Nàng vuốt phẳng gối, muốn ngủ, dù sao, hôm nay không thể nghĩ gì nữa, dù sao, hôm nay sắp qua... đột nhiên, chuông điện thoại đầu giường reo lên.

Nàng nhìn trân trân máy điện thoại. Mấy giờ rồi? Không biết. Là ai gọi đến? Không biết. Nàng ngược mặt nhìn mẹ. Vì vậy, Bùi Thư Doanh nhắc ông nghe lên.

- Ai đấy? - Bùi Thư Doanh hỏi, nhìn đồng hồ tay, một giờ hai mươi lăm phút sáng.

- Tôi là Diệp Cương. Tôi muốn nói chuyện với Tuyết Kha!

Quả nhiên là anh ta! Trong trò chơi tình yêu, điện thoại vẫn cứ đóng một vai trò. Bà ngược mắt nhìn Tuyết Kha Tuyết Kha mặt đầy buồn khổ, mắt đầy mê lẫn, thâm tâm yếu đuối và chơi vơi. Nàng nhìn mẹ tựa như van lơn, biết là chàng gọi đến, không biết có nên nghe không, không biết có cần nghe không, không biết chàng tại sao phải gọi đến? Không biết, không biết, không biết, không biết gì hết!

Bùi Thư Doanh tha thiết nhìn Tuyết Kha, lại nói vào ống nghe.

- Xin lỗi - Bà lãnh đạm mà ôn hòa nói - Tôi là mẹ nó, nó đã ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy gọi lại!

Bà toan cắt điện thoại, đôi phương lập tức cấp thiết tiếp nói:

- Không, cô ấy chưa ngủ. Cửa sổ của cô ấy còn sáng ánh đèn, cô ấy chưa ngủ. Thưa bác, xin chuyển lời giùm với cô ấy, cháu trong vòng ba phút sẽ đến gặp cô ấy!

“Cách” một tiếng, điện thoại cắt. Bùi Thư Doanh kinh ngạc nắm ống nghe, kinh ngạc quay đầu nhìn Tuyết Kha, kinh ngạc nói:

- Anh ta nói trong vòng ba phút sẽ đến. Thế là thế nào? Anh ta biết con chưa ngủ, anh ta nhìn thấy đèn sáng...

Trời đất, chàng ở dưới lầu, chàng lại từ dưới lầu gọi lên. Hà tất làm thế? Việc gì phải thế? Việc gì phải thế? Đã đuổi nàng ra khỏi cửa rồi, đã rống lên với nàng rồi, đã nói ra những lời tàn nhẫn nhất rồi, hà tất còn gặp nữa. Việc gì phải gặp nữa. Nàng dùng hai tay ôm lấy đầu, đầu nàng lại choáng váng, lại đau nhức. Trái tim đã nát thành tro cũng sẽ đau, mỗi một hạt tro đều đau, ngàn ngàn vạn vạn thứ khổ sở, ngàn ngàn vạn vạn ý hận... Chuông cửa reo gấp, nàng buột miệng vội kêu:

- Không gặp anh ta, con thề không gặp anh ta!

Bùi Thư Doanh vội vàng ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng lại, lại xuyên qua phòng khách, ra mở cửa lớn.

Diệp Cương đứng thẳng ngoài cửa. Đó là lần đầu tiên Bùi Thư Doanh nhìn thấy người đàn ông này: thân hình cao, tóc đen rậm, một đôi mắt sâu thẳm, sắc bén, đôi mắt ấy thành trọng điểm của toàn thân chàng, đôi mắt ấy không phải là biển, không phải là rừng,

không phải là đêm, không phải là mặt trời mọc... Tuyết Kha đã lầm. Đôi mắt là lửa, người ấy cũng là lửa, một vầng lửa đang cháy, mang tất cả đặc chất của lửa: sáng rực, nóng bỏng, mạnh mẽ, mà còn có sức phá hủy.

- Thưa bác - Diệp Cương mở miệng, tiếng nói kiên quyết mà khàn khàn - Cháu đến thăm Tuyết Kha.

- Nó đã ngủ rồi...

Chàng đẩy cửa phòng, len vào trong nhà, quay người lại đóng cửa phòng. Chàng chăm chú nhìn Bùi Thư Doanh, thấp giọng nói:

- Tha thứ cho cháu thiếu lễ độ, tha thứ cho cháu đêm khuya đến thăm, tha thứ cho cháu không mang lại cho bác một ấn tượng tốt. Cháu bây giờ muốn gặp Tuyết Kha, không gặp cô ấy, cháu sẽ không đi.

Bùi Thư Doanh vừa kinh lạ vừa ngạc nhiên. Nhưng trong chớp mắt này, bà hiểu tại sao Tuyết Kha lại mê người đàn ông này. Anh ta kiên định, quật cường, vững vàng đứng giống như một trái núi thép. Mà mắt anh ta, trời đất, trong đôi mắt đó đầy lửa cháy rực. Anh ta là lửa, có thể đốt cháy bất cứ cái gì, có thể phá hủy bất cứ cái gì. Bà đúng là có phần sợ anh ta. Lùi lại đằng sau một bước, bà gắng gượng, phần đầu nói:

- Nó... không muốn gặp anh!

Chàng ngược mắt lên, nhìn cửa phòng Tuyết Kha. Bùi Thư Doanh theo bản năng ngăn trước cửa, nói gấp gáp:

- Không được, anh không được vào! Nó vừa mới khá được một chút, lúc nó về nhà, đúng là giống như người chết...

- Cháu biết - chàng ngắn gọn nói - Cháu theo cô ấy, đi hết già nửa thành phố Đài Bắc. - Hả? - Bùi Thư Doanh sửng sốt, bà không biết Tuyết Kha từng đi qua già nửa thành phố Đài Bắc.

Đúng lúc bà đang sửng sốt, “soạt” một tiếng, cửa phòng mở. Tuyết Kha, người “thề rằng không gặp anh ta”, đang vịn khuôn cửa đứng. Nàng mặc quần áo trắng, nghiêng ngả lảo đảo đứng tựa hồ dùng đầu ngón tay gạt một cái, là sẽ ngã xuống. Mắt nàng mở rất to, tóc rối loạn rủ xuống trước ngực. Nàng nhìn Diệp Cương, hai mắt thẳng đơ, không hề chớp.

- Anh đến làm gì? - Nàng hỏi.

Chàng vừa nhìn thấy nàng, giống như bị truyền nhiễm, sắc màu trên mặt lập tức mất hết. Chàng cũng nhột nhạt như nàng, nhìn chằm chằm nàng, tiến về phía trước hai bước. Bùi Thư Doanh lùi lại, bà hồi hộp mà hoang mang lùi lại ra xa. Bà không biết hai đứa trẻ này đang làm gì, không biết rốt cuộc chúng đang chơi thứ trò chơi gì? Bà hoảng loạn thật sự. Anh chàng Diệp Cương này không đơn thuần. Anh chàng Diệp Cương này không thể dùng thước đo đạo đức để đo lường là người tốt hay xấu. Anh chàng Diệp Cương này là kỳ quái là khó hiểu. Nhưng trong tấm lòng làm mẹ của bà, có một thứ mềm yếu nào đó đang xao động. Anh chàng Diệp Cương này, đúng là mê người.

- Tuyết Kha, - Diệp Cương mở miệng, chàng chìa tay ra tựa hồ muốn đỡ nàng, bởi vì Tuyết Kha liêu xiêu chực đổ. Bả vai Tuyết Kha cũng theo bản năng, kháng cự, lay động một cái, chàng lập tức rút tay về, buông thõng bên người. - Anh đến xin lỗi, anh đã điên anh không biết mình nói những gì - Chàng rất khó khăn nói, hình như một đời chàng chưa từng nói hai chữ “xin lỗi”.

- Anh bắt tất! - Nàng ngẩn ngơ nói.

- Thế thì anh đến nói với em một câu! - Anh càng khó khăn nói sắc mặt càng trắng nhợt, trong tiếng nói xen lẫn đau khổ.

- Câu gì?

- Anh cần em. - Chàng chật vật, buồn khổ nhả ra ba chữ đó, giống như người làm xiếc từ trong miệng nhả ba cây đinh sắt, mỗi cây đinh sắt có thể đều nhuộm vết máu trong cơ thể chàng.

Đầu nàng hơi nghiêng đi, dựa trên cửa. ánh mắt nàng không rời mặt chàng. Nàng không nói, đáy mắt lấp lánh nghi ngờ, hoang mang và không tin cậy.

- Anh cần em. - Chàng nhắc lại lần nữa. - Anh một đời chưa từng cần một người nào mạnh mẽ như thế. Cái đó đối với anh là một việc quá đau khổ, một việc anh không muốn thừa nhận, nó trái với tất cả mọi nguyên tắc của anh. Trời, Tuyết Kha, Anh không muốn làm tổn thương em! Nếu anh không có cách nào dùng phương thức của anh yêu em, thế thì, chỉ có thể dùng phương thức của em yêu em! - Chàng ngừng một chút, hít vào ngụm hơi lớn, tựa hồ dùng sức

mạnh toàn thân đè nén một thứ đau khổ nào đó trong lòng. - em muốn anh làm thế nào, anh sẽ làm như vậy, chỉ cần không xảy ra việc như đêm nay nữa! Tuyết Kha! em không nên lọt vào trong cuộc đời của anh! Nhưng, em đã lọt vào, mà anh... Chàng nhíu mày - Anh đã đầu hàng! Tuyết Kha, anh đã đầu hàng.

Nàng lập tức lao tới chàng. Chàng giang cánh tay ra để cả người nàng đều lọt vào trong vòng tay chàng. Đầu chàng vùi trong tóc nàng, lần lượt hôn tóc nàng, hôn tai nàng, miệng lầm bầm, mê mụ khẽ nói:

- Từ nay về sau không được hứng gió lạnh ở Thiên Kiều, không được đến đường rày dẫm lên tà-vệ, không được lắc lư lão đảo chậm rề rề trên đường phố xe chạy như bay... em làm anh sợ chết khiếp, em làm anh sợ chết khiếp!

Tuyết Kha nép sát vào chàng, cánh tay quàng lấy lưng chàng, mặt dán lên bả vai chàng, nước mắt điên cuồng trào ra, thấm ướt áo của chàng.

Bùi Thư Doanh khịt khịt mũi, dùng tay chùi ngấn nước mắt. Đồ ngốc! Bà mắng mình, có gì mà phải khóc nhỉ? Chàng trai “ôm chủ nghĩa độc thân” ấy sụp rồi, đầu hàng rồi. Tình yêu, lại một lần chứng minh lý luận chỉ là lý luận, khi anh yêu, anh chỉ muốn mãi mãi lâu bền!

Thật vậy ư? Bà lại ngược mắt lên, nhìn sâu Diệp Cương, trong lòng vụt dâng lên cơn nghi hoặc. Diệp Cương xoắn tít lông mày, giữa hai đường lông mày dựng lên mấy vệt hằn sâu, mắt chàng buồn khổ nhắm chặt, đau khổ và bất lực dường như viết rõ ở đầu mày cuối mắt và trước trán. Thế nào! Thừa nhận tình yêu của mình lại đau khổ như thế ư? Bất lực như thế ư? Gắng gượng như thế ư? Bà kinh ngạc nhìn chàng, hết sức hoang mang. Chàng quả thực đang kháng cự mạnh mẽ cái gì!

Bùi Thư Doanh lặng lẽ lui ra, cảm thấy một đám mây đen dày và nặng, đang từ ngoài cửa sổ bay vào nhà, u ám im lìm lặng lẽ chụp xuống toàn thể gian phòng.

CHƯƠNG 13

Tuyết Kha trong vòng nửa tháng, gầy chắt năm ký. Sự gầy sút nhanh chóng ấy, nguyên nhân vẫn là ở Diệp Cương.

Họ đã giảng hòa, họ tiếp tục lai vãng, tiếp tục gặp mặt. Nhưng có cái gì đó không bình thường được nữa. Giữa họ, mất đi cái ngọt ngào và hài hòa ngày trước, mỗi lần gặp đều giống như dây đàn căng, tràn lan một lớp căng thẳng vô hình. Thứ không khí này quái dị, không bình thường, tràn đầy cảm giác đè nén.

Diệp Cương dường như càng yêu nàng. Chàng thận trọng chăm sóc từng ly từng tí đối với nàng, cũng đột phát đến những cơn cuồng nhiệt ôm nhau, hôn, hoặc ngậy người say mê chăm chú nhìn nàng lâu lâu. Chàng chưa hề vượt qua cửa ải cuối cùng của đạo đức và lễ giáo. Chàng vẫn cứ trong giờ phút quan trọng đề những phương án như “bơi sông xe”, “ngắm biển đèn”, “xem mặt trời mọc”, mà vứt bỏ hết những khát khao chăn gối. Từ điểm này, Tuyết Kha biết trong cái chủ nghĩa độc thân còn đợt sóng mới hơn cả đợt sóng mới của chàng, vẫn chôn sâu quan niệm “lễ giáo”. Hoặc giả, quan niệm này không tồn tại cho bạn gái trước đây của chàng, mà chỉ tồn tại cho Tuyết Kha Không, còn cả... Lâm Vũ Nhạn. Nàng nhớ được Diệp Cương từng nhắc đến, Vũ Nhạn cũng không phải là cô gái có thể thoát khỏi truyền thống và lễ giáo.

Từ khi trải qua lần cãi cọ đó, trải qua chặng đường phấn đấu nội tâm dài dặc đó, trải qua các thứ khuyến nhủ của cha mẹ, Tuyết Kha đầu tiên có sự nhận thức nào đó đối với bản thân mình. Nàng biết nàng là một người bàn việc binh ngoài miệng. Bề ngoài, nàng là đợt sóng mới, nàng tiên tiến, nàng không bận tâm đến lễ giáo nhưng

sự thực, nàng vẫn bận tâm. Bởi vì, cuối cùng, nàng phát hiện cái bao gồm trong bản thân tình yêu, thậm chí có “lẽ giáo” ở trong.

Nàng không biết Diệp Cương có thừa nhận điểm này hay không. Nhưng từ sau khi cãi nhau, Diệp Cương biến thành tuyệt đối không nhắc đến việc đó nữa. Chàng không nhắc đến, Tuyết Kha đương nhiên cũng tránh nhắc đến, nàng cũng không muốn sự kiện lần trước diễn lại. Hai người họ đều biến thành rất cẩn thận. Hai người thường dò thăm ý nguyện của đối phương. Hai người nói chuyện đều trải qua suy xét... Cũng thường thường hai người đều sa vào một thứ im lặng chơ vơ chơi với nào đó. Mỗi lúc như vậy, Tuyết Kha đều thấy mình giống như một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi giữa biển lớn mênh mang, mà còn là biển lớn trong đêm đen, giờ tay không nhìn rõ năm ngón, bốn mặt là bóng tối không bờ không bến. Nàng trôi mãi trôi mãi... mà không biết trôi tới phương nào.

Vẫn nhớ được cái đêm hôm giảng hòa, Diệp Cương đã nói “anh đầu hàng rồi”. Sau đó Tuyết Kha từng suy nghĩ sâu về ý vị “bị đánh bại” trong hai chữ “đầu hàng”. Diệp Cương coi việc đó là một cuộc chiến tranh, chàng chỉ là bất đắc dĩ nhận thua mà thôi. Tình cảm này khiến Tuyết Kha thấy rất khổ tâm. Nàng không muốn chiến tranh với chàng. Nàng không muốn chàng “đầu hàng”. Nàng muốn chàng hiểu cái mà nàng hiểu. Nàng muốn sự “công minh” và thỏa thuận ngầm giữa hai người. Nhưng không thể bàn đến cái gì được nữa. Khi họ ở bên nhau, không bàn về tương lai, không bàn về kế hoạch, không bàn về quan niệm tình yêu và quan niệm hôn nhân. Họ vì yêu đương mà yêu đương, vì tụ họp với nhau mà gặp mặt. Bỗng nhiên Tuyết Kha cảm thấy tất cả đều rất trống rỗng, tất cả đều rất hư ảo. Diệp Cương không thay đổi. Chàng vẫn bài xích hôn nhân, vẫn bài xích lời thề “mãi mãi lâu bền”. Chàng vẫn là chàng cao sâu khôn lường. Chàng vẫn là chàng mà nàng không hiểu nổi.

Nàng nhanh chóng gây mòn tiêu tụy đi. Bùi Thư Doanh nhìn thấy mà không biết làm thế nào. Từ sau khi bà gặp Diệp Cương, Bùi

Thư Doanh không cự tuyệt Diệp Cương nữa, bà trái lại, từng an ủi, khuyên giải Tuyết Kha:

- Muốn biến đổi một người quan niệm bất rã sâu chắc rất khó. Diệp Cương đã là người đàn ông gần ba mươi tuổi rồi, rất nhiều quan niệm đã định hình. Con phải cho anh ta thời gian, để anh ta biết được càng yêu sâu là cái gì.

Tuyết Kha im lặng không nói.

Tuyết Kha biến thành trầm mặc, nàng thường thường suốt ngày không nói. Sau khi gây sút mắt nàng đặc biệt to, lấp lánh sáng giống như ngậm lệ, eo lưng nhỏ không đầy một vốc, mà cổ tay nhỏ nhắn lại khiến người “nhìn thấy lung linh”. Thứ biến hóa ấy tuy rất chậm chạp, Diệp Cương lại không phải là không chú ý. Do đó, một hôm chàng đột nhiên ôm nàng vào trong lòng, run rẩy nói:

- Muốn anh làm thế nào? Tuyết Kha, muốn anh làm thế nào?

Nàng lắc đầu, ra sức lắc đầu. Vấn đề là ở đó. Nàng không thể nói muốn chàng làm thế nào, tình yêu không phải là bị động, tình yêu là tích cực, tình yêu không phải là tiêu cực, tình yêu không phải là mang tính phá hoại! Nàng lắc đầu bỏ đi. Nàng không đòi chàng “làm” bất kỳ việc gì. Nàng đang đợi chàng chủ động đứng lên, đối mặt với tình yêu này, đối mặt với Tuyết Kha, đối mặt với tương lai. Phải, đối mặt. Nàng nhớ đến lời Từ Viễn Hàng đã nói:

- Dưới cái vẻ ngoài kiêu ngạo của anh ta, anh ta có một trái tim căn bản không dám đối mặt với hiện thực, tràn đầy mặc cảm tự ti.

Phải, mặc dù đã cãi nhau với cha đến trời long đất lở, kiếm tuốt khỏi vỏ gươm, nàng lại càng lúc càng hiểu được, cha có chỗ đứng đắn. Cái đó khiến nàng cảm thấy nhụt chí, đồng thời với nhụt chí, là một thứ thất vọng ngấm ngấm đối với Diệp Cương. Cái thất vọng ấy gặm mòn tâm linh nàng khiến nàng an không nuốt trôi vào cổ họng và suốt đêm không ngủ.

Thứ tình yêu ấy là một thứ giày vò. Trong trường, nàng còn phải đối mặt với một sự giày vò khác.

Tối hôm ấy, nhà trường đang tiến hành chuẩn bị cho dạ hội tốt nghiệp. “Bảy bốn bảy” năm nay đã tốt nghiệp. A Quang, A Lễ, A Van đều cùng một khóa, đều sắp tốt nghiệp. Các nam sinh đều đã rút thẻ, “Bảy bốn bảy” rút được Lục Quân, A Quang, A Lễ ở Hải Quân, A Van ở Không Quân. Lập tức họ phải đi quân dịch, tụ họp một cuộc rồi sắp mỗi người một ngả. Trong trường, tổng cựu nghênh tân vẫn là cái cảm xúc rất sâu. Nhất là rất nhiều sinh viên năm thứ tư, đang yêu đương với những sinh viên lớp dưới. Thứ tình sâu ly biệt, thường sẽ lan tràn trong toàn thể vườn trường, khắp nơi đều nhìn thấy từng đôi từng cặp, dưới bóng cây, trên thềm nhà, bên cột hành lang anh anh em em ríu rít.

Tối hôm đó, Tuyết Kha giúp dán giấy ghi chỗ ngồi trong lễ đường. Dán xong, nàng một mình ngồi trong lễ đường lớn trống không, nhìn sân khấu sững sờ. Học đại học năm thứ nhất dường như còn là chuyện mới hôm qua, chớp mắt đã sắp vào năm thứ tư đại học. Nàng ngây người ngồi không chú ý có một người đi vào lễ đường, vốn đi lễ đường vẫn nườm nượp các bạn đồng học, đang treo đèn kết hoa, dán lời hoan tống. Tuyết Kha không nhìn những bạn đồng học ra ra vào vào, nhìn lên sân khấu, không hiểu sao, lại nhớ đến cái buổi tối dạ hội nghênh tân ấy, ban nhạc Cụ Long còn chưa đặt xong tên, lại sôi nổi đàn guitar, hát dân ca trên sân khấu, họ hát Hoa lan, hát Bất luận, hát bài “Bài hát nghênh tân” họ tự biên.

Người ấy nhìn thấy nàng, đi thẳng về phía nàng, không nói một tiếng ngồi bên cạnh nàng.

Nàng ngẩng đầu lên. Lập tức tiếp xúc với cặp kính lấp loáng và đôi mắt sáng sau cặp kính. Tim nàng đập mạnh, Đường Vạn Lý, “Bảy bốn bảy”! Lâu lắm không gặp nhau, một số ngày này, anh tránh nàng, nàng cũng tránh anh. Vừa nhìn thấy Đường Vạn Lý, nàng cũng không biết thế là thế nào, mắt đã ướt ươn ướt. Thông qua màn lệ,

nàng phát hiện anh đen xạm hơn một chút, chín chắn hơn một chút. Anh nhìn thẳng nàng, hồi lâu không nói. Sau đó, tay anh bỗng úp trên mu bàn tay nàng.

- Anh ta đối với cô không tốt ư? - Anh hỏi rất nghiêm chỉnh.

- Ai? - Nàng đầu óc chuyển không nổi, không biết anh đang nói gì.

- Đương nhiên là cái người ấy! - Đường Vạn Lý không nói cái tên ấy, cái tên ấy sẽ đâm nhói anh. - Cái gã có chiếc xe hơi ấy.

- à! - Nàng đáp - Không, anh ấy rất tốt, rất tốt - Nàng nói liền hai câu “rất tốt”, dường như cần nhấn mạnh cái gì. Anh nhìn nàng đăm đăm, lập tức nắm chặt lấy tay nàng, nắm đến rất đau rất đau. Có luồng nộ khí vụt lên đầu mày anh, anh buồn bực nói:

- Đừng nói dối! Cô không vui sướng!

- Tôi... - Nàng gắng sức để nói - Vui sướng, rất vui sướng!

- Nói bậy! - Chàng kêu - Lúc cô là bạn gái của tôi, cô suốt ngày cười cợt, vừa thích ăn vừa thích đùa! Tôi có bao giờ cho phép cô gây đến thế này? Tôi có bao giờ cho phép cô từ sáng chí tối buồn bã ủ ê! Anh ta biến cô thành ra thế này? Anh ta sao lại có thể để cô mỗi ngày một gây đi?

Nàng kinh ngạc nhìn anh, thì ra anh vẫn chú ý đến nàng, thì ra anh vẫn không ngừng quan tâm đến nàng. Mắt nàng càng ướt, trong cổ họng nghẹn lại, cuống lưỡi chưa cay Nàng quả thực muốn khóc một hồi, quả thực muốn lao vào lòng anh khóc đã một hồi. Nhưng, không được! Nàng không thể mềm yếu như vậy, không thể vờ vẫn như vậy. Nàng gượng nén nước mắt, trong họng nghẹn nghẹn nói:

- Tôi rất khỏe, đúng thế đấy - Nàng gượng muốn nặn một nụ cười, nhưng cười không nổi - Tôi gây đi một chút, không quan hệ gì.

Hiện nay thịnh hành gầy, phải không vậy? Đừng trách bữa người khác. Tôi ngồi ở đây, có chút cảm thương, chỉ bởi vì các anh sắp ra đi, sắp rời khỏi nhà trường, đi quân dịch.

- Các anh là chỉ ai? - Anh hỏi - Bao gồm cả tôi?

- Ờ - Nàng hàm hồ - Đương nhiên.

- Thề thì - Anh thẳng thắn hỏi - Cô đối với tôi không hoàn toàn quên phải không? Cô còn nhớ đến tôi? Cô còn có một chút nghĩ đến tôi? Cô còn... có một chút yêu tôi? Phải vậy không? Phải vậy không? Ly biệt, vẫn sẽ khiến cô đau khổ, phải vậy không? Phải vậy không?

Nàng nhìn anh, trên khuôn mặt trẻ trung của anh lại tỏa ra ánh sáng và hy vọng. Nàng trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn, cục nghẹn trong cổ họng lại càng lớn thêm.

- Tôi vẫn xem anh như bạn bè tốt nhất - Nàng nói - Là anh không muốn để tâm đến tôi.

- Tôi không dám để tâm đến cô - Anh nói - Tôi sợ hễ để tâm một cái, thì cái gì cũng sẽ để tâm. Tôi phân cắt không ra cái gì nên để tâm, cái gì không nên để tâm. - Anh đưa tay sửa lại sợi tóc rủ xuống của nàng. Anh nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng thô lớn của anh đang ngo nguậy trên cái cổ gầy dài. Anh bỗng cười, trong nét cười có chút chua xót, lại có nhiều tình cảm dịu dàng. - Quả là ngốc! - Anh lẩm bẩm nói - Quả là ngốc.

- Cái gì? - Nàng hoang mang hỏi - Ai ngốc?

- Tôi chứ ai! - Anh nói - Tôi quả thực rất ngốc! Tôi nên để tâm đến cô Chỉ cần tôi để tâm đến cô, cô sẽ không biến thành tiêu tụy như thế này. Tôi chỉ ít có thể dẫn cô đến sạp bán đồ ăn, mỗi ngày cho cô ăn tôm luộc, nuôi cô đến mập thù lù. Tôi có thể hát cho cô nghe. Tôi... - Anh suy nghĩ sâu xa, đáy mắt lóe lên một vệt ánh sáng - Có thể kèm cô bơi. Lại đến mùa bơi rồi, tôi còn nhớ chuyện cô đứng trong

hồ bơi chờ người ra. Cô đứng thẳng ở đấy, thuần trắng như tuyết, trong sáng như ngọc - Anh nhớ lại, căn môi dữ dội, lại nhìn nàng - Cô coi, cô nên lại đi bơi, tắm nắng nhiều một chút, sẽ không khiến cô nhợt nhạt như thế này.

Nàng tha thiết nhìn anh.

- Anh quả thực là tốt - Nàng lầm bầm nói - Tôi sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn nhớ đến anh.

- Đừng nói dường như chúng ta sẽ sinh ly tử biệt ấy! - Anh vẫn cười, ôn hòa nắm lấy tay nàng - Nhận lời tôi đi, sau khi tôi đi quân dịch, viết thư cho tôi, nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện của cô, để chúng ta... - Anh ngừng một chút - Giống như một người bạn thân vậy.

- Được - Nàng nói - Tôi nhất định sẽ viết thư cho anh! Tôi hy vọng chúng ta sẽ giống như bạn thân vậy.

Anh gật gật đầu, lại nhìn nàng. Nhìn mãi nhìn mãi, anh đột nhiên chống trán vào lưng hàng ghế trước, thô giọng nói:

- Mẹ kiếp!

- Làm sao thế? - Nàng hỏi.

- Cô đi đi! - Anh khàn khàn lại nói một cách gấp gáp. - Đi mau đi! Tôi chịu không nổi cảnh này. Trước khi tôi đập tan cái trò diễn ấy, cô đi đi cho mau! Cô còn lại mắt rưng rưng nhìn tôi một giây nữa, tôi sẽ sụp đổ mất! Mẹ kiếp! - Anh đập mạnh tay lên lưng ghế trước mặt, giận dữ nói - Đi đi! cô! Để tôi một mình tinh tâm một cái! Cô đi đi!

Nàng nhìn đầu anh, tóc anh rất dài rất bù, cái áo khoác sinh viên của anh giắt gần bạc rồi, sống lưng anh rất gầy! Trời hời! Một số ngày nay anh lại có thể mập được hay sao? Nàng nghĩ, đau lòng nghĩ, không ngăn nổi, nàng đưa tay ra vuốt ve sống lưng gầy gầy của anh.

Tay nàng vừa đưa ra được một nửa lại dừng lại. Trong lòng có một tiếng nói, đang bực bội kêu:

- Bùi Tuyết Kha! Mà muốn làm cái gì? Mà chỉ cần chạm vào anh ta một cái, anh ta sẽ không buông tha mà ra nữa!

Nàng thu tay về, bật nảy người lên. Lật đật nàng xuyên qua từng dãy ghế dài, chạy ra khỏi lễ đường.

Sau đó, liền mấy ngày, nàng đều không gặp lại anh nữa. Tiếp đó, dạ hội tốt nghiệp đến. Toàn thể ban nhạc Cự Long lên sân khấu, hát mấy bài hát Tiếc Ly Biệt, trong đó có một bài Đường Vạn Lý đơn ca, bạn A Van hát đệm cho anh, bài hát này khiến rất nhiều bạn đồng học rơi nước mắt, kể cả Tuyết Kha.

Thời gian bốn năm đã lặng lẽ trôi qua

Đêm không hết trong vườn trường có bao nhiêu vui sướng

Thời gian sum vầy mấy ai quý tiếc

Khi biệt ly quay đầu lại trống vắng mênh mông

Sai, sai, sai, đều là sai!

Hạnh phúc nên nắm lấy đã để meet

Tuổi xanh nên nắm đã đi qua

Hồi ức nên giữ lấy quả thực quá nhiều

Người đan tay cùng vui khó quên nhất nào mấy ai!

Sai, sai, sai, đều là sai!

...

Tuyết Kha nghe bài hát của anh, nhìn con người anh, nước mắt trào ra, rất nhiều giờ phút trước đây, từng chút từng chút niềm vui trước đây, đều ùa đến với nàng, ùa đến, ùa đến, vây lấy nàng, chìm ngập nàng.

Nàng nhớ đến bài hát “ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ” của anh, nhớ đến bài “Nếu có một ngẫu nhiên” của anh, nhớ đến một bài hát anh hát trong một thời kỳ xa xôi:

Nghe mưa nhỏ đập vào song đập vào cửa

Chúng tôi dưới đèn khê phổ một bài ca

Nếu bạn không biết hạnh phúc là gì

Thì hãy nghe chúng tôi khê hát bài ca này!

...

Nàng ngồi không nổi nữa, nàng không sao nghe anh hát nổi nữa, đứng lên, nàng lặng lẽ rời chỗ, lặng lẽ đi về phía cửa bên, lặng lẽ bỏ đi. Nàng cho rằng, lẽ đường lớn như thế, bạn đồng học nhiều như thế, không người nào sẽ chú ý đến sự rời đi của nàng. Nhưng nàng nghe “phụt” một tiếng, có dây đàn guitar đứt. Nàng vụt quay đầu lại, chỉ thấy anh như không có chuyện gì khê bật guitar, dây đàn đang lóe ánh sáng le lói dưới đèn tụ quang. Anh cúi đầu, lăm lũi đàn, hát. ánh đèn xối trên người anh, một bóng người gầy dài, hiu quạnh.

Nàng rất nhanh rời khỏi lễ đường.

Tháng sáu, Đường Vạn Lý tốt nghiệp.

Tháng tám, anh cùng A Van, A Quang, A Lễ lên đường đến miền Nam, để lại cho nàng một số hòm thư, và một mảnh thư ngắn:

Lúc cô vui sướng, xin hãy quên tôi

Lúc cô đau buồn, xin hãy nhớ tôi

Thế thì, cô sẽ không gây nữa.

Thế là, Đường Vạn Lý đã đi.

CHƯƠNG 14

Tháng tám, khí trời nóng nực đến mức khác thường. Mặt trời suốt ngày hun đốt mặt đất, làm chảy cả đường nhựa. Trong nhà, khắp nơi hơi nằng ngùn ngụt, ngay cả máy lạnh đường như cũng không bõ bèn gì. Con người chỉ cần động một cái là đầy người mồ hôi. Đi đến đâu đều chỉ có một thứ cảm giác: nóng, nóng, nóng.

Tuyết Kha, giống như tên của nàng, là làm bằng tuyết, mặt trời chiếu vào là sẽ chảy ra. Nàng từ nhỏ đã sợ nóng, năm nay dường như càng sợ nóng. Trong kỳ nghỉ hè, phần lớn thời gian nàng đều ở nấu trong nhà, không phải là nhà mình thì là căn hộ độc thân của Diệp Cương.

Tình huống của nàng và Diệp Cương vẫn không được cải thiện. Họ đúng là đang yêu đương, đúng là yêu đến điên cuồng, đất trời nghiêng ngả. Tuyết Kha thường thường thấy được, ngay cả chia tay với chàng mấy tiếng đồng hồ, đều có nỗi khổ “tương tư”. Khi không gặp mặt, cố sống cố chết muốn gặp mặt, gặp mặt rồi, lại sẽ sa vào trong cạm bẫy “thăm dò”, “phán xét” và “chờ đợi”.

Tình cảm của Tuyết Kha là cái hồ lớn, Diệp Cương là nước. Nàng dường như vẫn chờ đợi cái hồ ấy được Diệp Cương rót đầy. Nhưng nàng vẫn thấy rót không đầy, vĩnh viễn rót không đầy. Nếu không phải là dòng nước có vấn đề thì là cái hồ có vấn đề.

Thời kỳ này, Tuyết Kha cũng bắt đầu thư từ với Đường Vạn Lý, chỉ bởi vì bạn đồng học đều nói, nam sinh viên vừa đi quân dịch đều “hiu quạnh đến suýt phát điên lên”. Trong thư của Đường Vạn Lý gửi về, cũng có một câu như vậy: “Hàng ngày việc lớn nhất là “đợi thư”.

Thư từ giữa nàng với Đường Vạn Lý đều rất giản đơn, thuần mang tính chất bạn bè. Thư của Đường Vạn Lý đều ngắn, nhưng thường khiến nàng cười to một hồi:

Tối hôm qua khi tắm rửa, đột nhiên mất điện, cả đại đội hơn trăm người đều chen trong một nhà tắm tắm rửa, tối đen như mực lại chen chúc, kỳ cọ mãi vẫn không biết mình kỳ cọ cho mình hay là kỳ cọ giùm người khác, cái tay sờ lên người cũng không biết có phải là tay mình không.

Tiếng của tôi biến đổi rồi, gần đây biến thành rất có “từ tính”, quả thực muốn hát bài hát cho cô nghe, nguyên nhân của “từ tính”, là hát quân ca và trả lời điểm danh hét to khiến cổ họng nát bấy ra.

Tôi đã là “người đàn ông rất có mùi mẽ” rồi, có tin hay không? Ngày nóng đi tắm. Nóng, nóng, nóng, ba hũ nóng liền, mồ hôi thấm ướt mấy lần quần áo, ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt, chà! Mặc trên người, ngoài ba trượng đều có thể ngửi thấy “mùi mẽ” của tôi.

Hai ngày trước đeo súng, cổ bị dè vẹo đi, mấy ngày nay thành “gà đồng vẹo cổ”, cổ đã mỗi cánh tay lại trầy. Huấn luyện đã ngoại trên bãi đá vụn nóng bỏng lẫn lê bò xoay còn đeo một khẩu súng, khiến khắp người toàn là vết thương, xanh xanh tím tím rất thâm thắm. Thắm, thắm, thắm, liền ba chữ thắm.

Ha! lại cho phép chúng tôi bơi lội! Từ khu doanh trại đến bờ nước là một bãi bùn lầy bị mặt trời chiếu đến nóng bỏng, chúng tôi hơn trăm người, mặc quần tắm, (quần tắm trong quân đội, mọi người nhất loạt như nhau, không ai có cách nào “che giấu” được). Chân trần, đi trên bãi bùn lầy, úi cha cha, bỏng chết đi được! Có người ôm cả chân nhảy, có người ôm bàn chân nhảy, có người nhảy vọt đến cao ba trượng, có người toàn thân ưỡn ẹo... úi cha cha, đặc sắc hết mức, đúng là một cuộc vu hội quần áo tắm disco!

Xem thư của anh, dường như con người anh sống động hiện ngay trước mắt: cặp kính của anh, tay dài chân dài của anh, chuyện

cười của anh, ánh sáng của anh, cái khôi hài của anh và bài hát của anh. Quả không sao quên được anh, quả không thể quên những ngày đầy tiếng cười vui và ánh mặt trời. Có khi, Tuyết Kha thường bỗng sống sờ, nghi ngờ hai con người trong cuộc đời mình, rốt cuộc ai yêu nàng sâu hơn? ý niệm ấy một khi thành hình, nàng buồn bực bắt đầu, trách mắng mình: sao có thể nghi ngờ Diệp Cương? Sao có thể nghi ngờ Diệp Cương?

Quả vậy, Diệp Cương biến thành tể nhị như vậy, dịu dàng như vậy, không thể nghi ngờ chàng, không nên nghi ngờ chàng.

Sau đó, một buổi chiều, áp lực không khí thấp nung nấu đã lâu, đè nén đã lâu, đột nhiên túa ra thành một cơn bão táp khiến người giật mình run sợ.

Hôm đó, nàng ở trong căn hộ của chàng, chàng ôm nàng, hai người rất lâu đều không nói. Sau đó chàng dùng ngón tay gầy gầy lông mi của nàng, đếm kỹ lông mi của nàng, đếm từng sợi một, sau đó kinh ngạc nói:

- Em có biết em có bao nhiêu sợi lông mi không? hơn hai trăm sợi! Trời! Anh thích lông mi của em, mắt em, mũi em, miệng em, tất cả mọi cái của em. Cái thích nhất là đầu óc của em, trong đầu óc đó chứa quá nhiều cái: thông minh, tài trí, thi thư, văn học. Trời, Tuyết Kha, em không phải Squekin.

Squekin, nữ nhân vật chính trong cuốn sách “Cầu Mèo”, cô ta nhất tâm tình nguyện yêu nam nhân vật chính giống như “nô lệ”, không tiếc vì anh ta mà chết. Mà nam nhân vật chính, mãi đến trước khi nàng chết mới biết mình yêu nàng nhiều biết bao. Câu chuyện rất giản đơn, chỉ là, tả tình tả được rất hay rất hay Squekin, đó là nhân vật mà trước đây họ từng nói đến.

- Thế nào? - Nàng gạn hỏi.

- Squekin là nô lệ của nam nhân vật chính, mà em là chủ nhân của anh!

Nàng ngược mắt nhìn anh. Nói được lời ngọt ngào, Diệp Cương. Nói được lời êm tai, Diệp Cương. Nhưng trong tình yêu, không hoàn toàn là lời lẽ êm ngọt!

- Chủ nhân không có quyền lợi nhất trên thế giới - Nàng cười nói - Không, Diệp Cương, anh không phải là nô lệ của em, anh quá mạnh, quá tự do Anh vĩnh viễn sẽ không vì một cuộc tình mà khuất phục, dâng hiến mình! Anh sẽ không.

- Anh đã vì em mà khuất phục! - Chàng gắng gượng nói - Anh sẽ vì em mà dâng hiến mình.

- Dâng hiến như thế nào? - Nàng buột miệng nói - Pha cho em một ly trà, đếm số lông mi của em, nói cho biết anh yêu em nhiều biết bao ư? Dẫn em đi bơi sông xe, ngắm biển đèn, đếm từng chấm đèn sáng, tính xem đời người có bao nhiêu câu chuyện ư? Bàn văn học, bàn thi từ, bàn trống chiều chuông sớm ư? Diệp Cương, anh có biết người Trung Quốc tình yêu toàn là “đàm” ra hay không? Bỏ đi chữ “ngôn” bên cạnh, còn lại cái gì?

- Bỏ đi chữ ngôn bên cạnh, còn lại hai chữ hỏa - Diệp Cương nhú mày, giữa hai đường lông mày lại dựng lên vết hằn sâu, trong giọng nói của chàng cũng có chữ “hỏa”, chàng lại bắt đầu không ổn định, đề mục mà Tuyết Kha tránh né đã lâu lập tức lại sắc bén đâm ngang giữa hai người - Hai chữ hỏa có thể thiêu hủy một thế giới.

- Cho nên, anh chỉ cần chữ “ngôn” là đủ rồi! - Nàng gấp rút nói tiếp, dường như không trải qua suy nghĩ.

Chàng nhanh chóng ngược mắt nhìn nàng. Bỗng nhiên, chàng dùng sức kéo nàng đến trước mặt, ngón tay chàng giống như kim kẹp chặt cánh tay nàng, khiến mặt nàng đối diện với chàng. Chàng quả thật bốc hỏa, chàng nhìn chằm chằm mắt nàng, trầm giọng hỏi:

- Em rút cuộc muốn gì?

Lại là vấn đề cũ! Lại là vấn đề cũ! Lại là vấn đề cũ! Là khí trời quá nóng ư? Nóng đến nỗi người không có năng lực suy nghĩ ư? Là Tuyết Kha quá thế tục ư? Quá không có tính nhân nại ư? Dù sao trong chớp mắt này, Tuyết Kha đã bùng nổ ý nghĩ, khát vọng, oán hận, bất mãn ức chế lâu ngày, đều bùng nổ trong chớp mắt này, bùng nổ trong buổi chiều mùa hè nóng nực này. Nàng cuối cùng la lên, ngay cả mình cũng không tin, thẳng thắn mà sắc bén la lên:

- Em muốn những cái mà tất cả những người bình thường cần! Em thừa nhận, em chỉ là một người bình thường, người bằng xương bằng thịt! Em không phải là nàng tiên dầm trong mây trong mù, ăn giọt móc trên ngọn lá trúc cũng sống được! Em là người! Một người đàn bà. Em nói cho anh biết em muốn gì! Em muốn cùng với người mà em yêu sống chung, tổ chức gia đình, sinh đẻ con cái. Em muốn một người chồng, rất nhiều con, một gia đình đầm ấm êm đềm! Em muốn cùng chồng em bạch đầu giai lão, hưởng thụ lạc thú con cháu đầy nhà. Em muốn đến lúc em già, lúc không còn tinh lực xem mặt trời mọc, biển đèn hoa sóng mù sớm, bên cạnh em có một người, có thể nắm tay em, cùng em ngồi trên ghế xích đu, cùng ôn lại quá khứ hai người có chung. Em nói cho anh biết, đó là cái em muốn! Anh bắt em nói hết ra, em đã nói! Không hổ thẹn nói! Anh có thể coi thường em, anh có thể mắng em dung tục! Em nói cho anh biết, mỗi một người trong một đời đều có mâu thuẫn, mỗi một người trong một đời đều có một quãng thời gian, sẽ say sưa trong cảnh giới hư vô phiêu diêu. Trời! Diệp Cương! - Nàng sôi nổi la lên – Hư vô phiêu diêu không có ý thơ! Hư vô phiêu diêu chỉ là một chữ “không”! Em không biết trong một đời anh đã yêu đương bao nhiêu lần. Em không hề truy cứu quá khứ của anh. Nhưng, trước khi em len vào, trong cuộc đời anh chỉ có một chữ “không”! Anh sớm đã có thể nắm lấy một số cái, một cái tên là “hạnh phúc”, một người đàn bà chỉ thuộc về anh, và một gia đình! Cái gì anh cũng buông hết, cái gì anh cũng không nắm lấy. Bây giờ, em đã đến. Một người sống sò sò đứng trước mặt anh, có hình thể, có xương thịt, không là mây, không là khói, không là mù, không là lau, cũng không là trúc. Là một người! Anh hiểu không? Một người bình thường mà có thực! Em không yêu cầu gì

anh, chỉ hỏi anh một câu, nếu anh quả thực yêu em, có bằng lòng cùng em đang tay sống chung, cùng đi một con đường dài đặc mà vinh cửu? Cùng đối mặt với cuộc đời, hưởng thụ tương lai!

Nàng một hơi kêu đến đây, dừng lại. Mặt nàng đỏ bừng mắt lóa sáng, đầu mũi rịn giọt mồ hôi. Nàng sôi nổi, thẳng thắn, chân thành bức thiết nhìn chàng, quên cả xấu hổ, quên cả tự tôn, quên cả gang trì. Những lời này từ chỗ sâu trong đáy lòng nàng vọt ra, mỗi chữ đều mang tình yêu đích thực và dâng hiến đích thực của nàng.

Chàng đứng đây, có một khoảnh khắc, mắt chàng ướt đầm, trông mắt giống như ngâm trong mù nước, đen lay láy mà ướt đầm đìa, nhìn đến nỗi nàng tim đập mạnh, đầu choáng váng, máu chảy sôi sục... Nhưng, giống như tia chớp vụt qua rồi tắt, đôi mắt đó lập tức biến đổi, lại biến thành giống như đêm hôm cãi nhau, sống lưng thẳng bất giác ưỡn thẳng lên, toàn thân cứng đờ, ánh mắt nghiêm khắc, lạnh lùng, dữ tợn, đầu lông mày xoắn thành một cục, gân xanh trên trán vằn lên, bắp thịt trên mặt vặn vẹo...

Tim nàng lại trĩu mãi xuống. Nàng nhìn thấy bộ mặt ấy đang “biến đổi” trước mặt nàng, không hiểu sao, nàng nhớ đến bộ phim đen trắng chiếu trên truyền hình không lâu trước đây: bác sĩ biến hình. Nam nhân vật chính ấy trong nháy mắt từ lương thiện biến thành dữ tợn, từ quân tử biến thành ác quỷ. Nàng nhìn chàng trân trân, trên trán cũng toát mồ hôi, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, trên sống lưng cũng toát mồ hôi. Nàng có thể cảm thấy chiếc sơ mi lụa mỏng của mình bị mồ hôi thấm ướt dán trên lưng.

- Tuyết Kha - Chàng cuối cùng mở miệng, tiếng nói chậm chậm, lạnh lạnh, mang ý chế nhạo và sỉ nhục - Cô... đang cầu hôn với tôi phải không?

Nàng cảm thấy máu trong toàn thân giống như lập tức bị hút sạch trơn, trái tim sa xuống phía dưới, sa xuống đến một vực sâu không đáy. Nàng biết mình nhất định lại “nhọt nhạt không còn ra

sắc người”. Lại đến rồi! Cái đau đớn buổi tối hôm ấy lại đến. Nàng đứng thẳng, mồ hôi xuôi theo sống lưng chảy xuống. Nàng muốn quay đầu mà đi, tức khắc quay đầu mà đi. Nhưng, nàng lại nghe thấy một tiếng nói vô cùng mềm yếu, từ miệng mình nhỏ nhỏ, yếu yếu, đáng thương nhả ra:

- Anh từng nói, muốn dùng phương thức của tôi để yêu tôi!

- Thế thì, cô đúng là đang cầu hôn với tôi! - Chàng chậm rãi nói
- Cô muốn tôi kết hôn với cô, cùng đi chợ mua thứ ăn, cùng vào nhà bếp, cùng lên giường, chế tạo cuộc sống hợp pháp, sau đó nhìn cô cho con uống sữa, bọc tã lót, nhìn cô đầu tóc rối bù mặt mày nhem nhuốc giữa đồng con cái, bùng nổ chảo gọi tôi cái này sai tôi cái khác... Thứ đời sống ấy tôi nhìn thấy quá nhiều quá nhiều rồi! Xin lỗi, Tuyết Kha! - Chàng cắn chặt môi, bấp thịch bên môi đều co giật. Chàng bỗng cười lên, chế nhạo mà tàn nhẫn cười lên, quá quắt mà chua ngoa cười lên. Chàng vừa cười vừa nói - Ha ha! Tuyết Kha, cô quả thực khiến tôi được ưu ái đậm kinh sợ! Tôi đã nói dùng phương thức của cô để yêu cô, nhưng không biết phương thức của cô chỉ có một thứ này! Thì ra cô đang nóng ruột sợ không lấy được chồng! cô tại sao tóm bắt lấy tôi, không tóm bắt lấy anh chàng “Bảy bốn bảy” đi. Bởi vì tôi đã có cơ sở kinh tế, có nhà, có xe, có sự nghiệp phải không?

Nàng vô cùng kinh ngạc mở to mắt. Sau đó, không nghĩ gì hết, nàng vung tay đánh chàng một cái tát. Cái tát đó đánh vừa giòn vừa chắc, cái tát ấy đánh tắt nét cười đáng ghét của chàng. Chàng không cười nữa, chàng trừng mắt nhìn nàng, trong mắt lộ ra một tia hung dữ nàng chưa từng nhìn thấy. Chàng tóm chặt lấy cổ tay nàng, dùng sức xoay vặn, vặn đến nỗi cả cánh tay nàng dường như sắp gãy ra. Chàng gay gắt, hung bạo hét lên:

- Cô cho rằng cô là ai, cô dám đánh tôi một cái tát? Cô có tư cách gì đánh tôi một cái tát? Tôi nói cho cô biết, cô là người không thú vị nhất trong số những cô gái mà tôi đã đùa chơi! Tôi ngay cả lên giường với cô cũng không có hứng! Cái quan niệm luân lý đạo đức chết tiệt của cô! Muốn cùng tôi kết hôn, làm sao cho xứng! Nếu tôi

chịu kết hôn, ngày nay đâu còn đến lượt cô cầu xin tôi, tôi sớm đã lấy người khác rồi! Cô là người đàn bà không sao hình dung nổi. Cô một chút sáng suốt tự biết mình cũng không có, cô đánh giá quá cao sức mạnh của cô. Cô cho rằng tôi và cô đang yêu đương ư? Cô không biết tôi chỉ đem cô lấp vào chỗ trống thôi ư? Cô không biết cô đối với tôi mà nói, không đủ tư cách bàn đến bất kỳ tiền đồ tương lai gì ử...

Nàng dùng hơi sức toàn thân, rút cổ tay bị chàng nắm giữ ra. Nàng nhìn trân trân chàng, sợ hãi nhìn trân trân chàng, lúc đó mới phát hiện, mình chưa hề đích thực nhận thức được chàng. Chàng không phải là một người bình thường, chàng là một người mắc bệnh tinh thần, chàng là một người điên! chàng không có khả năng là người đàn ông nàng dùng toàn tâm linh để yêu. Nàng quay người mở cửa, toàn thân run lên, lập cập xoay vặn chốt cửa, nghe thấy chàng ở đằng sau la:

- Tôi khuyên cô đừng đi triển lãm khắp phố cái bộ tướng thất tình của cô như lần trước! Lần này tôi sẽ không bám theo cô nữa! Tôi không còn hứng thú gì đối với cô nữa! Bị xe hơi hoặc xe lửa tông chết, là đáng đời cô!

Nàng mở cửa phòng, “chạy trốn” ra khỏi căn hộ ấy. Xong đến thang máy, nàng dựa lưng vào thành thang máy, thấy mồ hôi lạnh từ trên trán rỏ xuống, dọc theo cổ, chảy vào trong cổ áo. Nàng dùng tay áo chùi mồ hôi, lập tức, cả tay áo đều bị mồ hôi thấm ướt. Nàng đứng đấy, chỉ thấy được hai chân mình đều đang run lên. Thang máy hạ xuống đến tầng trệt, nàng máy móc sải bước ra, một luồng không khí nóng rừng rực tấp vào mặt. Nàng ra khỏi cao ốc, ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu, mang theo sức thiêu đốt. Nàng đứng ở bên phố, nhìn thấy xe đầy phố qua lại như mắc cửi, trong óc còn vang vọng lời nói tựa như sấm của chàng:

- Tôi khuyên cô đừng đi triển lãm khắp phố cái bộ tướng thất tình của cô như lần trước! Lần này, tôi sẽ không bám theo cô! Tôi

không còn hứng thú gì đối với cô nữa! Bị xe hơi hay xe lửa tông chết, là đáng đời cô!

Phải, nàng hoảng loạn nắm lấy ý nghĩ trong óc! Đừng đi triển lãm khắp phố cái bộ tướng thất tình của mình! Nàng cần có một nơi đi. Nàng cần có một nơi lánh. Nàng cần có một nơi dáu: dáu sự nhục nhã của mình, dáu sự thất bại của mình, dáu sự tuyệt vọng của mình, dáu trái tim vô tri, mù quáng, đáng buồn của mình! “Gia đình”, nàng nghĩ đến chữ ấy, nghiền ngẫm chữ ấy. “Mẹ”: một danh từ, một bộ mặt, một đôi cánh tay, một tấm lòng dành chỗ cho sự nghỉ ngơi. Nàng đứng ở bên phố, vẫy tay gọi một chiếc xe taxi.

Về đến nhà, Bùi Thư Doanh vừa đi làm về. Nàng đi thẳng về phía mẹ, dịu dàng, rành rọt, yên tĩnh nói:

- Má! Con biết con lại trắng nhợt đến giống như tờ giấy. Đừng tìm khắp người con vết thương, trên người con một chút vết thương cũng không có. Chỉ là, trái tim con biến mất, bị một thứ động vật con không biết rõ ngọam đi. Nhưng, không quan hệ, để con nghỉ ngơi một thời gian, con cam đoan, con vẫn sẽ sống được. Con có thể để một người đánh gục, con không thể để một thứ động vật con không biết rõ đánh gục! Cho nên, con sẽ sống được, con sẽ sống được!

Bùi Thư Doanh mở to mắt, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt như thế, lại trấn tĩnh như hòn đá trước mặt, hoàn toàn sợ đến đờ người ra.

CHƯƠNG 15

Có đến chẵn mười ngày, Tuyết Kha ở lì trong nhà, không bước ra khỏi cửa một bước.

Nàng vô cùng yên tĩnh, thường thường suốt ngày không nói một câu. Ngồi trước cửa sổ, nàng có thể ngồi liền mấy tiếng đồng hồ như thế. Nhất là vào buổi tối, thành phố Đài Bắc đèn lửa huy hoàng, nàng ngâi nhìn những ánh đèn lấp lánh trong đêm đen, thường thường nhìn suốt một đêm. Khi bình minh đến, nàng dùng ánh mắt hoang mang cực độ, chăm chú nhìn cái chớp mắt ánh mặt trời vừa hiện.

Nàng trước sau không nói cho Bùi Thư Doanh biết, rốt cuộc xảy ra những chuyện gì. Bùi Thư Doanh cũng không dám hỏi. Từ khuôn mặt yên tĩnh đến lạ lùng của Tuyết Kha, bà nhìn ra cuộc cãi nhau giữa hai người thôi không còn là tình nhân nữa, nhìn ra Tuyết Kha đích thực bị “vết thương lớn”. Mức độ nghiêm trọng của “vết thương lớn” này, Bùi Thư Doanh dường như không muốn thăm dò tìm hiểu. Nàng tĩnh, tĩnh đến nỗi không giống như còn sống, tĩnh đến khiến Bùi Thư Doanh hồi hộp mà sợ hãi. Nhưng Tuyết Kha không gục ngã, nàng gắng sức “sống”, gắng sức “dưỡng thương”, gắng sức tìm về cái tôi của mình. Thứ gắng sức ấy, Bùi Thư Doanh đều có thể cảm giác thấy, lĩnh hội được, mà còn cảm động sâu xa vì nàng.

Mười ngày nghỉ dưỡng thương này có thể là một đoạn dài dặc nhất trong đời Tuyết Kha. Nàng phần lớn thời gian đều trầm tư, trông mắt đen láy biến thành mờ mịt như mang chút màu tro, lạnh lẽ đưa đẩy. Đầu óc con người không biết là gì mà có thể chứa đựng được

ý nghĩ vụn cổ, mối sầu thiên cổ. Nàng ngồi đấy trầm tư, gặm mười móng ngón tay đến trụi nhẵn.

Trong mười ngày này, nàng không đón nghe bất kỳ cú điện thoại nào, sự thực anh chàng Diệp Cương cũng không gọi điện thoại đến, cũng không xuất hiện nữa. Tuyết Kha rõ ràng cũng không chờ đợi điện thoại và sự xuất hiện của chàng. Đây là một lần kết thúc triệt để. Bùi Thư Doanh đau lòng nhìn nàng “kết thúc” một cuộc tình nghiêm trọng như thế, đau khổ vì không có cách gì giúp đỡ nàng. Nàng không nghe điện thoại, không ra khỏi cửa, không xem sách, không làm bất kỳ việc gì, ngay cả thư Đường Vạn Lý viết về, đều chất đống ở đầu bàn, không giở ra xem.

Bùi Thư Doanh lo lắng, bà đã toan mời bác sĩ khoa tâm thần đến chữa trị cho nàng. Nhưng, mười ngày sau, nàng đột nhiên lại có tinh thần, lại “sống” được. Từ ghế tựa nàng co quắp đứng lên, đi chải đầu rửa mặt, thay bộ đồ đầm màu hạt gạo sạch sẽ mát mẻ, nàng gọi một cú điện thoại, không biết cho ai. Sau đó, nàng cầm túi xách lên, nói với mẹ:

- Má, con muốn đi thăm một người bạn!

Bùi Thư Doanh nhìn nàng. Nàng gầy đi nhiều, trong mười ngày, nàng ít nhất lại gầy ba ký. Nhưng, nàng chịu đi thăm bạn bè, coi như có cơ chuyển biến. Bùi Thư Doanh đau lòng gật đầu.

Bạn mà Tuyết Kha đến thăm, là người Bùi Thư Doanh tuyệt đối không ngờ tới, nàng đến nhà họ Từ, không phải là thăm Từ Viễn Hàng. Từ Viễn Hàng vào tầm đó đang ở sở, nàng đến thăm một người khác: Lâm Vũ Nhận.

Ngồi trong phòng khách nhà họ Từ, Lâm Vũ Nhận vừa nhìn thấy Tuyết Kha liền kinh ngạc kêu lên:

- Trời đất, Tuyết Kha, cô bình ư? Làm sao gầy thế?

- Không sao cả - Tuyết Kha dịu dàng cười cười, cười rất nhẹ, dường như ngay trong nét cười cũng đang rỏ máu. Người hầu đưa đến một ly nước trái cây ướp lạnh, nàng lặng lẽ uống - Chỉ là trong lòng không được vui.

Lâm Vũ Nhạn nhìn sâu Tuyết Kha, trong đáy mắt cô ta có vẻ đã hiểu. Cô ta đi lại, ngồi xuống đối diện Tuyết Kha, cũng cầm lên một ly nước trái cây, từ từ uống. Lâm Vũ Nhạn nói:

- Cô gọi điện thoại đến nói có việc tìm tôi, việc rất quan trọng ư?

- Ờ - Tuyết Kha hàm hừ một tiếng, dăm dăm nhìn ly Lát sau, nàng ngước mắt lên, lặng lẽ nhìn Lâm Vũ Nhạn. Trên mặt là một vẻ kiên định và trấn tĩnh kỳ lạ, nàng nói rõ ràng - Đến cô, thăm dò về một người: Diệp Cương.

Lâm Vũ Nhạn rủ mí mắt xuống, lông mi hất bóng râm hình vòng cung phía dưới mắt. Khuôn mặt đẹp của cô ta xinh xắn dịu dàng, cái mũi nhỏ hơi hếch lên, miệng là một hình vòng cung hoàn mỹ. Cô ta quả là đẹp! Tuyết Kha lúc này, vẫn đủ bình tâm thưởng thức vẻ mỹ lệ của cô ta Vũ Nhạn trầm tư giây lát, trên mặt cô ta không kinh lạ, cũng không kháng cự, cô ta chỉ là chuyên tâm nghĩ ngợi cái gì. Sau đó, cô ta nhướn mi mắt lên nhìn thẳng Tuyết Kha, trong đôi mắt đen trắng phân minh của cô ta chứa đầy đồng tình và quan tâm.

- Cô và anh ta cãi lộn phải không? - Cô ta dịu giọng hỏi. Không đợi trả lời, cô ta khẽ thở dài - Lần trước, chuyện cô và ba cô vì anh ta mà cãi nhau, tôi đều biết. Tôi đã nói với ba cô, con người ấy không thể ở bên cạnh lâu dài, ở bên cạnh lâu, nhất định sẽ bị anh ta làm hại. Trừ phi cô không chân tình đối với anh ta Trừ phi cô có thể giữ một khoảng cách với anh ta Trừ phi cô không yêu anh ta, anh ta cũng không yêu cô! Nếu không, cô sẽ chịu khổ, cô sẽ chịu khổ rất nhiều, rất nhiều rất nhiều - Cô ta dùng liền ba cái “rất nhiều”, để nhấn mạnh ngũ khí của mình.

- Cô cũng chịu khổ rất nhiều vì anh ta ư? - Tuyết Kha rất thẳng thắn hỏi, sâu sắc chăm chú nhìn Lâm Vũ Nhạn.

Vũ Nhạn nghĩ một chút.

- Không - Vũ Nhạn thẳng thắn mà thành thật nói - Tôi không chịu khổ quá nhiều vì anh ta, bởi vì tôi không để mình sa vào quá sâu. Hoặc giả, tôi hiểu anh ta hơn cô rất nhiều, cha tôi biết cha anh ta, tôi rất nhỏ đã quen anh ta Lịch sử của anh ta, câu chuyện của anh ta, quá khứ của anh ta, tôi đều quá rõ. Có một dạo tôi cơ hồ mê anh ta, anh ta quả là một người đàn ông mê người, phải vậy không? Dùng hai chữ “mê người” dường như có phần quá mức. Nhưng không có hai chữ khác hay hơn hai chữ này. Lúc anh ta bốc lên, tình cảm, đôi mắt anh ta dường như có thể xuyên thấu người đối diện, sự thực anh ta quả có thể xuyên thấu! Anh ta là người đàn ông thông minh nhất, có sức quyến rũ nhất, có tình điệu nhất trong số những người đàn ông mà tôi đã gặp.

Tuyết Kha nhìn cô ta không chớp mắt.

- Thế thì tại sao cô có thể để mình không sa vào?

- Bởi vì... - Vũ Nhạn mở to mắt - Tôi nhìn thấy một tấm gương sa vào vì anh ta!

- Thế hả? - Tuyết Kha dò hỏi.

Vũ Nhạn không nói, cô ta nắm lấy ly, nghĩ lung. Tròng mắt cô ta lướt qua một vệt ánh sáng mờ ảo, môi mấp máy, muốn nói lại thôi. Tuyết Kha chồm về phía trước, nàng “gắng sức” duy trì trấn tĩnh. Mười ngày rồi, nàng đã có thời gian mười ngày để ổn định mình, cũng “đối mặt” với sự thực. Nhưng, lúc này, nàng vẫn thấy hơi thở gấp gáp mà bức thiết.

- Xin cô nói cho tôi biết! - Nàng dường như nhả ra từng chữ từng chữ một - Xin cô đừng dấu, việc này đối với tôi rất quan trọng.

Vũ Nhạn vẫn trầm tư, cô ta ngoẹo đầu, dùng tay lơ đãng chải tóc. Sau đó, cô ta nhìn Tuyết Kha, hồ nghi hỏi:

- Cô có phải là đã cãi lộn với anh ta không?

- Phải.

- Thế thì, không cần biết bất kỳ chuyện gì nữa - Cô ta rất nhanh nói - Tôi chỉ nói cho cô biết, chia tay với anh ta là quyết định đúng đắn nhất. Anh ta sẽ không khiến bất kỳ người phụ nữ nào hạnh phúc. Ở cùng với anh ta, là hoàn toàn không có tiền đồ cũng không có kết quả. Tôi quá hiểu điểm này, mới có thể kịp thời rút thân ra. Có thể tôi với cô không giống nhau, tôi chú trọng thực tế hơn cô thích ảo tưởng hơn, cho nên cô sẽ khó mà rút thân ra được.

- ý của cô là, anh ấy không phải là rừng, không phải là đêm, không phải là mặt trời mọc... anh ấy là khói mù mờ mịt đến giống như đầm lầy thần tiên ảo ảnh, hơi sợ ý là sa xuống mất mạng.

Vũ Nhạn lại trầm tư, dường như đó là một vấn đề hết sức, hết sức, hết sức khó trả lời. Lát sau, cô ta mới lấy lại tinh thần, nói:

- Đừng bận tâm đến anh ta nữa, được không? - Trong tiếng nói của cô ta có ý cầu mong - Tách xa anh ta là đúng.

Tuyết Kha chăm chú nhìn Vũ Nhạn không chớp mắt, chậm chạp, chậm chạp lắc đầu. Nàng trịnh trọng mà nghiêm túc nói:

- Cô có nghĩa vụ phải nói cho tôi biết, anh ấy rốt cuộc là người như thế nào. Bởi vì, cô đã lấy cha tôi. Bởi vì, tôi và anh ấy gặp nhau, là ở hôn lễ của cô Lần thứ hai gặp, là ở gian phòng khách này! Bởi vì, là cô trong u u minh minh thao túng tất cả, là cô mang lại cho tôi ảnh hưởng lớn đến như vậy, khiến tôi sa vào mười tám tầng địa ngục ấy, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Vũ Nhạn giật mình kinh hãi. Cô ta giật mình đến cơ hồ nhảy lên. Cô ta nhìn trân trân Tuyết Kha, nhìn rất lâu rất lâu. Sau đó, cô ta dùng tay chống trán, khẽ kêu:

- Trời đất! Cô yêu anh ta quá thảm khốc, phải vậy không?

Thảm? Phải. Thảm, thảm, thảm, liền ba chữ thảm.

Tuyết Kha không nói. Vũ Nhạn trầm ngâm hồi lâu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Hai người phụ nữ trẻ tuổi đắm đắm nhìn nhau. Trong không khí có cái gì nặng nề, càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng căng thẳng. Cuối cùng, Vũ Nhạn nhìn đồng hồ tay, nhúu mày, cắn môi lại nghĩ một lúc. Sau đó, đứng dậy vỗ về đập đập tay Tuyết Kha, cô ta gật gật đầu nói:

- Cô ngồi một chút, tôi vào một lát sẽ ra ngay.

Cô ta quay vào trong phòng ngủ. Sau đó, Tuyết Kha chú ý thấy điện thoại phòng khách có tiếng kêu. Cô ta trong phòng ngủ gọi điện thoại, cô ta đang xin viện binh. Tuyết Kha dùng tay chống cằm, nhìn máy điện thoại. Xin viện binh? Cô ta sẽ gọi cho Từ Viễn Hàng. Rất nhanh, Từ Viễn Hàng sẽ trở về. Họ sẽ cùng xoa dịu nàng, khuyên giải nàng, vỗ về nàng, sau đó đưa nàng về nhà. Đó là một cuộc đến thăm không chút ý nghĩa, là một cuộc đến thăm rất đáng chán... Nàng đang nghĩ, Vũ Nhạn từ phòng ngủ ra. Cô ta thay bộ đồ đầm thuần trắng rất nhã nhặn, trong tay cầm ví da và chùm chìa khóa xe hơi. Cô ta giản đơn mà rõ ràng nói:

- Tuyết Kha, tôi dẫn cô đến gặp một người.

Tuyết Kha có phần hồ nghi, có phần hoang mang, thì ra cô ta không xin viện binh, thì ra cô ta quả thực giúp đỡ nàng. Không nói một lời, Tuyết Kha cầm túi xách lên, rất nhanh đứng dậy, theo cô ta từ cửa bên đi về phía garage Vũ Nhạn có chiếc xe hơi đỏ nhỏ rất dễ thương. Cô ta mở cửa cho Tuyết Kha, cô ta lại ngồi vào buồng lái.

Xe chạy trên đường phố Đài Bắc, dọc đường hai người họ không ai nói gì. Vũ Nhạn dường như đang chuyên tâm lái xe, chuyên tâm đến mức không nghĩ đến cái gì khác. Tuyết Kha gắng sức ức chế ý nghĩ rối loạn đang sôi sục và một thứ chờ đợi, hồi hộp gần như đau khổ trong chỗ sau nội tâm. Nàng dựa chéo trong xe, sống lưng cứng đờ, ánh mắt nhìn thẳng do đường phố ở phía ngoài cửa sổ xe.

Xe ra khỏi thành phố Đài Bắc, lái đến cầu lớn Viên Sơn, chuyển về hướng Sĩ Lâm. Một lúc sau, xe chuyển vào một ngõ nhỏ, cuối cùng dừng trước một ngôi nhà hai tầng lầu xuềnh xoàng. Ngôi nhà đó chỉ là loại chung cư, từng căn hộ riêng mà liền thành dãy xây hàng loạt thời kỳ đầu, chiếm đất chỉ có khoảng ba mươi mét vuông, may mà còn có một vườn hoa xinh xắn.

Vũ Nhạn nhấn chuông cửa.

Tuyết Kha đứng ngây người, nhìn biển cửa. Bên cửa không treo bất kỳ chữ “Chung cư XX” nào, không có tên. Bên trong cửa, người sắp ra đón nàng không biết là ai. Một thời gian, nàng có ý nghĩ quái gở, chưa biết chừng người ra là Diệp Cương, một Diệp Cương khác, hoàn toàn không biết nàng, một nhân vật nhỏ bé dè dặt hướng nội. Trong phim đã có loại câu chuyện đó, Diệp Cương là một người tính cách song trùng: một là đao phủ của tình cảm, một là nam chủ nhân gia đình thực thà.

Cửa lớn mở “roạt” một tiếng, trái tim Tuyết Kha cường như nảy lên. Định thần nhìn, không có Diệp Cương nào cả! Phía trong cửa, một phụ nữ trẻ đứng. Nàng định tâm lại, lúc đó mới chú ý đến người phụ nữ này, giống như người phụ nữ ấy cũng đang chú ý kỹ càng nhìn nàng vậy. Người phụ nữ trẻ ấy hết sức giản dị mộc mạc. Chị ta mặc một sơ mi vải gai có đường sọc, quần bò dài, tóc buông lỏng búi ở sau gáy, dùng một cây kẹp tóc kẹp, trên mặt không thoa chút son phấn, nhưng, nhưng, nhưng... chị ta lại có chỗ động lòng người! Tuyết Kha cơ hồ kinh lạ nhìn bộ mặt ấy: làn da trắng trẻo, sống mũi thẳng, mắt to hơi mang vẻ ưu uất, một miệng kiên nghị mà rất giàu

tình cảm... Người phụ nữ này nếu không phải là trên trán đã gợn nếp nhăn, không phải là góc mắt đã mang vẻ tiêu tụy, không phải là giữa hai hàng lông mày khẽ gợn nổi sâu vô tận... chị ta là người mỹ lệ! Không chỉ mỹ lệ, chị ta còn có một thứ khí chất mà Tuyết Kha thông hiểu: van nhã, cao quý, tinh tế; cái đó cũng có ở Vũ Nhạn. Hoặc giả, cũng là cái có ở Tuyết Kha. Tuyết Kha trong cơn hồi hộp, vụt biết được những cái có chung ở ba người phụ nữ. Nàng có phần đoán ra người phụ nữ trước mặt là ai - “Tôi đã nhìn thấy tám gương sa vào vì anh ta!” - Vũ Nhạn đã nói. Đúng người này rồi, đúng người này rồi. Một ngọn đèn đêm qua khác trong cuộc đời Diệp Cương!

- Tuyết Kha! - Vũ Nhạn ngắt luồng suy nghĩ sâu xa của nàng - Tôi giới thiệu với cô một người bạn, đây là Đỗ Ưc Bình. Ưc Bình, đây là Bùi Tuyết Kha mà tôi nói với chị trong điện thoại.

Đỗ Ưc Bình gật gật đầu, nhìn Tuyết Kha càng sâu.

- Tôi đang đợi các cô - Đỗ Ưc Bình quay người đi vào trong nhà - Vào đi, bên ngoài nóng quá.

Tuyết Kha cũng thấy nóng, nóng đến nỗi đầu nàng choáng váng, mồ hôi lại ướt đầm lưng áo. Trong lòng nàng có phút lơ mơ hốt hoảng, trực giác linh hội được, “kết thúc” đích thực sẽ là ở chỗ này, cái đích thực khiến nàng chết hản côi lòng cũng là ở chỗ này. Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương. Trong lòng nàng còn đang khẽ vang vọng cái tên đáng nguyên rửa ấy.

Họ đi vào trong nhà.

Đó là một gian phòng khách nhỏ bày biện rất giản đơn, mấy chiếc ghế tựa mây chiếm hết gần nửa phòng khách, trên tường trống trơn không có một bức chữ bức họa nào. Trong nhà gọn gàng sạch sẽ, gọn gàng sạch sẽ đến mức không có mùi vị con người!

- Mời các cô ngồi! - Đỗ Ưc Bình chỉ chỉ ghế tựa.

Tuyết Kha và Vũ Nhạn ngồi xuống. Đỗ Ưc Bình chạy vào nhà bếp, rót hai ly trà ra. Vũ Nhạn rất nhanh nói:

Ưc Bình, chị không cần tiếp đãi chúng tôi. Chúng tôi ngồi một lúc rồi phải đi. Chị đã biết mục đích tôi đến. Tuyết Kha chưa hề nghe thấy tên chị, tôi hy vọng chị đem chuyện của chị nói cho cô ấy biết.

Đỗ Ưc Bình kéo một chiếc ghế tựa mây, ngồi đối diện Tuyết Kha. Chị ta càng tha thiết mà sâu sắc đánh giá Tuyết Kha. Tuyết Kha cũng lại một lần nữa đánh giá chị ta, kinh ngạc phát hiện, trong đôi mắt to ưu uất ấy, chứa đau khổ và nhiệt tình không bờ không bến. Đỗ Ưc Bình hít hơi, ánh mắt âm u dừng trên mặt Tuyết Kha.

- Cô muốn biết Diệp Cương là người như thế nào ư? - Chị ta hỏi.

- Phải. - Tuyết Kha từ trong cổ họng kìm nén đau khổ thốt ra một chữ. Sự thực, nàng thấy đã bắt tất phải cầu chứng gì nữa, tồn tại của Đỗ Ưc Bình đã nói lên tất cả! Đôi mắt to tiêu tụy trước mắt đã nói lên tất cả! Tiêu tụy. u uất. Bốn chữ ấy chưa từng mạnh mẽ và chân thực đến như vậy hiển hiện ra trước mắt Tuyết Kha. Nàng vẫn cho rằng bốn chữ ấy là hình dung từ trừu tượng. Nhưng, hiện giờ, nàng thấy được bốn chữ ấy ở trên người Đỗ Ưc Bình, đúng là có hình thể, đúng là có thể sờ mó thấy!

- Được, tôi nói - Đỗ Ưc Bình nuốt một ngụm nước bọt, môi miệng rất khô khan - Bảy năm trước, tôi sống bên Diệp Cương. Anh ấy hai mươi bốn tuổi, tôi hai mươi một. Năm ấy, tôi vừa tốt nghiệp đại học, được phân về tòa báo X làm phóng viên thực tập. Năm ấy thiết kế máy tính điện tử ở Đài Loan rất thịnh hành, Diệp Cương bắt tay vào sự nghiệp đó. Tôi đến phỏng vấn anh ấy. Từ hôm gặp anh ấy trở đi, tôi tiêu rồi - Chị ta khẽ rủ mi mắt, hai tay đặt trên đầu gối, chị ta không nhìn nàng, chỉ nhìn hai tay mình - Diệp Cương không lừa dối tôi. Ngay từ mới bắt đầu, anh ấy bảo tôi tách xa anh ấy, anh ấy nói anh ấy không phải là nơi nương tựa của các cô gái tốt. Anh ấy không muốn hôn nhân, không muốn gò bó, không muốn bị một người

đàn bà xỏ mũi, không muốn đời sống gia đình... - chị ta ngừng một chút, ngược mắt nhìn Tuyết Kha, bình tĩnh hỏi - Cái đó đối với cô, có lẽ là câu rất quen thuộc phải không?

Tuyết Kha buồn khổ gật gật đầu. Vũ Nhạn khẽ thở dài.

- Diệp Cương đã nhắc nhở tôi, đó là do tôi yêu anh ấy điên cuồng. Tôi yêu đến không có lý trí, không có suy nghĩ, tôi cũng không bận tâm đến hôn nhân, tôi chỉ cần ở bên anh ấy. Hồi ấy, anh ấy đối với tôi đúng là cũng rất say đắm. Chúng tôi yêu đến trời nghiêng đất lệch. Nhưng dù cho yêu nhau như thế nào, trong cái yêu của anh ấy không hề có hai chữ “trách nhiệm”. Tôi không cần anh ấy chịu trách nhiệm, tôi chỉ cần ở bên anh ấy. Chúng tôi ở chung.

Chị ta dùng ngón tay vuốt nếp gấp trên quần bò, im lặng một lát, lại ngược mắt lên, nhìn Tuyết Kha rất sâu, chị ta nói tiếp:

- Tôi làm một việc sai, tôi không nên ở chung với anh ấy. Bản thân ở chung, có một nửa là đời sống hôn nhân. Anh ấy bắt đầu buồn bực, bắt đầu chịu không nổi. Sau đó, tôi có bầu.

Tuyết Kha kinh hãi run lên một cái, nhìn chòng chọc Đỗ Ưc Bình. Trời! Cái ưu uất không bờ không bến ấy, cái tiêu tụy hết mức ấy, nàng đúng là có thể sờ mó thấy! Ưc Bình dùng đầu lưỡi thấm ướt môi khô, cặp môi ấy khô đến sắp nứt ra.

- Sau khi anh ấy biết tôi có bầu, bực tức đến cực điểm, bắt tôi vứt bỏ đứa con ấy. Lúc ấy đầu óc tôi rất mù mịt, tôi bỗng khao khát hôn nhân, tôi muốn có đứa con ấy! Cần đứa con chung của anh ấy và tôi. Tôi chịu dày mặt cầu hôn anh ấy, thậm chí, tôi bằng lòng viết sẵn chứng thư ly hôn cho anh ấy, tôi chỉ cần có một đứa con hợp pháp. Anh ấy không chịu, cái gì anh ấy cũng không chịu. Sau đó, anh ấy biến thành một người khác, trở mặt vô tình, chua ngoa quá quắt. Trời - Chị ta cắn chặt môi, trong mắt hiện một lớp sương mù mờ mịt - Tôi nén chịu rất nhiều sỉ nhục mà không người phụ nữ nào có thể nén chịu!

Tuyết Kha mắt ướt, nước mắt trào ra. Nàng biết Đỗ Ưc Bình nén chịu những gì, nàng biết.

- Câu chuyện này rất giản đơn - Đỗ Ưc Bình lại nói - Anh ấy kiên trì không chịu kết hôn, tôi kiên trì không vứt bỏ đứa con. Do đó, có một hôm, tôi từ bên ngoài về đến nhà, phát hiện anh ấy mang tất cả những cái của anh ấy đi, để lại cho tôi một mảnh giấy: “Tất cả mọi cái đều đã kết thúc. Nếu cô có lòng tự trọng, đừng lại làm phiền tôi nữa!”. Tôi bình gần một tháng. Sau đó, tôi cũng dọn ra khỏi cái hang nhỏ tạm thời ấy, không biết lại đứng lên như thế nào, lại đối mặt với mình như thế nào. Thế là - Chị ta nuốt nước mắt nhìn Tuyết Kha - Tôi từ đó không gặp lại con người ấy: Diệp Cương - Chị ta tốn sức nhả ra cái tên ấy - Nhưng, tôi thường thường nghe nói về anh ấy, nghe nói anh ấy oanh liệt trong yêu đương như thế nào, lại im lìm kết thúc như thế nào - Chị ta thở hổn hển, cất đầu lên, lần lượt nhìn Vũ Nhạn, Tuyết Kha Vũ Nhạn rất trầm lặng, Tuyết Kha lại nhìn không nổi chảy nước mắt.

- Đứa con thì sao? - Nàng ghen ngào hỏi.

- Đứa con... - Đỗ Ưc Bình ngập ngừng một chút - Đứa con đã hơn năm tuổi, học lớp lớn vườn trẻ, hiện giờ đang ở lớp.

- Anh ấy thậm chí không đến thăm con?

- Không. Anh ấy thậm chí không thừa nhận có con!

Tuyết Kha đưa tay lau ngón nước mắt, đáy lòng là khoảng trống mênh mang. Đó là giờ phút kết thúc, nàng sớm đã đoán được. Nhưng muốn “nhận thức” một con người, lại phải trả cái giá lớn như thế ư? Không, đích thực người trả cái giá lớn như thế vẫn không phải là mình, mà là người phụ nữ trước mặt! Tiều tụy, ưu uất, tiều tụy ưu uất! Trời đất, trên vai người phụ nữ này, có biết bao gánh nặng!

Vũ Nhạn đứng lên, kéo tay Tuyết Kha.

- Tuyết Kha, chúng ta đi đi! Đừng khoét sâu vết thương của người khác nữa.

Tuyết Kha đứng lên, ngậy người nhìn Đỗ Ưc Bình, nước mắt lại trào ra, không vì mình, mà vì Ưc Bình. Nàng muốn nói với chị ta cái gì, lại khổ vì không có lời để nói. Vết thương trên thân thể có thể lành lại, vết thương trong tâm linh đủ có thể hủy đời của một con người! Còn cả đứa con ấy nữa! - Nàng lặng lẽ, ngậm lệ chia tay ra cho Ưc Bình, bắt tay chị ta thật chặt, khẽ nói:

- Tạm biệt! Cảm ơn chị!

Rất nhanh quay đầu, nàng theo Vũ Nhạn ra khỏi phòng khách, đi đến vườn hoa, xông tới cửa lớn. Mà Đỗ Ưc Bình, trong hồi ức được đánh thức, trong vết thương sâu cũ, một mình đứng đấy sững sờ.

Tuyết Kha đi đến cửa lớn, lại không ngăn nổi quay đầu nhìn lại. Đỗ Ưc Bình đứng thẳng, trên vai ưu uất đè nặng. Trong ánh mặt trời có những hạt bụi lấp lánh, lấp lánh giữa đường nhìn của Tuyết Kha, Đỗ Ưc Bình ẩn trong căn nhà tối tăm, một ngọn đèn đêm qua, từng tỏa ra ánh sáng, từng chiếu rọi khoảng tối tăm, ngày nay, lại chứa đầy bụi, xếp ở một xó nhà không được chú ý mặc cho nó bị thời gian gặm mòn, dập tắt.

Tay Tuyết Kha đưa về phía then cửa, chuẩn bị mở cửa. Bỗng nhiên đằng sau vang lên tiếng gọi gấp rút mà bức thiết của Đỗ Ưc Bình:

- Tuyết Kha! Quay lại! Nói thêm mấy câu nữa!

Tuyết Kha vụt dừng bước, Vũ Nhạn lại run lên một chập. Tuyết Kha quay người đi vào trong nhà, Vũ Nhạn túm chặt lấy nàng.

- Đừng lại quấy phiền chị ấy nữa! - Vũ Nhạn khẩn thiết nói - Chị ấy chịu đựng đủ rồi! Đừng lại nói chuyện với chị ấy nữa.

Tuyệt Kha sửng người, lại không có cách nào khiến mình đi theo Vũ Nhạn. Nàng thấy Đỗ Úc Bình vẫn có luồng sức mạnh to lớn, gọi nàng trở lại. Nàng cũng không có cách nào phớt lờ. Nàng đi vào, đứng ở trong nhà, lại đối mặt với Đỗ Úc Bình.

CHƯƠNG 16

Đỗ Ưc Bình đứng thẳng, mắt mở rất to, chị ta chuyên chú, sâu sắc nhìn thẳng Tuyết Kha.

- Cô yêu anh ấy? - Chị ta nói ngắn gọn mà mạnh mẽ.

- Phải. - Tuyết Kha cũng ngắn gọn đáp, đau khổ hít hơi từ kẽ răng. - Nhưng, hiện giờ không thể xác định là yêu hay hận!

- Cô không hiểu anh ấy? - Chị ta lại hỏi - Cô không biết anh ấy là người hay là ma quỷ? Cô không rõ anh ấy tại sao có thể trong vòng vài phút ngắn ngủi, từ dịu dàng biến thành dữ tợn, từ đa tình biến thành tàn nhẫn?

- Ưc Bình! - Vũ Nhạn rung động, gơ tay kéo chị ta - Bất tất nhớ lại nữa, bất tất lại nói nữa!

- Để tôi nói! - Ưc Bình bỗng bị kích động, chị ta gạt tay Vũ Nhạn ra, đôi mắt cháy lên hai đốm ánh sáng quái dị, sôi nổi nhìn chăm chăm Tuyết Kha - Để tôi nói! Tôi cần phải nói ra! Bùi Tuyết Kha, cô đã đến, cô nên biết hết tất cả! Cô nên...

- Ưc Bình! - Vũ Nhạn kinh hãi kêu - Chị không giữ lời hứa!

Tuyết Kha chấn động. Nàng kinh ngạc nhìn Vũ Nhạn, lại kinh ngạc nhìn Ưc Bình, chẳng lẽ câu chuyện này là bịa rả Chẳng lẽ bên trong đó còn có ẩn tình? Chẳng lẽ Đỗ Ưc Bình là nhân vật do Vũ Nhạn sáng tạo rả Nàng nhìn thẳng Ưc Bình thở một cách khó nhọc, nhịp tim đập bất đầu rối loạn, căng thẳng, mà chỗ sâu tâm linh có khát vọng bức thiết giống như sóng biển cuồn cuộn.

- Chị muốn nói với tôi cái gì - Nàng gấp rút hỏi - Chị muốn nói với tôi cái gì? Chị nói đi! Chị nói đi!

- Đừng nói! - Vũ Nhạn kêu - Đừng nói!

- Phải nói! Phải nói! - Tuyết Kha kêu, đem cái tay đã nóng rực của mình đè lên tay Úc Bình cầu xin - Nói cho tôi biết! Nói cho tôi biết!

Úc Bình dăm dăm nhìn Tuyết Kha, nước mắt ướt đầm.

- Cô phải nghe - Chị ta cắn răng nói - Cô hãy chuẩn bị nghe một câu chuyện tàn nhẫn, còn tàn nhẫn hơn câu chuyện tôi vừa nói.

- Úc Bình! - Vũ Nhạn mạnh mẽ kêu lên, xông tới phía trước, còn muốn ngăn cản cái gì. Úc Bình gạt tay cô ta ra, chỉ nắm chặt tay Tuyết Kha Vũ Nhạn ngồi phịch xuống ghế tựa. Cô ta dùng hai tay ôm đầu, nhận thấy mình đã không có cách nào không chế nổi trường hợp này, cô ta rên rỉ nói - Sớm biết, tôi đã không dẫn cô ấy đến! Tôi không nên dẫn cô ấy đến. Tôi đã không dẫn cô ấy đến! Tôi không nên dẫn cô ấy đến! Không nên dẫn cô ấy đến!

- Làm sao? Làm sao? - Tuyết Kha truy hỏi, buồn khổ nhìn Úc Bình - Rốt cuộc chuyện như thế nào?

- Tuyết Kha - Cái tay da nứt nẻ mà sần sùi của Úc Bình hơi run rẩy - Cô rất giống tôi, giống tôi bảy, tám năm về trước! Dù cho anh ấy nói với cô những lời quá quắt nhất, cô vẫn nhịn không nổi vẫn phải yêu anh ấy! Anh ấy đối với cô rất quá quắt phải không, rất tàn nhẫn phải không? Anh ấy đã rống lên với cô, hét lên với cô phải không? Anh ấy đánh giá thấp lòng tự trọng của cô khiến cô hận không thể chết ngay được phải không? - Chị ta hỏi liền một chuỗi.

- Phải, phải, phải - Nàng đáp liền một chập.

- Thế thì cô nhất định đã nói muốn kết hôn với anh ấy?

- Phải.

Úc Bình im lặng giây lát, sương mù lan đầy đáy mắt.

- Được rồi - Chị ta hạ quyết tâm nói - Tôi nói cho cô biết câu chuyện của Diệp Cương. Cô có biết cha của Diệp Cương có bao nhiêu bà vợ? Mẹ đẻ anh ấy là một tuyệt thế mỹ nhân, bị cha anh ấy cưỡng ép lấy làm vợ nhỏ hay không?

- à - Tuyệt Kha sửng sốt - Tôi chỉ biết chuyện của cha anh ấy, không biết tường tận tình hình mẹ anh ấy.

- Mẹ anh ấy rất đẹp, rất đẹp. Cô cứ nhìn Diệp Cương thì biết, Diệp Cương cũng rất đẹp trai. Nhưng mẹ anh ấy sinh ra đã có bệnh, đó là trí năng thiếu sót mang tính bẩm sinh. Cha Diệp Cương có tiền có thế, vừa mất sắc đẹp của bà, mà lấy bà bằng được. Người phụ nữ ấy đương nhiên là một bi kịch, rất sớm bà đã chết. Sự chống đối hôn nhân của Diệp Cương có thể từ nhỏ đã rễ sâu gốc vững, nhưng đích thực khiến anh ấy sợ đến chết được còn có nhân tố khác...

- Sợ đến chết được? - Tuyệt Kha nắm lấy mấy chữ then chốt đó, hoang mang hỏi.

- Cô không phát hiện là anh ấy sợ đến gần chết ư? - Úc Bình sâu sắc nhìn nàng, mạnh mẽ hỏi - Anh ấy không phải là chống lại hôn nhân, chống lại gia đình, mà anh ấy sợ, sợ khủng khiếp, sợ đến chết được!

- à - Tuyệt Kha sửng sờ.

- Cô có biết anh em chị em nhà họ Diệp rất nhiều? Diệp Cương có khá nhiều anh chị khác mẹ hay không?

- Tôi chỉ nghe nói anh ấy có một em trai đã chết - Nàng nhớ lại.

- Một người phải không? Anh ấy nói chỉ có một người phải không? Anh ấy có nói tại sao mà chết? Bệnh gì hay không?

Tuyết Kha lắc đầu, nhớ lại buổi tối hôm ấy, họ cùng ngắm biển đèn, thảo luận về sự tồn tại của các thần. Các thần ở đâu? Các thần ở đâu? Các thần im lặng, tại sao các thần im lặng?

- Nghe tôi nói Bùi Tuyết Kha - Ưc Bình gọi tỉnh nàng - Diệp Cương không chỉ có một em trai, anh ấy có hai, hai em ruột cùng cha cùng mẹ. Mẹ đẻ anh ấy sinh được ba con, Diệp Cương là anh lớn. Hai đứa em bên dưới, lại đều là đứa trẻ mắc nhiều tầng trở ngại mang tính bẩm sinh. Tôi nói danh từ quá chuyên môn, nói cách khác... - Chị ta ngừng một chút, cắn răng, nói ra - Đều là trẻ quái thai và mắc chứng ngu đần mang tính bẩm sinh, thông số trí tuệ gần với số không! Thí dụ như chứng não nhỏ, chứng não có nước, chứng ngu si... Hai đứa trẻ này được chẩn đoán là tê liệt não mang tính bẩm sinh, rốt cuộc là dạng gì, chứng trạng gì, tôi không biết. Chỉ biết rằng chúng không lớn lên được, gần mười tuổi còn giống như hai đứa trẻ thơ, không biết đi, không biết nghĩ, sẽ không phát triển, không biết nói. Cô đã nhìn thấy loại trẻ như vậy chưa? Cô nhìn thấy chưa?

Tuyết Kha mở to mắt không nói.

- Cô có thể tưởng tượng nỗi đau khổ, áp lực và rùng rợn có hai đứa trẻ như vậy trong nhà hay không? Diệp Cương từ nhỏ đã khôn lớn dưới bóng tối của hai đứa em này. Nhà họ Diệp cho hai đứa con này là mối sỉ nhục, xấu hổ phải thừa nhận với bên ngoài, đem hai đứa con nhốt vào một gian nhà nhỏ, tuy mời người chuyên môn chăm sóc, hai đứa con vẫn chỉ sống được đến gần mười tuổi. Diệp Cương đối với hai đứa em đó vừa yêu vừa thương vừa sợ vừa hận, thứ tình cảm đó rất mâu thuẫn. Anh ấy nói lúc học tiểu học, bạn đồng học đều phớt lờ anh ấy, tránh anh ấy giống như tránh người mắc bệnh cùi vậy, nói anh ấy là anh của quái vật, nói anh ấy sẽ “bị lây”. Trời, Diệp Cương có một thời thơ ấu không nở hời tưởng lại. Mỗi lần anh ấy và tôi nói đến chuyện đó anh ấy toàn thân run rẩy. Trời, anh ấy đúng là sợ đến chết được, anh ấy đúng là sợ đến chết được!

Tuyết Kha ngây người, đờ người, sững người. Nàng nhìn thẳng Ưc Bình. Những chuyện này, Diệp Cương lại không nhắc đến một chữ với nàng. Trong lòng nàng hiểu rõ dần từng chút một.

- Hai em của Diệp Cương để lại mối nghi hoặc cho nhà họ Diệp. Rốt cuộc là nhân tố gì sinh liên hai đứa con không bình thường? Bác sĩ nói, có hai loại nguyên nhân, một là gien di truyền, hai là sản phụ lứa tuổi cao. Nhưng, mẹ Diệp Cương khi có bầu mới chỉ có gần hai mươi tuổi, đương nhiên không thể coi là lứa tuổi cao. Mà bản thân nàng cũng không khỏe mạnh, kết luận biến thành nhân tố di truyền chiếm phần lớn hơn. Cô hiểu không? - Chị ta nhìn sâu sắc Tuyết Kha hỏi - Cô hiểu chưa?

Tuyết Kha ngây người đứng, nghe những chuyện chưa bao giờ nghe thấy. Nàng nhìn đăm đăm không chớp Ưc Bình, nuốt một ngụm nước bọt. Trong miệng vừa khô vừa rít, dường như thành phần nước trong toàn thân giây lát này bị rút sạch, ngay cả đầu lưỡi cũng khô. Vũ Nhạn ngồi trong ghế mây mặt đầy buồn khổ, mặt đầy bất lực, nhưng, mắt cô ta cũng dần dần ươn ướt.

- Trời, Tuyết Kha, các cô không biết, sự đau khổ về tinh thần của Diệp Cương nặng nề biết chừng nào! Diệp Cương từ khi hiểu biết đã bắt đầu sợ hãi, anh ấy không hề cho rằng mình là một người đàn ông bình thường! Anh ấy đã đi khám bác sĩ, thử máu. Các bác sĩ cùng nói, tính di truyền về tê liệt não thực tế rất nhỏ, rất nhỏ, Diệp Cương phải là người bình thường. Bác sĩ không có cách nào từ máu hoặc trong bất kỳ khoa học kỹ thuật nào điều tra ra Diệp Cương có gien di truyền hay không. Nhưng Diệp Cương không thể xóa bỏ hình tượng của các em anh ấy, không thể xóa bỏ tính khả năng bản thân anh ấy có gien di truyền đó. Ô, Tuyết Kha, anh ấy nhiệt tình biết bao, anh ấy yêu điên cuồng biết bao, nhưng anh ấy sợ đến không dám lên giường với người phụ nữ mà anh ấy yêu.

Tuyết Kha ngây người nghe, trái tim bắt đầu co giật, co giật đến đau khổ biết bao, đau khổ biết bao, trán nàng toát mồ hôi lạnh.

- Tôi và Diệp Cương từ quen nhau đến yêu nhau - Ưc Bình tiếp tục nói, tiếng nói bình tĩnh hơn một chút - Là chặng đường tâm tình gian khổ, lúc đó Diệp Cương đã biết dùng chủ nghĩa độc thân vũ trang cho mình, biết một mớ triết học chống hôn nhân. Nhưng, tình yêu đến mạnh mẽ, chúng tôi vùng vẫy trong tranh luận cãi cọ, tan tan hợp hợp. Lúc đó, Diệp Cương còn trẻ, công phu giữ bí mật còn chưa đến nơi. Tôi cuối cùng biết được vướng mắc trong lòng anh và sự sợ hãi của anh. Tôi cuối cùng cũng biết được nguyên nhân khiến anh ấy không thể đổi mặt với hôn nhân. Tôi quyết tâm muốn chữa cho anh ấy khỏi, do đó, tôi ở chung với anh ấy. Tôi nói với anh ấy tôi uống thuốc ngừa thai, sẽ không có con, anh ấy tin tôi. Có một dạo, chúng tôi cơ hồ sống được rất tốt, cơ hồ hạnh phúc giống như vợ chồng ân ái, bình thường. Anh ấy cũng không nói những lời quá quắt khiến tôi nản lòng, cũng không cố ý làm nhục tôi, đuổi tôi đi. Chúng tôi thậm chí có kế hoạch kết hôn. Lúc đó, tôi có bầu.

Tuyết Kha chấn động, Vũ Nhạn lặng lẽ ngẩng đầu, trên mặt Ưc Bình không còn chút sắc máu.

- Việc có bầu của tôi tạo thành rạn nứt lớn nhất giữa chúng tôi. Anh ấy tức giận đến suýt phát điên, kiên trì đòi tôi vứt bỏ đứa con. Nhưng, tôi khao khát một đứa con, đứa con của anh ấy và tôi. Ngày đầu tiên biết có bầu, tôi đã yêu đứa con ấy đến chết được. Tôi không chịu vứt bỏ, nói gì chẳng nữa cũng không chịu vứt bỏ. Tôi đi khám mấy chục bác sĩ. Tất cả các bác sĩ đều nói với tôi, sự lo sợ của anh ấy không có chút căn cứ khoa học nào, tôi sẽ không sinh trẻ quái thai, cũng sẽ không sinh trẻ mắc chứng ngu đần. Nhưng, Diệp Cương sợ đến chết được, quả thật sợ đến chết được. Anh ấy mắng tôi, ra lệnh cho tôi đều vô ích, anh ấy chuyển sang cầu xin tôi. Anh ấy nói nếu đứa con không bình thường sẽ khiến anh ấy bỏ mạng, sẽ huỷ diệt tất cả lòng tự tin của anh ấy, tước đoạt quyết lợi anh ấy yêu và được yêu, thậm chí, quyền lợi làm một con người. Anh ấy nói, nếu tôi kiên trì đòi đẻ đứa con đó, anh ấy lập tức chia tay với tôi. Trời! - Chị ta thở hổn hển - Tuyết Kha, câu chuyện tôi nói với cô lúc trước là giả, không

phải là anh ấy rời bỏ tôi, mà là lúc đó tôi rời bỏ anh ấy. Tôi chạy xe đến Hoa Liêm ở, lánh ở đây, đợi sinh nở. Tôi muốn ẵm đứa con bình thường của tôi về, nói với anh ấy, anh ấy ngốc nghếch biết bao, chữa khỏi chứng sợ hãi về tâm lý của anh ấy. Tôi có chỗ dựa chắc chắn, lúc đó, tất cả đều sẽ chuyển biến tốt, anh ấy sẽ từ trong tất cả bóng tối giải thoát ra, chỉ cần có một đứa con bình thường! - Chị ta dừng lại, lại thở hắt hắt, đáy mắt chị ta chập chờn lóe sáng, bên môi có hạt mồ hôi mỏng mỏng.

Tuyết Kha nín thở, không động nhìn chị ta Không khí căng thẳng lan tràn căn nhà.

- Sau đó, mười ngày trước khi tôi đẻ, Diệp Cương tìm được tôi. Sau khi tôi đi, anh ấy điên cuồng tìm tôi, đang tin tìm người trên báo, lại đến nhà cha mẹ bạn bè tôi làm náo động. Cuối cùng, anh ấy tìm được tôi. Tôi đã bụng to vượt mặt, sắp sinh đẻ. Lúc đó, nói gì cũng bằng thừa, chúng tôi chỉ có chờ đợi lời giải câu đó. Diệp Cương mỗi ngày như ngồi trên thảm kim, làm bầm nói một mình, giống như phát bệnh thần kinh vậy. Tôi cũng hết sức hết sức căng thẳng, tuy bác sĩ cam đoan nhiều lần với tôi, thực tế rất ít khả năng có vấn đề. Sau đó, tôi đẻ.

Chị ta lại một lần nữa dừng lại, ngẩng đầu nhìn trần nhà, giọt nước mắt trong mắt chị ta lăn qua lăn lại, chị ta kiên cường không để giọt nước mắt ấy rơi xuống. Tuyết Kha hơi há miệng, không dám hỏi lời giải đáp, trong lòng rối lung tung, trong óc choáng váng, ý nghĩ cơ hồ dừng lại... Nàng chỉ là trân trân nhìn Ưc Bình, nhìn xói vào Ưc Bình. Trong nhà một hồi lâu vắng lặng.

Ưc Bình bỗng định thần lại. Chị ta kéo tay Tuyết Kha, kéo tay Tuyết Kha:

- Đi theo tôi, nhìn con tôi!

- Nó... nó... - Tuyết Kha môi miệng run lên, nói không rõ ràng - Nó không phải là... Ở vườn trẻ ư?

- Nó không ở vườn trẻ, nó vĩnh viễn sẽ không đi vườn trẻ! - Chị ta quay đầu nhìn Vũ Nhạn - Vũ Nhạn, cô trước đây đã nhìn thấy nó, có cần nhìn nó nữa không?

Vũ Nhạn giật mình run rẩy.

- Không, tôi ở đây đợi cô ấy.

Tuyết Kha trong lòng lạnh giá, máu đều đông lại. Ưc Bình kéo tay nàng, không nói năng gì đi lên lầu. Nàng bị động theo chị ta, muốn không đi cũng không được. Từng bước một bước lên phía trên, mỗi một bước, thêm một lần run rẩy, một bước, thêm một lần căng thẳng. Cuối cùng họ lên lầu, dừng phía trước một cánh cửa. Tuyết Kha nghe thấy một hồi tiếng “y y ô ô” kỳ quái, giống cười mà không phải cười, giống khóc mà không phải khóc. Sau cùng, Ưc Bình móc từ trong túi ra một chìa khóa cửa phòng, cắm vào lỗ khóa, mở cửa ra.

Lập tức, Tuyết Kha nhìn thấy đứa trẻ ấy.

Nó ở trong một gian phòng trống không, không có đồ đạc gì. Nó rất nhỏ rất nhỏ, xem ra chỉ lớn hai ba tuổi. Có cái đầu cổ quái, nó lại không có gáy, toàn bộ gáy bị xén phẳng. Trên đỉnh đầu lơ thơ có vài sợi tóc, mắt chếch về phía ngoài quắp xuống, đầu lưỡi thè ra ngoài môi. Nó bò dưới đất, dùng tứ chi trườn đi, ngón tay đều ngắn nhỏ, quái thai, miệng y y ô ô phát ra tiếng quái gở. Nó mặc quần áo trẻ thơ, lại vẫn bọc tả lốt. Ưc Bình đi vào, ẵm đứa trẻ lên, dán má vào cái đầu quái thai của đứa trẻ. Nước mắt tràn trong mắt, nhưng chị ta cũng trước sau không để cho nước mắt ấy rơi xuống. Chị ta quay đầu nhìn Tuyết Kha.

- Tôi khóa nó lại, là sợ nó ngã xuống dưới lầu, nó không biết bảo vệ mình, thường thường bị thương. Bác sĩ nói, nó vĩnh viễn sẽ không tiến bộ.

Tuyết Kha thấy sống lưng mình lạnh toát, toàn thân nổi da gà, trong dạ dày còn cào một hồi dữ dội, nàng đúng là muốn ói mửa.

Nàng quay đầu đi, không muốn nhìn nữa, trong đầu xây xẩm choáng váng. Úc Bình đăm đăm nhìn nàng, run giọng nói:

- Cô sợ nhìn ư? Nếu đó là con cô, cô sẽ như thế nào?

Tuyết Kha lùi lại dựa lên tường, không thể nghĩ, không dám nghĩ. Nàng gắng gượng trấn định mình, gắng gượng muốn điều chỉnh một luồng suy nghĩ!

- Bác sĩ chẳng phải là nói... sẽ không... sẽ không... - Nàng ấp úng nói, không nói ra được chữ quái thai hay mắc chứng ngu đần.

- Bác sĩ! - Úc Bình sôi nổi đáp - Cái mà bác sĩ có thể cam đoan là lý luận khoa học, vượt khỏi phạm vi lý luận, thì chỉ có thượng đế biết. Đến hiện giờ bác sĩ cũng không rõ đó là lý lẽ gì, họ nói đó chỉ là một sự vừa khéo phù hợp. Gần mười năm trước, có đôi vợ chồng sinh liền ba đứa trẻ thơ mắc chứng ngu đần, ba lần. Không có lần nào thoát khỏi vận rủi này. Mỗi lần bác sĩ đều nói là sẽ không lại đến nữa, nhưng lại đến lần nữa. Bức đến nỗi đôi vợ chồng đó hoàn toàn sụp đổ. Đến nay, ba đứa trẻ mắc chứng ngu đần ấy còn ở trong viện nuôi trẻ Chân Quang. Các bác sĩ cho rằng không thể tưởng tượng nổi. Nhưng, loại việc đó vẫn xảy ra! Xảy ra không lý lẽ! Xảy ra không có trời đất nào! Mà việc xảy ra cứ xảy ra! Không có một chút xiu cơ hội nào cứu vãn.

Tuyết Kha lại nhìn đứa trẻ ấy lại lần nữa, lại vội vàng cúi đầu xuống. Đời người có thể có chuyện thảm hơn được không? Nàng nghĩ không ra. Đáng Úc Bình ẵm đứa trẻ, là một bức tranh thê thảm nhất, thứ thê thảm này, hơn cả chết chóc. Chết chóc, còn là một thứ kết thúc, thứ sinh mệnh này lại là một thứ dày vò không bao giờ dứt.

- Cô đã nhìn thấy con tôi rồi! - Úc Bình lại bắt đầu nói, giọng nói đau đớn - cô cũng đã nhìn thấy con của Diệp Cương rồi! Cô biết tình huống lúc bấy giờ hay không? Khi bác sĩ nói con anh ấy là mắc chứng ngu đần, khi anh ấy nhìn thấy hình dạng đứa con, anh ấy cơ hồ hoàn toàn điên. Anh ấy rống lên với tôi nói tôi đã giết anh ấy. Anh ấy chạy điên cuồng ra ngoài phố, bị người bắt về bệnh viện, bác sĩ

chích thuốc an thần cho anh ấy, suýt nữa tông anh ấy vào nhà thương điên. Sau đó cha anh ấy đến mang anh ấy đi. Tôi từ đó không gặp lại anh ấy nữa! Từ đó không gặp lại nữa! - chị ta cắn răng, ưỡn ngực, “đứa con” gầy gầy nhỏ nhỏ ấy phục trên vai chị ấy giống như con bạch tuột - Nhưng, nhà họ Diệp không bạc đãi tôi, họ vẫn hàng tháng gửi tiền thuốc men và tiền nuôi nấng đứa trẻ. Nhưng cả nhà họ, cũng không có bất kỳ một người nào có thể đối mặt với đứa trẻ này. Tôi không trách họ, không trách họ chút nào. Có khi nửa đêm chợt tỉnh, tôi quả hận tôi tại sao phải sinh đứa trẻ này, nhưng sinh mệnh đã ra đời, tôi cũng không biết làm thế nào nữa. Điều đau buồn nhất là, đứa con dù cho hình dạng như vậy, tôi vẫn yêu nó! Tôi vẫn yêu nó! cho nên, Tuyết Kha, cô biết không? Một đời tôi sẽ vĩnh viễn bị đứa con này khóa chặt lấy, cũng sẽ không thể dung nạp người khác được nữa, bao gồm cả Diệp Cương, người hận tôi trách tôi ở bên trong! Đứa con bệnh tật này là toàn thể, toàn thể, toàn thể thế giới tương lai của tôi!

Tuyết Kha bắt giác ngẩng đầu lên nhìn chị. Hiện giờ, nàng đã có thể đối mặt với đứa trẻ quái thai. Cái chủ yếu, nàng đã bị Úc Bình huỷ hoại, bị cái kiên quyết của Úc Bình làm cho cảm động. Hiện giờ, nàng mới biết, cái ưu uất và tiêu tụy cơ hồ có thể sờ mó thấy là đến như thế nào. Một thời gian, nàng quên cả tính quan hệ của câu chuyện đó với mình, nàng hoàn toàn quên cả chính mình. Trước mắt nàng chỉ có Úc Bình: Úc Bình và câu chuyện thâm tâm của chị ta, Úc Bình và đứa con thâm tâm của chị ta, Úc Bình và tương lai thâm tâm của chị ta.

- Tuyết Kha, tôi gọi cô trở lại, để cô nhìn thấy mặt chân thực của câu chuyện, tôi không biết là làm đúng hay là làm sai. Còn như Diệp Cương, tôi đã quá lâu không gặp anh ấy, nhưng tôi vẫn biết một số tin tức về anh ấy. Ban đầu, anh ta tiếp thụ chữa trị tinh thần một dạo, bởi vì anh ấy hầu như hoàn toàn sụp đổ. Về sau, anh ấy ra ngoại quốc nghiên cứu máy tính điện tử, về nước thành lập trung tâm thiết kế và bán máy tính điện tử. Sự nghiệp của anh ấy như mặt trời đang

lên rừng rục. Nhưng, đời sống tình cảm của anh ấy lại là một khoảng trống hư vô.

Tuyết Kha không nói, buồn khổ nhìn Ưc Bình, buồn khổ nghĩ ngợi, buồn khổ lắng nghe, bỗng nhiên lại đem đặt mình vào trong câu chuyện.

- Tuyết Kha, dù cho cô biết hay không biết, dù cho cô hiểu hay không hiểu, một đời Diệp Cương, vĩnh viễn không thể thoát khỏi bóng đen của em anh ấy và con anh ấy! Anh ấy làm sao dám kết hôn, anh ấy làm sao dám đòi một gia đình! Anh ấy làm sao dám đích thực yêu một cô gái! Tôi là một thí dụ được anh ấy yêu! Anh ấy không dám! Dù rằng anh ấy nhiệt tình, tràn đầy tình thơ ý họa và sức cảm thụ, anh ấy lại không dám yêu. Có một hồi, nghe nói anh ấy lưu luyến chôn chơ bởi hát xướng, nhưng anh ấy quyết không thể có được thỏa mãn ở loại các cô gái ấy. Trong tâm linh anh ấy vẫn đi tìm một cái hoàn mỹ, một cái đẹp nhã nhặn, cao quý, có linh cảm giống như Vũ Nhạn. Nhưng Vũ Nhạn quá rõ về gia đình anh ấy, cũng quá rõ về tôi, Vũ Nhạn không để cho mình sa vào. Mà cô, Tuyết Kha, tôi thoát nhìn thấy cô, tôi liền biết, Diệp Cương tiêu rồi.

Diệp Cương tiêu rồi? Tuyết Kha càng thêm buồn khổ nhìn Ưc Bình, trong lòng đã tương đối hiểu rõ, hiểu rõ đến khiến nàng hồi hộp mà đau lòng, nhưng nàng vẫn buồn khổ chờ đợi sự phân tích của Ưc Bình.

- Cô là loại cô gái anh ấy cần! Anh ấy vẫn đang tìm loại người ấy! - Ưc Bình nhướng cao lông mày, mắt sáng rõ, nước mắt vẫn chứa trong mắt - Nếu anh ấy không đích thực yêu cô, thì là may mắn cho hai người. Hai người gặp dịp thì vui chơi một phen, lại chia tay nhau mà đôi bên không bị thương tổn! Nếu hai người đích thực yêu nhau, trời, tôi không thể nghĩ, tôi không dám nghĩ. Yêu đương với Diệp Cương là không thể bàn đến tương lai, nếu cô bàn, sẽ lấy mất mạng anh ấy! Lúc anh ấy cần vũ trang mình, anh ấy sẽ biến thành một con thú dữ cắn người. Mà lúc anh ấy cần cô bị thương, anh ấy sẽ cắn mình bị thương càng nặng...

Tuyết Kha không nghe tiếp nổi, nàng cũng không nghe tiếp được nữa. Bỗng nhiên Diệp Cương giống như một tờ báo phơi trước mặt nàng, bên trên tất cả mọi nét chữ, lớn lớn nhỏ nhỏ đều rõ ràng hiện ra, mỗi một chữ, mỗi một dòng, mỗi một dấu chấm câu, đều rõ ràng biết bao, rõ ràng biết bao! Trong óc nàng giống như lóe chớp nhớ lại hai lần cãi nhau. Giống như lóe chớp nhớ lại khi mình trường thiên đại luận nói muốn có một người chồng, muốn một bầy con, muốn một gia đình... mắt chàng cũng từng một lúc ướt đầm, lòng chàng cũng từng cảm động sâu xa, nhưng, nhưng, nhưng... trời ơi! Tuyết Kha dùng tay ôm lấy đầu, trời ơi! Nàng đã làm những việc gì với Diệp Cương? Con, gia đình hôn nhân, con cháu quây quần bên gối! Nàng đòi cái chàng không cho nổi! Cái đơn giản nhất, tối thiểu nhất mà đời người nên có được, mà chàng lại không cho nổi! Trời ơi! Mình còn nói những gì? Nàng điên cuồng nhớ lại, điên cuồng nhớ lại: Yêu đương của anh là “đàm” ra! Bỏ đi chữ “ngôn” bên cạnh thì không có cái gì! Trời, Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương. Tại sao không nói cho tôi biết. Tại sao không nói cho tôi biết? Tại sao khiến tôi đâm anh bị thương? Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương! Trong lòng nàng gọi sôi cái tên đó, gọi cái tên đó như điên cuồng: Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương! Quay người, nàng lao ra khỏi căn nhà nhỏ, chạy xuống dưới lầu. Úc Bình ở đằng sau kêu lên:

- Khoan một chút, còn một câu nữa!

Tuyết Kha đứng lại, quay đầu.

- Nếu cô yêu anh ấy, chớ có dẫm lại vết xe đổ của tôi! Cô không thể có con! Không thể có một gia đình bình thường! - Chị ta gật gật đầu bình tĩnh, bình tĩnh đến giống như nước lạnh một cái hồ không gió - Thôi! Cô đi đi! đóng cửa lớn lại dùm tôi!

Chị ta quay người đi vào trong nhà, lập tức, chị ta khe khẽ, êm êm, dịu dàng hát bài hát ru:

Ngủ đi, ngủ đi

Hòn ngọc đáng yêu của tôi!

Chính tay má khế đưa nôi con ngủ.

Tinh dưỡng một hồi, nghỉ ngơi một hồi

Yên ổn ngoan lành, ngủ ở trong nôi

Tuyết Kha không sao đứng lại nổi nữa, không sao nghe tiếp nổi nữa. Nàng bắt đầu lao xuống cầu thang, xuyên qua phòng khách, nàng chạy như bay ra.

Vũ Nhạn bật nảy lên như lò xo, đuổi theo ra cửa lớn. Cô ta túm lấy Tuyết Kha đang hoang mang chạy bừa trên phố.

- Cô muốn làm gì?

- Đi tìm Diệp Cương! - Nàng kêu lên, đau khổ mà sôi nổi kêu lên - Tôi phải đi tìm Diệp Cương!

CHƯƠNG 17

Tuyết Kha tìm kiếm Diệp Cương như điên cuồng.

Chàng không có ở trong căn hộ độc thân.

Chàng không có ở văn phòng.

Chàng cũng không có ở nhà cha chàng.

Thở khôn có ba hang, chàng không có ở hang nào. Vũ Nhạn vẫn đi cùng Tuyết Kha, lái xe đưa nàng đi khắp nơi tìm. Họ lái xe đến Dương Minh Sơn, không có ở chỗ ngắm biển đèn; lái xe đến thành âm nhạc, không có ở thành âm nhạc; lái xe đến quán ăn quán cà phê thường đến, không có, không có ở bất kỳ nơi nào hai người từng đến.

Đêm đến, Vũ Nhạn mệt đến lả người.

- Tôi đưa cô về nhà - Vũ Nhạn nói - Tìm thế này không được gì. Thành phố Đài Bắc quá lớn, anh ấy có thể lánh ở bất kỳ xó góc nào. Tìm thế này tìm ba ngày cũng không thấy. Văn phòng nói anh ấy khá nhiều ngày không đi làm. Cha anh ấy cũng không gặp anh ấy. Anh ấy có thể rời khỏi Đài Bắc đến một địa phương khác rồi.

- Không cần đưa tôi về nhà - Tuyết Kha xuống xe - Cô về đi tôi một mình đi trên phố.

- Tôi tốt nhất là đưa cô về! - Vũ Nhạn có phần hoang mang.

- Không. Tôi cam đoan tôi rất khỏe, tôi muốn tản bộ một chút. Cô đi đi! Ba tôi nhất định đang tìm cô - Nàng đẩy Vũ Nhạn lên xe, quay đầu đi. Trên đường phố đèn lửa huy hoàng, cô ta bất lực lắc đầu, lái xe đi.

Tuyết Kha một mình đi dạo trên đường phố không có mục đích, mỗi bóng người cô độc đều khiến nàng chú ý. Diệp Cương, anh ở đâu? Đi rồi lại đi, xuyên qua đường phố này đến đường phố khác. Mỗi khi gặp một trạm điện thoại, lại vào chia ra gọi ba cú điện thoại: căn hộ

độc thân không có người nghe, văn phòng hết giờ làm, nhân viên trực ban nói chàng không có ở đó, người nhà họ Diệp trả lời nói không về qua Bất luận gọi bao nhiêu điện thoại đều bật không tin tức. Đêm, dần dần khuya, đèn nê- Ông đầu phố từng ngọn một tắt. Hai chân nàng đi đến nổi vừa mỏi vừa đau. Vào trạm điện thoại cuối cùng, nàng trước hết gọi điện thoại về nhà cho Bùi Thư Doanh, chỉ ngắn gọn nói:

- Má, con rất khỏe, đừng lo cho con!

- Con đang ở đâu? - Bùi Thư Doanh nóng ruột hỏi.

- Đừng lo! Má, con vẫn khỏe, rất khỏe, có thể về muộn một chút, má ngủ trước đi, đừng đợi con.

Vội vã cắt điện thoại, lại lần lượt gọi ba số điện thoại khác. Vẫn như vậy. Tìm không được người. Nàng đứng ở đầu phố đêm tối, nhìn xe nườm nượp qua, có xe của Diệp Cương không? Có không? “Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đang hỏa lan san xứ” Khắp các nơi làng tìm chàng trăm ngàn lần, vụt quay đầu lại, người ấy đang ở nơi đèn lửa gần tàn...

Câu đẹp biết bao, ý cảnh đẹp biết bao, “nỗi mừng choáng ngợp” đẹp biết bao! Nàng quay đầu bên trái một lượt, quay đầu bên phải một lượt, đường phố vẫn là đường phố, xe phố vẫn là xe phố, đèn phố vẫn là đèn phố. Người ấy không có ở nơi đèn lửa gần tàn!

Sau cùng, nàng phát hiện mình đi vào chung cư của Diệp Cương. Lên lầu, nàng máy móc đi đến cửa gian phòng ấy, biết rõ bên trong không có người, nàng vẫn nhấn chuông cửa. Bốn chung quanh lặng như tờ. Đêm đã khuya, các hộ trong tòa lầu lớn đã khóa chặt cửa, cái cửa trước mặt nàng cũng khóa, nàng không đi vào được. Nhưng nàng đã quá mệt quá mệt, suốt cả buổi chiều đến tối, nàng “truy tầm” vài ngàn vài vạn dặm! Vài ngàn vài vạn thế kỷ! Diệp Cương, anh ở đâu? Diệp Cương, anh ở đâu? Nàng dựa lưng lên cửa, không tự chủ nổi, nàng từ từ trượt xuống, ngồi trên thảm trước cửa.

Dùng tay ôm đầu gối, nàng co quắp trong bóng tối. Trên lối đi có một ngọn đèn nhỏ, vừa hay ánh sáng không chiếu tới đây. Nàng tựa đầu trên cửa, nàng nghĩ, nàng chỉ cần nghỉ ngơi một cái, nghỉ ngơi một cái ở chỗ gần Diệp Cương nhất. Nàng quả thực quá mệt quá mệt, không chỉ mệt nhọc về thân thể, còn mệt nhọc về tinh thần,

không chỉ một nhọc, còn cả thất vọng, thất vọng càng lúc càng sâu, thất vọng càng lúc càng nặng. Diệp Cương, để tôi gặp anh! Để tôi gặp anh! Để tôi gặp anh! Trong lòng gào thét tram ngàn lần, người ấy không có ở nơi đèn lửa gần tàn!

Thời gian không biết trôi qua bao nhiêu lâu, nàng lại ngồi đấy và ngủ thiếp đi.

Khi Diệp Cương đi ra khỏi thang máy, cầm chìa khóa cửa phòng, đi đến cửa, nhìn thấy Tuyết Kha, chàng hoàn toàn ngây người ra. Nàng co quắp ở đây, gầy gầy nhỏ nhỏ, bộ mặt nhợt nhạt dựa trên đầu gối, tóc dài xõa ra, che lấp nửa mặt, lông mi rậm rủ xuống, đầu mày khẽ nhíu lại, góc mắt ươn ướt. Trái tim chàng vụt co rút lại, chàng ngồi xổm xuống, đăm đăm nhìn nàng, dùng ngón tay nhẹ vuốt góc mắt nàng, nước mắt thấm ướt ngón tay chàng. Chàng nhắm mắt, lắc lắc đầu, đó là ảo tưởng! Chàng lại mở mắt, nàng vẫn ngủ ở đấy, nhất định ngủ không được dễ chịu, nàng nhíu mày ưỡn mình lên, bỗng nhiên nàng tỉnh dậy. Mở mắt, nàng lập tức nhìn thấy Diệp Cương! Nằm mơ rồi, nàng nghĩ, cười với bộ mặt trong mơ Trong mơ có thể nhìn thấy Diệp Cương, chi bằng đừng tỉnh nửa thì tốt hơn, nàng lập tức lại nhắm mắt lại. Nước mắt dọc theo khóe mắt lăn xuống, bên môi nàng lại hé cười, miệng lầm bầm nói khẽ:

- Diệp Cương, tôi hình như tìm thấy anh, hình như...

Diệp Cương trong lòng một cơn quặn thắt dữ dội, mắt lập tức ươn ướt. Khom lưng xuống, chàng ẵm Tuyết Kha lên. Mở cửa phòng, chàng ẵm nàng đi vào trong phòng. Bị lay như vậy, Tuyết Kha thực sự tỉnh lại.

Nàng nhướng lông mi, phát hiện mình ở trong cánh tay Diệp Cương, chàng lúc ấy sâu thẳm như biển, sôi sục như lửa, sáng rực như đèn, tối đen như đêm... giống rừng, giống mặt trời mọc, giống đôi mắt của toàn thể vũ trụ đang ngây nhìn mình. Nàng dùng thời gian vài giây, muốn làm rõ đó có phải là thực không, hay là mình đang nằm mơ Diệp Cương ôm nàng vào phòng, đóng cửa phòng, bật sáng đèn treo. ánh đèn ấy chói mắt nàng. Nàng nghiêng đầu đi tránh ánh sáng ấy, né tránh một cái, môi nàng chạm vào bầu áo trên vai chàng: nàng biết là thực! Trong phút chốc, ngàn sâu vạn hận đều trào lên

trong lòng, nỗi buồn từ trong mà đến, hể phát ra là không thể dừng. Há miệng ra, nàng không nghĩ gì, cắn mạnh vào đầu vai chàng một miếng, hận chàng chết được, hận chàng chết được, hận chàng chết được! Cắn chết chàng! Cắn chết chàng! Cắn chết chàng!

Diệp Cương bị nàng cắn đến nỗi dướn người lên. Chàng cúi đầu nhìn nàng, nước mắt đang điên cuồng tuôn chảy trên mặt nàng, nàng liều mạng cắn chàng, tựa hồ muốn cắn chàng thành mảnh vụn. Chàng không động, tim đau nhói, mắt nóng lên mà ẩm ướt. Chàng để nàng cắn, để nàng phát tiết, chàng cứ ẵm nàng như vậy mắt không chớp ngáy nhìn nàng. Nàng buông miệng ra, quay đầu lại nhìn chàng, muốn nói, nghẹn ngào mà không thể thành tiếng, nước mắt chảy vào trong tóc, trong dải tai... Chàng đặt nàng lên giường. Ngồi ở cạnh giường, chàng dăm dăm nhìn nàng, cầm một cái mùi xoa, cẩn thận chùi ngấn nước mắt cho nàng. Sau đó, chàng bỗng ôm chặt lấy nàng, áp đầu nàng trước ngực, để nước mắt ấy hun bóng người chàng.

Nàng bỗng đẩy chàng ra, co rụt lại phía sau dựa trên đầu giường. Ngấn nước mắt nhem nhuốc đầy mặt, tóc rũ rượi xõa trước ngực, bết trên má nàng. Mắt nàng và nước mắt đồng thời là ngọn lửa, là ngọn lửa có thể thiêu hủy tất cả, Thủy hỏa đồng nguyên. Nước lửa cùng nguồn... Đó là hai cái giếng sâu, hai cái giếng sâu vừa là lửa vừa là nước. Diệp Cương nát lòng nhìn hai cái giếng sâu ấy, dìm chết đi, thiêu chết đi, chết cũng không hối, chết cũng không hối, chết cũng không hối.

- Diệp Cương! - Nàng kêu lên, cuối cùng dùng sức kêu lên - Anh là đồ ngốc! Anh là đồ khốn! Tại sao phải đem mình biến thành ma quỷ? Tại sao đối với tôi hung ác tàn nhẫn như vậy? Anh không biết anh đang mưu sát tôi ư? Tôi chết đối với anh có cái gì hay? Anh có biết, anh hủy diệt ấn tượng của tôi đối với anh so với bất cứ chuyện gì còn tàn nhẫn hơn không? Sao anh dám làm như vậy? Sao anh dám? Sao anh nhẫn tâm làm như vậy? Chẳng lẽ tôi đối với anh còn chưa đủ chiều theo, còn chưa đủ nghiêm chỉnh, còn chưa đủ tri kỷ? Anh có bất kỳ đau khổ nào, anh tự gánh chịu lấy, tôi ngay cả tư cách chia gánh đều không có hay sao? Anh mắng tôi, anh đánh giá thấp tôi, anh sỉ nhục tôi... cho rằng như vậy tôi sẽ rút lui, biến mất khỏi cuộc

đời anh, anh sẽ không bận bịu, không có gánh nặng, không có cảm giác về trách nhiệm? Được! - Nàng bưng bình hắt dầu, nhảy xuống khỏi giường, xông tới cửa sổ lớn hạ xuống đất - Tôi nhảy lâu! Tôi chết, xem anh có phải là giải thoát được hay không? - Nàng không hề làm ra bộ, đẩy cửa sổ, gió đêm thổi vào mặt, thổi tung làn tóc dài của nàng. Nàng xông tới ban công. Diệp Cương sợ nhủn người, lao tới, chàng cố sống cố chết ôm lấy nàng, lôi nàng về giường. Nàng vùng vẫy, còn muốn chạy ra cửa sổ lớn hạ xuống đất. Do đó, chàng nhanh chóng mà cuồng loạn áp môi lên môi nàng.

Giây lát, chàng ngẩng đầu lên, buồn khổ mà sôi nổi nhìn nàng, trong ánh mắt là nỗi buồn bã và thương tiếc không bờ không bến.

- Em sao lại ở đây? - Chàng khàn khàn hỏi - Anh đã mấy ngày không về đây. Anh biết em đang tìm anh, nhân viên ở văn phòng nói, họ nói em đã gọi mấy chục cú điện thoại. Em biết không? Anh về đây chỉ là muốn tỉnh một cái, suy tính anh có cần gọi điện thoại cho em hay không hoặc giả là - Chàng xoắn tít đầu lông mày - một đi cho rảnh.

Nàng hồi hộp ngược mắt dăm dăm nhìn chàng, lúc đó mới phát hiện chàng không biết nàng đã gặp Đỗ Úc Bình, không biết tất cả ngọn nguồn sự việc, tất cả nỗi khổ tâm của chàng, nàng đều biết rõ. Chàng chỉ là từ nhà và văn phòng, biết nàng đang tìm chàng, cho rằng nàng về tình cảm lại một lần khuất phục, cho rằng nàng chẳng qua chỉ là “chịu nhún cho yên việc” mà thôi.

- Một đi cho rảnh? - Nàng hỏi - Anh muốn đi đâu?

- Mỹ quốc.

- à, Mỹ quốc - Nàng gật gật đầu - Mỹ quốc không phải là bên trời, Mỹ quốc là một quốc gia, hiện giờ ai ai cũng có thể làm hộ chiếu đi du lịch, đi Mỹ không khó! Anh cho rằng đến Mỹ là thoát nỗi tôi phải không? Tôi sẽ đuổi theo đến Mỹ!

Chàng chăm chăm nhìn nàng, mắt ướt ướt, tròn mắt mù nước, đen sâu, khiến người động tâm, khiến người chua xót, khiến người đau lòng!

- Tuyết Kha! - Chàng tốn sức đọc cái tên đó - Anh có đáng hay không? Đáng được em yêu như vậy hay không? Sau khi anh nói

những lời khốn kiếp như vậy hôm đó, em còn yêu anh ư? Anh có đáng hay không?

Nàng ngồi nửa người trên giường, lặng lẽ nhìn chàng. Hồi lâu, nàng không nói chỉ là lâu dài, si mê chăm chú nhìn chàng, ánh mắt đó nhìn làm chàng đờ ra, tan ra. Chàng cuống quýt nhảy lên, đi rót nước sôi, làm chén đĩa đụng nhau kêu lanh canh. Chàng lại chạy đi đóng cửa sổ, mở máy lạnh, làm vang ầm cả nhà. Quay cuống xong, chàng trở về bên giường. Mắt nàng không hề chớp tiếp tục si mê nhìn chàng. Chàng đã sụp đổ. Đi lại, chàng quỳ xuống thăm trước giường, chìa hai tay cho nàng, nắm chặt lấy tay nàng.

- Anh không biết tại sao lại nói những lời ấy - Chàng cầu xin tha thứ - Anh nhất định là điên rồi! Anh đột nhiên tinh thần thất thường một chút, không biết mình đang làm gì...

- Ô, anh biết chứ, anh cố ý nói thế.

Tuyết Kha khẽ nói, ngồi đến bên giường, nâng đầu chàng lên đầu gối mình, để chàng dựa vào mình. Nàng có phần mơ hồ, có phần bối rối, có phần sợ hãi... Phải, sợ hãi, nàng quả thật sợ hãi. Nàng muốn nói ra tâm sự của chàng, nàng muốn giải tất cả câu đó, nhưng, đột nhiên, nàng sợ hãi. Lâu nay, từ quen nhau đến yêu nhau, chàng dùng hết các thứ phương pháp phòng ngừa nàng biết quá khứ của chàng, thậm chí không dẫn nàng đến gặp cha chàng, người nhà của chàng. Chàng thà rằng có thể đem mình biến thành đáng ghét, cũng không chịu nói ra nỗi khổ tâm của chàng. Chàng cố tình giấu giếm như thế, nàng có thể nói toạc ra được không? Nàng có thể không? Nàng đang trong do dự bất định, chàng đã cay đắng mà nói:

- Anh không phải là cố ý, anh không cố ý làm thương tổn em. Mỗi lần khiến em đau lòng anh còn đau khổ gấp trăm lần so với khiến em đau lòng! Đã nói những lời khốn kiếp ấy, anh hận không thể giết chết mình, ngàn dao lóc thịt làm muôn mảnh! Trời! - Chàng đau khổ thở dài - Tuyết Kha, anh không biết làm thế nào, em hỏi anh có cần em không. Em không hiểu, em không hiểu... anh muốn có em biết bao! Muốn có em điên cuồng biết bao! Trong cuộc đời không có em, dường như không có ý nghĩa gì! Em không hiểu...

- Em đã hiểu! - Nàng buột miệng ra không không chế nổi mình nữa. Người đích thực yêu nhau không thể có bí mật, đích thực yêu

nhau cần trần trụi đối với nhau. Nàng quên sợ hãi, quên lo lắng, quên sự “ky hỷ” đối với thiếu sót của bản thân trong nhân tính, nàng quên rất nhiều rất nhiều cái, rất nhiều bí ẩn trong chỗ sâu của tâm linh loài người nàng còn chưa thể lĩnh hội được. Nàng buột miệng ra nói - Em hiểu cả rồi, Diệp Cương, em đã gặp Đỗ Úc Bình.

Chàng giật mình kinh hãi, lập tức ngẩng đầu lên, sắc mặt chàng vụt biến thành màu tro, thân thể chàng cứng đờ, ánh mắt cứng đờ, bắp thịt trên mặt cứng đờ... Chàng ngồi trên thảm, nhìn thẳng nàng, cả người đều “hóa thạch”.

Nàng có phần hoảng sợ, nắm lấy tay chàng, tay chàng cũng cứng như đá, tất cả các bắp thịt đều căng thẳng. Nàng gấp rút sờ ngón tay chàng, gấp rút sờ tóc chàng, gấp rút sờ má chàng, gấp rút nói một hơi:

- Em không bận tâm, em không bận tâm gì hết. Anh hiểu không? Diệp Cương, em biết anh sợ cái gì, em biết một số ngày này, anh sống vừa mâu thuẫn vừa đau khổ như thế nào! Diệp Cương anh nghe em nói. Không quan hệ, cái gì cũng không quan hệ, anh vẫn có tư cách yêu đương, anh vẫn có tư cách kết hôn! Việc mà anh sợ, là cái mà mỗi một người chúng ta đều sẽ sợ. Nhưng, có thể không cần con, có thể không đẻ, bất kể bác sĩ nói thế nào, chỉ cần quyết tâm không đẻ con, thì không có vấn đề gì hết, phải thế không? Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương! - Nàng bồn chồn, lay tay chàng, lay bả vai chàng, lay chàng, ra sức lay chàng - Anh nghe em nói, Diệp Cương, em yêu anh, em muốn sống chung với anh! Em sẽ không dẫm lại vết xe đổ của Đỗ Úc Bình...

Diệp Cương bỗng nhảy lên. Chàng hung bạo gạt tay nàng ra. Chàng lập tức lồng lộn, lòng trắng mắt chàng đỏ ngầu lên, bộ mặt chàng trắng bệch giống như người chết, môi miệng chàng hoàn toàn không có sắc máu. Chàng túm lấy cánh tay nàng, dùng sức, hung dữ, xách thẳng nàng từ giường lên. Chàng nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng bị phần hét lên:

- Cô tại sao muốn đi gặp nàng? Cô tại sao nhất định muốn xé da tôi ra, đi nghiên cứu bộ xương tôi? Ai cho cô cái quyền ấy? Ai cho phép cô làm như vậy? Cô lật lên tất cả màu sắc che chở tôi! Cô đã

nhìn thấy một mặt tôi không thể đối diện với đời người nhất! Trời hỡi! - Chàng ngửa mặt lên trời hét to - Đó là yêu ư? Đó là yêu ư? Đó là yêu ư? Cô còn dám nói cô yêu tôi ư?

- Ô, em yêu, em yêu, em yêu! - Nàng hét liền một chặp, sợ nhũn người, sợ đỡ người mà còn vô cùng hối hận. Không nói toạc ra! Không nên nói toạc ra! Té ra, chàng sợ việc này đến như vậy! Té ra đòn đánh và vết thương chàng phải chịu nặng đến như vậy! - Nàng hoảng loạn ôm chàng, vuốt ve chàng, hôn chàng, kéo chàng, kêu lên - Đừng nghi ngờ em, nếu không phải là quá yêu anh, em đã không đi truy cứu! Nhưng, em đã nói em không bận tâm, em sẽ không vì cái đó mà coi thường anh! Em sẽ không...

- Nhưng, tôi sẽ! - Chàng rống to, rống to vào mặt nàng, trong mắt lòi ra tiếng nói giống như pháo nổ, trong mỗi nổ vỡ đều toát ra đau khổ và tuyệt vọng - Tôi sẽ bận tâm! Tôi sẽ coi thường chính tôi! Cô không hiểu ư? - Chàng dùng sức đẩy nàng ra, đẩy nàng ngã lên giường. Chàng đi vòng quanh nhà, giống như một con thú bị nhốt trong lồng, chàng dùng tay dứt tóc mình, dậm chân nháy chồm lên - Bây giờ cô đã biết, bây giờ cô biết hết cả rồi! Tôi không phải là chồng lại hôn nhân, tôi không có tư cách bàn đến hôn nhân! Không có tư cách yêu, không có tư cách sinh hoạt, không có tư cách đòi một gia đình! Cái tự trọng tôi gắng sức nguy trang, đều không còn nữa! Tôi đem da tôi lột sạch! Cô, cô, cô! - Chàng đứng trước mặt Tuyết Kha, kẻ mắt rách hết - Cô tại sao muốn vạch trần tôi? Cô tại sao muốn vạch trần tôi? Cô tại sao không vứt bỏ tôi? Cô tại sao muốn làm như vậy... - Tiếng chàng khàn, tuyệt vọng và đau đớn bóp vụn toàn thể bộ mặt chàng.

Tuyết Kha hoàn toàn ngây người ra.

- Em đã nói em không bận tâm! - Nàng chỉ biết lặp lại câu đó - Em cam đoan không bận tâm, thật đấy, thật đấy! Diệp Cương! Anh thử thách em xem, anh thử thách em xem, em không bận tâm! Em muốn lấy anh, em muốn sống chung với anh...

- Im mồm! - Chàng hét to - Cô sao có thể lấy tôi? Cô cần một gia đình đầm ấm, cô cần rất nhiều con, cô cần con cháu đầy nhà... Cô có thể tưởng tượng con cháu đầy nhà, mắt quíp xuống, thè đầu lưỡi ra, giống như dòi bò ở trước mắt cô...

- Đừng nói như vậy! - Tuyết Kha kêu ré lên, dùng hai tay bịt tai.

- Ha ha ha ha! - Diệp Cương ngẩng đầu cười rộ, nước mắt từ đôi mắt to, nam tính, kiên cường lẫn ra - Cô chịu không nổi! Tôi chỉ mới nói một cái, cô đã chịu không nổi! Cô, đầy đầu óc thi từ, đầy đầu óc văn học. Bây giờ cô nên biết, không phải là thơ, không phải là văn học, không phải là nghệ thuật! Có người sinh ra đã sẵn định là xấu xí, há chỉ xấu xí, mà là tàn nhẫn, bàn làm gì đời này, bàn làm gì kiếp sau! Trời, không đẹp không đẹp! Không đẹp chút nào! Đó là việc tàn nhẫn nhất! Tuyết Kha, cô sao sẽ không bận tâm, tôi bận tâm! Sự thực, cô cũng bận tâm! Cô mầu tính biết bao lại dịu dàng biết bao, cô nhiệt tình biết bao lại lương thiện biết bao! Cô mỹ lệ biết bao lại ưu tú biết bao! Cô van nhã biết bao lại cao quý biết bao!... Cô là tập trung tất cả ưu điểm. Cô khiến tôi yêu đến phát điên phát cuồng! Nhưng, tôi không thể hủy hoại cô! Tôi từng hủy hoại một cô gái! Một cô gái cũng ưu tú như cô! Tôi không thể hủy hoại người thứ hai! Tuyết Kha, cô biết không? - Chàng nâng cao tiếng nói, trong tiếng nói đang rỏ máu - Thượng đế cho cô sinh mệnh, là bảo cô kéo dài! Thượng đế cho tôi sinh mệnh, là bảo tôi cắt đứt! Tôi không có tương lai! Cô mới có tương lai! Tôi đã từng hối hận nghìn lần vạn lần, không nên trêu vào cô, không nên yêu cô, không nên buông thả tình cảm của tôi, tôi hận mình, hận mình đến chết, tại sao làm không nổi chuyện không yêu cô, không tiếp cận cô! Trời, Tuyết Kha! Tôi bây giờ đã biết, tôi không phải là một người, tôi là một động vật ghê rợn...

- Diệp Cương! - Tuyết Kha lại kêu ré lên, nước mắt cũng trào ra - Anh không thể nghĩ như vậy, anh không phải là vậy, anh cũng ưu tú và tốt đẹp...

- Câm mồm! - Chàng lại hét - Đừng dùng loại chữ ưu tú và tốt đẹp đối với tôi! Loại chữ ấy sẽ như con dao đâm vào tim tôi! Tôi nói cho cô biết! Tôi không là gì cả! Cô chỉ cần nhìn thấy đứa trẻ ấy, mắt quíp xuống, thè đầu lưỡi ra, một đời sẽ không biết nói, sẽ không lớn lên... - Chàng dùng hai tay sợ hãi ôm lấy đầu mình, nhắm nghiền mắt, tựa hồ muốn gắng sức thoát khỏi ký ức ấy. Nhưng, chàng thoát không nổi. Nhảy người lên, chàng ôm đầu loạng choạng lao đảo chạy

khấp nhà. Tuyết Kha nhảy xuống khỏi giường, kinh hoảng mà đau khổ muôn phần túm lấy tay chàng, khóc và kêu lên:

- Đừng như vậy! Đừng nghĩ như vậy! Đừng nghĩ như vậy!

- Đừng đụng vào tôi! - Chàng gay gắt kêu to - Vĩnh viễn đừng đụng vào tôi! Vĩnh viễn đừng đụng vào tôi! Vĩnh viễn đừng đụng vào tôi! - Chàng đẩy nàng ra. Bỗng nhiên, giống như thú rừng muốn tìm đường ra, chàng xông đến bên cửa phòng, mở cửa lớn, chàng xông ra ngoài. Tuyết Kha theo đằng sau, khóc đuổi theo ra, khóc kêu:

- Diệp Cương! Anh đi đâu? Diệp Cương! Anh đi đâu?

- Tránh khỏi cô! - Chàng không quay đầu lại, kêu - Tránh khỏi cô!

Chàng lao vào thang máy. Nàng đuổi theo, vào một thang máy khác.

Chàng từ thang máy ra, chạy về phía phố lớn. Nàng khóc đuổi theo đằng sau. Diệp Cương xông tới phố lớn, lập tức, chàng chui vào xe của chàng. Nàng ở đằng sau khóc lên:

- Diệp Cương! Quay lại! Diệp Cương! Đừng!

Xe âm một tiếng nổ máy, lao như tên bắn về phía đường phố đêm đen. Tuyết Kha đứng bên đường cái, nước mắt đầy mặt, mở to mắt, nhìn trừng trừng chiếc xe giống như say rượu xông xáo ngang dọc ngoằn ngoèo trên đường phố, nàng uống công kêu:

- Cẩn thận... cẩn thận... Diệp Cương! Diệp... Diệp...

Tiếng nàng cứng lại trong bầu trời đêm, mắt nàng nhìn thấy phía đối diện chạy lại chiếc xe tải lớn mười bánh chở đầy hàng hóa. Chiếc xe tải ấy có đôi mắt giống như đuốc lửa đang phóng nhanh như bay. Chiếc xe nhỏ say rượu của Diệp Cương, đón chiếc xe tải lớn ấy, không nghiêng không chéch tông vào.

- Diệp... Cương!

Tiếng nàng và tiếng xe vỡ nát đồng thời vang lên ghê rợn trong bóng đêm. Nàng thấy được tiếng của mình, đã kêu đến tận phía ngoài không gian, mà chiếc xe nhỏ của Diệp Cương, giống như một đồng gỗ chết, đang trước mắt nàng, vỡ vụn, vỡ vụn... vỡ vụn ra.

Nàng ngậm miệng lại, không kêu la nữa, hai chân mềm nhũn quy xuống, nàng nói khẽ một câu:

- Diệp Cương, trải qua nhiều đòn đánh như vậy anh cuối cùng lại bị tôi giết.

Nàng ngã xuống, không còn ý thức gì nữa

CHƯƠNG KẾT

Diệp Cương đã chết.

Diệp Cương đã chết.

Diệp Cương đã chết.

Tuyết Kha ngồi trên giường, ôm chần, ngây người nhìn cửa sổ. Phía ngoài trời đang đổ mưa, đã là mùa đông. Vẫn không nhớ được Diệp Cương xảy sự cố đụng xe là vào mùa nào, thời gian trộn lộn với nhau, dường như là hôm qua, dường như đã vài trăm năm rồi. Tóm lại hiện giờ đang mưa, trên kính cửa sổ, giọt mưa nhỏ tụ thành từng giọt nước lớn rồi lan xuống, lan xuống, lan xuống đất bên dưới, lại thấm vào đất, nước dưới đất đến từ như vậy. Có một hôm, nước dưới đất sẽ chảy vào khe nhỏ, khe nhỏ chảy vào sông lớn, sông lớn chảy vào biển cả, hơi nước bốc lên, chung cất mà lại thành mưa. Hết một vòng lại trở về cái bắt đầu, mưa cũng có quỹ tích của nó, từ có đến không, từ không đến có. Quỹ tích của con người ở đâu? Thời điểm anh không muốn đến lại đến, đi một cách không sao hình dung nổi. Chết là hết, không thể sống lại nữa! Không thể sống lại nữa!

Nàng dùng tay ôm gối, đặt cằm lên gối, ngây người ngồi, ngây người nghĩ. Trong phòng khách, cha mẹ nàng tranh cãi. Thì ra, Từ Viễn Hàng đến. Hèn chi mẹ không ở bên cạnh.

- Thư Doanh, cô phải lý trí một chút - Tiếng cha mang vẻ bất lực - Nửa năm rồi! Bất kỳ đòn đánh nào, trong nửa năm đều có thể chữa khỏi. Nhưng, nó không khỏi sắc chút nào, vẫn không ăn không uống không cười không nói cũng không khóc! Cô có thể khiến nó khóc một hồi cũng tốt! Nó ngay cả khóc cũng không! Tôi nói với cô, cô đừng không dứt bỏ nổi, nó cần được đưa vào bệnh viện chữa trị!

- Không - Giọng Thư Doanh kiên quyết - Nó là con gái tôi, anh để tôi lo Tôi không đưa nó đi bệnh viện, không đưa nó đi chữa trị tâm

thần. Nó không điên, nó chỉ là cần thời gian để khôi phục, cần thời gian để chữa khỏi vết thương của nó. Anh không ngày ngày ở bên cạnh nó, anh nhìn không ra tiến bộ của nó. Lúc chuyện vừa mới xảy ra, nó hoàn toàn không nghe thấy gì, hoàn toàn không nhìn thấy gì, hiện giờ nó đã có thể nghe, có thể nhìn, có thể cảm giác, cũng có thể nói xin lỗi tôi... Nó đang khá lên, từng ngày từng ngày một khá lên. Giống như động vật ngủ đông, từ hôm xảy ra chuyện, nó liền để mình ngủ. Hiện giờ, nó đã dần dần tỉnh dậy. Trời, Viễn Hàng, gần hai mươi năm trước, thời gian anh bỏ ra cho Tuyết Kha không nhiều. Hiện giờ, anh đừng bức bách tôi nữa, anh để tôi cận kề nó sống qua giai đoạn đau khổ này, được không?

- Cô đang trách tôi phải không? - Từ Viễn Hàng hỏi - Cô không biết tôi cũng yêu nó hay sao? Cô không biết tôi đang sợ hãi hay sao? Tôi sợ nó từ nay biến thành dạng một đờn ngồi trên giường đờ đẫn.

- Không! Nó sẽ khá lên! - Bùi Thư Doanh kiên quyết nói.

- Thư Doanh, bác sĩ hiện đại đã có thể chữa trị đòn đánh về mặt tinh thần! Sự cố chấp của cô sẽ làm hại nó!

- Tôi sẽ không làm hại nó! Nó đang tỉnh lại, thế nào cũng có một ngày, nó sẽ hoàn toàn vượt qua cửa ải khó khăn.

- Thế nào cũng có một ngày là ngày nào? - TỪ Viễn Hàng có phần nóng giận - Cô coi, Diệp Cương đã...

- Suyt! - Bùi Thư Doanh vội “suyt” ngăn cản Từ Viễn Hàng nói ra tên của Diệp Cương, tiếng “suyt” này cũng chặn lại lời của Từ Viễn Hàng.

Tuyết Kha ngồi trên giường, nghe tranh cãi phía ngoài cửa. Diệp Cương, nàng nghĩ đến cái tên ấy, nghĩ hết lượt này đến lượt khác, giống như tiếng vọng trong gió: Diệp Cương, Diệp Cương, Diệp Cương! Diệp Cương đã chết.

Nàng vùi đầu vào giữa đầu gối, nhắm mắt lại, lặng lẽ ngồi, lặng lẽ chịu đựng sự thực này: hoa sẽ tàn sẽ nở, xuân sẽ đi sẽ đến, lau mỗi năm tươi tốt, trúc suốt năm đều xanh, mặt trời sẽ lặn sẽ mọc, nước triều sẽ lui sẽ dâng, ánh đèn sẽ tắt sẽ sáng... người đã chết vĩnh viễn không sống lại!

Nàng tốn nhiều sức ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, để biết thế nào gọi là sự chấm dứt của sinh mệnh. Sự thực, ý nghĩ của nàng trước sau vẫn hoạt động. Chỉ là, ý chí của nàng đang ngủ, nàng không muốn tỉnh lại cho lắm, bởi vì, Diệp Cương đã chết, chết rồi thì sẽ không tỉnh lại nữa.

Mùa đông qua đi, mùa xuân lại đến.

ý chí của Tuyết Kha vẫn ngủ. Từ Viễn Hàng biến thành đường như ngày nào cũng đến, mỗi ngày đến thúc giục Bùi Thư Doanh đưa Tuyết Kha đi bệnh viện, mỗi ngày hai người đều xảy ra tranh cãi. Lòng tin của Bùi Thư Doanh dao động, thái độ mềm đi. Nhìn thấy Tuyết Kha không nói không khóc không cười, bà biết vết thương của con vẫn đang rỏ máu. Bà hận không thể đau khổ thay nàng, gánh chịu tất cả thay nàng. Nhưng, không được. Sự kỳ quái của sinh mệnh là ở đây, mỗi một sinh mệnh đều phải đối diện với tất cả những cái thuộc về mình: cái đẹp, cái không đẹp, cái tốt, cái không tốt.

Hoặc giả, nửa đời sau sẽ sống trong bệnh viện chữa trị tinh thần. Nghĩ đến đây, Bùi Thư Doanh lại ghê cả người mà mồ hôi lạnh đầm đìa. Thế thì, nàng chi bằng trước đây cùng Diệp Cương tông xe chết còn tốt hơn. Bà mỗi ngày mỗi ngày nhìn Tuyết Kha, trong lòng vài ngàn vạn lần kêu gọi: Tỉnh lại đi! Tuyết Kha! Tỉnh lại đi! Tuyết Kha!

Cứ như vậy, có một hôm bỗng có một người xuất hiện trước mặt Bùi Thư Doanh, mình mặc quân phục, quân hàm thiếu úy, bị mặt trời hun đến đen xì, cặp kính cận thị, chân dài tay dài... Đường Vạn Lý đã lâu không gặp! Đường Vạn Lý từ khi xa cách đến nay vẫn bình thường!

- Khó khăn lắm cháu mới được điều về Đài Bắc - Đường Vạn Lý nói - Nửa năm nữa, cháu sẽ xuất ngũ. Nhà trường gửi lý lịch của chúng cháu đến các cơ quan hữu quan. Đài truyền hình Hoa Thị muốn sử dụng cháu đứng chủ trì một tiết mục tổng hợp, bác có tin không? Được rồi, bác à, từ hôm nay trở đi cháu có thể sau khi tan tầm ngày ngày đến thăm Tuyết Kha. Cô ấy không phải là chỉ một mình bác phải gánh vác trách nhiệm - Anh nói một cách chính xác - Thư cháu gửi cho cô ấy, cháu tin rằng cô ấy không xem! Cô ấy vẫn như cũ chứ?

Bùi Thư Doanh ngậm lệ gật đầu. Trong một tháng sau khi Diệp Cương xảy ra sự cố, Đường Vạn Lý từng hai lần xin nghỉ phép, trăm ngàn vất vả về Đài Bắc. Lúc đó, Tuyết Kha đang ở giai đoạn nghiêm trọng nhất, nàng đối với bất kỳ người nào đều nhìn mà không thấy. Đường Vạn Lý chỉ giúp nàng làm một việc mà mọi người quên sót: đến nhà trường giúp nàng làm thủ tục xin nghỉ học một năm. Anh nói:

- Không thể để mất tư cách sinh viên của cô ấy. Đợi lúc cô ấy khỏe, cô ấy còn cần dùng sổ học của cô ấy, đối mặt với xã hội này, thấy được mình là một người hữu dụng!

Đường Vạn Lý cuối cùng đã trở về.

Bùi Thư Doanh nhìn cửa phòng ngủ, ra hiệu cho anh vào.

Đường Vạn Lý không chút do dự, đẩy cửa, rào bước đi vào. Tuyết Kha đang ngồi trên giường, ôm chạn bông sũng sờ, tóc nàng được mẹ chải rất gọn gàng, mặt trắng trong như ngọc, đôi mắt đen láy như đêm. Nàng đang nghĩ ngợi gì, hoặc giả đang lắng nghe gì. Đường Vạn Lý nhìn trân trân nàng, không tin nàng không nghe thấy tiếng mình nói chuyện ngoài phòng khách.

- Tuyết Kha! - Anh kêu.

Nàng quay đầu nhìn anh. Đường Vạn Lý trái tim đập mạnh. Nàng tiến bộ quá nhiều quá nhiều. Nàng nghe thấy anh gọi nàng! Nàng biết ý nghĩa của “tên”. Nàng có thể suy nghĩ, có thể nhìn cũng có thể nghe. Chỉ là ý chí của nàng còn đang kháng cự sự “tĩnh lại”.

Anh đi lại, ngồi bên giường, đẩy đẩy cặp kính. Anh nghiêm chỉnh, kỹ càng nhìn đến chỗ sâu trong mắt nàng, chỗ sâu linh hồn nàng.

- Rất tốt, Tuyết Kha! - Anh gật gật đầu nói - Cô nhận được ra tôi, đúng không? Đường Vạn Lý, “Bảy bốn bảy”, cái người đã giúp cô bên hồ bơi! Đừng chuyển cặp mắt đi, nhìn tôi! - Anh dùng tay tóm lấy cằm nàng, cái cằm ấy gây đến nhột ra, anh bắt nàng đối diện với mình. Nhìn khuôn mặt nho nhỏ đó, nhìn khuôn mặt gầy yếu đó, nghĩ đến cô gái đứng thẳng dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng thanh xuân... anh bỗng tức giận, hết sức hết sức tức giận. Anh nhướng lông

mày, không hề nghĩ ngợi, anh lớn tiếng rống lên với bộ mặt ở trong “trạng thái nửa ngủ” đó:

- Tuyết Kha! Cô còn không tỉnh lại, cô muốn làm cái gì? Để cha mẹ cô đưa cô vào bệnh viện tâm thần ư? Cô đã nhìn thấy cái gọi là trẻ quái thai, cô đã nhìn thấy trẻ mắc chứng ngu đần, mà cô cũng muốn gia nhập vào bọn chúng, đi làm một “người thực vật” ư?

Tuyết Kha vừa nghe thấy những danh từ như “trẻ quái thai”, “chứng ngu đần”, “người thực vật”, nàng liền kêu ré lên, vừa kêu ré vừa muốn đẩy Đường Vạn Lý ra, miệng kêu loạn lên:

- Không, không, không! Đừng nói! Đừng nói!

Bùi Thư Doanh xông vào phòng, đứng ở cửa, bà cang thẳng nhìn hai người.

Đường Vạn Lý dùng hai tay đè lên cái tay hươ lên của Tuyết Kha Anh kích động, càng lớn tiếng, từng câu từng câu một tiếp tục rống lên với nàng:

- Cô ngồi trên giường như vậy, một lần ngồi đến hơn nửa năm, giống như một phế vật! Cô sao có thể nhẫn tâm đối với cha mẹ cô như vậy? Bà chỉ là sinh ra cô, liền thiếu nợ cô một đời, hầu hạ cô một đời hay sao? Cô lại không thiếu cánh tay lại không thiếu chân, cô quả thật không khá hơn một đứa trẻ quái thai bao nhiêu! Cô tỉnh lại giùm tôi đi! Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi! - Anh điên cuồng lay lắc nàng, lắc xong, lại đối mặt với nàng - Nghe đây! Tuyết Kha! Diệp Cương đã chết rồi! Đã chết rồi! Cuộc đời anh ta đã chấm dứt! Nhưng cuộc đời của cô vẫn còn! Cô biết Diệp Cương tại sao lại chết không? Bởi vì anh ta đã sống không bằng chết. Anh ta sống một ngày, thì sẽ yêu cô một ngày, thứ yêu ấy biến thành sự giày vò khắc cốt ghi lòng của anh ta. Anh ta không thể cho cô hạnh phúc lại không có cách nào vứt bỏ cô. Anh ta yêu cô, lại sợ hại cô! Anh ta không gặp cô, sẽ điên cuồng nhớ cô, gặp cô rồi, lại điên cuồng muốn thoát khỏi cô... Thứ mâu thuẫn ấy, thứ giày vò ấy, khiến cho anh ta chỉ bằng chết, chỉ bằng chết! Cô hiểu không? Cô hiểu không? - Anh dữ dội kêu - Làm một người đàn ông, đối mặt với người yêu của mình, mà anh ta không có năng lực để bảo vệ, không có năng lực để trao tặng, không có năng lực để chiếm hữu, càng không có năng lực để đặt kế hoạch tương lai... Trời, sinh mệnh của người đàn ông đó đã chết rồi! Cho nên, Tuyết Kha, cô

không giết chết anh ta, anh ta sớm đã chết rồi! Trước khi gặp cô, anh ta đã chết một lần rồi! Sau khi gặp cô, anh ta chẳng qua là lại chết một lần nữa! Cái đó đối với anh ta có thể là việc nhân từ nhất! Chết là một thứ kết thúc, hiểu không? Nó kết thúc một bi kịch, là việc nhân từ nhất! Nghĩ mà xem, lúc anh ta ở bên cô, đã vui sướng chưa? Anh ta vẫn cứ ở trong đau khổ. Hiện giờ, anh ta không đau khổ, cũng sẽ không đau khổ nữa. Tuyết Kha, tôi nói cho cô biết, lúc anh ta lái xe xông xáo ngang dọc, tôi dám đánh cược anh ta đã không là người sống nữa! Cô hiểu không? Hiểu không? - Anh ta ra sức lay lắc nàng, lay đến tóc nàng đều rơi tung. Sau đó anh nhìn chăm chăm nàng. Nàng ngồi đấy, mắt mở lớn, tròng mắt khẽ chuyển động, mỗi khi chuyển, lại ướm một ít, mỗi khi chuyển, lại ướm một ít. Nửa năm nay, nàng không hề khóc, hiện giờ, nước mắt lại chuyển động trong mắt nàng.

- Nghe đây! - Đường Vạn Lý tiếp tục rống lên với nàng - Diệp Cương đã chết, cô không có lẽ gì chết theo anh ta! Cô hiện giờ ngồi đây, giống như một cái cây sống! Cô đang giày vò cha mẹ cô! Giày vò tôi! Trời đất! Đường Vạn Lý này xúi quẩy đến mười tám đời mới gặp cô! Chẳng lẽ tôi chịu khổ vì cô còn chưa đủ! Chẳng lẽ tôi cũng thiếu cô, nợ cô! Chẳng lẽ cô cũng nhẫn tâm để tôi chết! Nếu cô lại tiếp tục như vậy, khiến tôi nhìn mà đau lòng, nghĩ mà đau lòng... tôi chỉ bằng cũng chết đi cho xong! Mọi người đều chết! Tập thể tự sát! Cô rắp tâm khiến chúng tôi đều không thể sống! - Anh nháy lên, quay đầu tìm kiếm bốn chung quanh - Dao đâu? Mang dao ra đây? Mang dao ra đây! Đường Vạn Lý này đằng nào cũng gục rồi! Yêu một cô gái mà yêu đến thảm như vậy, cô ta ngồi đấy nhìn mà không thấy! Tôi còn có phân lượng gì? Còn có sức mạnh gì? Trong lòng cô ta chỉ có một cái tên khác, tôi sống cũng không bằng chết! Ai bảo tôi phát điên đi yêu cô ta như vậy? Ai bảo tôi ngu như vậy, ngốc như vậy? Tuyết Kha! - Anh đứng trước giường, cuối cùng lấy hết sức hét lên - Muôn vạn lời nói, chỉ có một câu! Cô tỉnh lại giùm tôi! Tỉnh lại cùng tôi đối mặt với cuộc đời, đối mặt với tương lai! Bởi vì tôi yêu cô, tôi cần cô, tôi không rời bỏ nổi cô! Tôi không thể để người đưa cô đến bệnh viện chữa trị tâm thần! Cô tỉnh lại giùm tôi! Tỉnh lại! Tỉnh lại!

Tuyết Kha ngược mắt nhìn anh, trên mặt dần dần có biểu hiện tình cảm, hơi thở dần dần gấp rút, mắt dần dần đầm ướt... Cuối cùng, nàng há miệng, òa khóc thất thanh, nàng khóc lao vào lòng Đường Vạn Lý. Đây là lần đầu tiên nàng khóc sau khi Diệp Cương chết. Nàng ôm lưng Đường Vạn Lý, vừa khóc vừa kêu:

- Đường Vạn Lý, Đường Vạn Lý, Đường Vạn Lý...

Nàng liên tục kêu tên Đường Vạn Lý. Đường Vạn Lý ôm chặt lấy nàng, nước mắt cũng rơi. Bùi Thư Doanh đứng bên, nước mắt cũng rơi. Nhưng phút đó là tốt đẹp nhất, sinh mệnh sống lại thường thường cần mấy giọt nước mắt. Đường Vạn Lý hôn tóc nàng, hôn má ướt đầm của nàng:

- Khóc đi! Tuyết Kha - Anh lắm lắm nói - Để tôi đi cùng với cô khóc. Khóc đủ rồi, để tôi cùng với cô đối mặt với những ngày về sau. Đường còn dài biết bao, chúng ta cần cùng đi với nhau, cùng đi với nhau!

oOo

Kỳ nghỉ hè năm sau, Tuyết Kha học bổ sung bài học năm thứ tư đại học của nàng, cuối cùng cũng tốt nghiệp.

Thi xong môn cuối cùng, nàng biết chương trình học đã hoàn thành. Hôm đó, Đường Vạn Lý không thể đến trường cùng với nàng, anh đang ở công ty truyền hình, quay một tiết mục tổng hợp qui mô lớn, bản thân Đường Vạn Lý cũng tự đàn tự hát trong tiết mục. Cho nên, vừa thi xong Tuyết Kha liền đến sân quay đài truyền hình. Toàn thể sân quay đầy áp, trên bục dưới bục toàn là người. Đường Vạn Lý bận rộn trên bục, nhìn thấy nàng, anh chăm chú nhìn sâu nàng, dùng hình miệng nói ba chữ “Anh yêu em”. Không ai nhìn thấy, không ai nghe thấy, trừ nàng. Nàng lùi đến chỗ ngồi của khách mời, tìm một chỗ lặng lẽ ngồi xuống. Nhìn thấy trên sân khấu bật sáng đèn. Liền đó, bỗng nhiên, nàng kinh ngạc phát hiện: A Van, A Quang, A Lễ đều đến. Ban nhạc “Cự Long” của họ lại tụ tập với nhau. ánh đèn bật xong, hiệu quả mưa nhân tạo nổi lên, Cự Long đứng ở chính giữa sân khấu, hát một bài hát đã lâu không nghe “ánh mặt trời và giọt mưa nhỏ”. Chỗ khán giả ngồi tiếng vỗ tay như sấm động. Đường Vạn Lý cúi mình trước mọi người, tiếng vỗ tay càng vang dậy. Sau đó, anh nói:

- Hát xong bài hát cũ này, tôi xin hát cho quý vị nghe một bài hát mới.

ánh đèn đều tôi đi.

Sau đó, một ngọn đèn xuất hiện, hai ngọn đèn xuất hiện, ba ngọn đèn xuất hiện... vô số vô số đèn xuất hiện, sân khấu biến thành biển đèn, lấp lánh từng chấm ánh sáng. Đường Vạn Lý đứng trong biển đèn, bắt đầu hát một bài hát:

ánh đèn chấm chấm, lấp la lấp lánh

Dưới ngọn ngọn đèn, có em có anh

Ngọn đèn đêm qua, chiếu sáng quá khứ

Ngọn đèn hôm nay, kể tôi hát vang

Ngọn đèn ngày mai, huy hoàng tương lai

Ngọn đèn ngày sau, xóa đi lặn đặng

ánh đèn vạn chấm, lấp la lấp lánh

Dưới ngọn ngọn đèn, có em có anh

Hãy đem ánh đèn, xâu thành một chuỗi

Quá khứ tương lai, sáng lạng biết bao!

Hãy đem ánh đèn, xâu thành một chuỗi

Quá khứ tương lai, sáng lạng chừng nào!

Anh hát xong, cúi đầu chào khán giả. Mọi người vỗ tay như điên cuồng. Những ngọn đèn đạo cụ ấy lấp lánh sáng từng chuỗi một sáng, từng ngọn một sáng... ánh mắt Tuyết Kha dừng trên người Đường Vạn Lý, anh cũng là một ngọn đèn, một ngọn đèn phát sáng.

Đường Vạn Lý đi xuống dưới bậc.

Tuyết Kha không ngăn nổi, tiến lên đón, chìa tay cho anh, nắm tay anh thật chặt. Trong cái nhìn của họ, đều mang một thứ tâm tình nhiệt thành. Đèn, họ đã linh hội được sâu sắc trong đáy mắt nhau ý nghĩa của đèn. Họ đều là đèn, hai ngọn đèn nhỏ trong biển đèn ngàn vạn, cùng làm rạng rỡ đối phương, cùng chiếu sáng đối phương, cùng làm nồng ấm đối phương.

Đèn, đèn vĩnh viễn không bao giờ tắt. Đằng sau mỗi ngọn đèn, có một câu chuyện.

Đèn, đèn vĩnh viễn không bao giờ tắt. Đời người, đều là do những ngọn đèn ấy tổ chức thành.

Đèn, đèn vĩnh viễn không bao giờ tắt. Từ quá khứ đến tương lai, vĩnh viễn sáng, vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn.